

Giới thiệu Ái Dích Quyền Đầu

Truyện Ái Dích Quyền Đầu của tác giả Trần Khô thuộc thể loại kiếm hiệp đặc sắc. Truyện như lời kể về tình nghĩa huynh đệ, những mối thâm tình trên giang hồ. Có thể lòng dạ con người nông sâu khó lường nhưng bằng hữu là thực.

Thụ Trường Phong nghe được tiếng thờ dài của Lý Đông Dương, khẽ đảo mắt nhìn hán một cái rồi nói: "Ngươi hãy rút kiếm ra đi đừng để ta phải đợi lâu". Gió thổi bay trường bào làm cho Lý Đông Dương giật mình thức tỉnh

"Sao lại như vậy? Kiếm của đệ chỉ dùng để đối phó với địch nhân mà thôi. Đệ không có nghĩ là phải dùng kiếm để đối phó với huynh."

Từ ngày vị hôn thê của ta bị người cướp đi, từ 'bằng hữu' đã không còn tồn tại nữa, trong lòng ta chỉ còn một chữ 'hận' đối với người. Không thể coi tình địch là bằng hữu được.

Bạn đang đọc truyện *Ái Dích Quyền Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Quyền Cùng Kiếm

Vong Tình hồ

Kỳ thật không thể xem là một cái hồ, đã một thời là một ao sen tương đối lớn, chỉ là sau này lại không ra hoa nữa, một mảnh xanh trống không lại mang theo một truyền thuyết xa xưa, vì vậy mới có Vong Tình hồ.

Nghe nói, cái hồ không lớn này đã có từ rất sớm rồi, khi đó có rất nhiều bông sen tuyệt đẹp, giống như trong một bài thơ hái sen nào đó đã viết, đồng thời có một đôi tình nhân chèo một chiếc bè gỗ nhỏ qua lại giữa hồ sen. Điều này quả thật cũng từng có. Nguồn gốc của Vong Tình Hồ, dường như cũng bởi nguyên do giữa đôi tình nhân đó. Theo người xưa kể, từng có một nam thanh niên yêu một nữ tử, mà nữ tử này lại gả cho người khác, hán muốn tìm một phương pháp để quên đi nữ tử kia, song một người khi yêu sâu đậm muốn quên rất là khó. Bởi vậy hán nhập thần vào một cây sen, muốn từ nơi đó rút ra thuần khiết vĩnh hằng trên nhân thế, quên hết những bụi trần của thế gian. Từ linh hồn của hán sinh trưởng thành một bông sen trinh khiết.

Đáng tiếc hán đã sai, nhân thế không có khả năng tồn tại tư tưởng của hán, hán cũng không thể quên được tất cả tình cảm, bởi vì ngay cả chết bản thân vẫn là kỷ niệm vĩnh viễn.

Điều kỳ quái chính là, những cánh hoa sen trong cái ao đó chỉ trong một đêm đã biến mất. Hiện tại ở trước mắt mọi người chỉ là một mặt nước trong vắt, khiến cho cái ao nhỏ này đột nhiên lại trở nên rộng rãi hơn rất nhiều, trông giống như một cái hồ nhỏ. Đối với cái chết của hán, mọi người có nhiều điều không thể giải thích được. Cái chết đột ngột của hán mang rất nhiều sự việc thần di bên gần hồ. Lúc ấy, có vài lão nhân đã nói rằng, có lẽ vì thần tiên ở trên trời bị câu chuyện tình của hán làm cho cảm động mà cứu lấy hán. Còn sự biến hóa của ao sen cũng là do thần tiên trên trời gây nên, biến màu xanh sống động của sinh mệnh thành màu xanh phù thủy để biểu thị với nhân thế rằng, nhất thiết vạn vật đều là phù phiếm hư ảo, khiến cho con người quên đi hết bao nhiêu tình cảm của kiếp trước.

Song, con người có thể vong tình được chăng?

Có lẽ là không thể, vì vậy mà người ta gọi cái ao sen này là Vong Tình hồ. Điều đó cũng có ý bảo người ta rằng, làm người không nên quên duyên cớ.

Đối với cái truyền thuyết này, người đời sau có nhiều người không tin, nhưng cũng có rất nhiều người cảm động vì nó, và cũng có vài thi nhân bản địa vì câu chuyện này mà thương cảm làm nên vài câu thơ. Nhưng điều khiến người ta khó quên nhất chính là có một kẻ ăn mày nhân một lần qua đêm tại đây, đã cảm ngộ ra điều gì đó, rồi đọc lên mấy câu:

Nhất cá nam nhân tử liễu,

nhân vi nữ nhân bất ái tha.

Hựu nhân vi nữ nhân bất ái tha

Sở dĩ giá lý một hữu liên ngẫu bái!

Một nam nhân đã chết,

Bởi vì nữ nhân không yêu thương hán;

Và cũng bởi vì nữ nhân không yêu hán,

Cho nên nơi này không hề có rễ sen.

Cũng trong cái thời tiết như thế này, phảng phất như mùa xuân, khi mà nước trong hồ làm cho người ta có cảm giác lạnh, thì cũng lại có một người không thể vắng tình lai vãng đến gần bờ hồ.

Thụ Trường Phong

Thoạt nhìn không nghĩ được với một thanh niên tuấn tú, thân hình cao lớn vạm vỡ đáng ở bờ Vọng Tinh hồ, bên cạnh hẳn là một A Na có lực hấp dẫn rất cao.

Nếu muốn dùng góc độ để hình dung Vọng Tinh hồ - - - thì không thể nói ngắn gọn mà có thể hình dung được, đông tây nam bắc bốn hướng đều bao la, vô hạn, trong lúc đó tại nam bắc có một cây cầu mộc thạch nối liền lại thành kiểu đạo, từ đó khiến cho ở giữa hồ xuất hiện các tiểu mộc. Tuy không tinh tế, hoàn mỹ nhưng cũng là nơi du khách có thể chơi đùa, đích thực là một địa phương tốt.

Lúc này, ở trong một tiểu mộc có một thân ảnh cao ngất, hẳn đưa lưng về phía Thụ Trường Phong, hai tay tự do buông lỏng, nhìn xuống hồ, mơ hồ cùng với hồ Vọng Tinh như son loan.

Ngày mai chính là ngày vui của hắn, hắn có thể ở nhà sở ái cùng nữ tử của hắn, chỉ là lúc này, hắn phải chấm dứt một việc, cho nên hắn sớm đã đi tới Vọng Tinh hồ.

Hắn đứng ở đây hồi lâu, vẫn duy trì tư thế không thay đổi, tựa như hắn đang tự tâm tình với chính mình; Biến đổi ở đây chỉ có hồ nước, dù là một trận gió rất nhỏ cũng có thể làm hồ nước gợn động.

Hắn nghĩ: Vọng Tinh hồ - - - ai có thể thật sự ở đây mà quên đi tình cảm chứ?

Nước động, tâm cũng động, cái này vốn không thuộc về hắn, cái này thuộc về một người đàn ông khác.

Hắn không muốn quên tình, cũng chẳng cần thiết quên tình. Trái lại, hắn muốn dùng thời gian cả đời hắn làm nên một đoạn tình vĩnh cửu.

Thụ Trường Phong nhìn cái thân ảnh phản chiếu trong hồ, chậm rãi đi lên nói:

"Lý Đông Dương!" Thụ Trường Phong đi tới sau lưng nam nhân đó đứng một hồi lâu sau đó mới thốt lên ba tiếng.

Lý Đông Dương tùy ý nằm xuống, gác hai chân vào nhau, không quay đầu lại nói: "Huynh đã đến rồi, phong cảnh ở đây đẹp thật, cũng đã lâu rồi chúng ta không có cùng nhau bình tâm thưởng thức những chuyện như thế này. Đệ thật muốn hôm nay có thể hảo hảo cùng huynh ở chung trong một đoạn thời gian, hoài niệm những ngày trước kia chúng ta đã trải qua, đại ca!"

"Ta đã chẳng còn là đại ca của ngươi. Tình huynh đệ của chúng ta đã đoạn tuyệt rồi. Đừng dùng cách xưng hô trước kia nữa, cứ gọi ta là Thụ Trường Phong!"

Lý Đông Dương không hề nói một lời nào, đột nhiên chuyển thân nhìn Thụ Trường Phong một cách đầy cảm tình, sau đó sống vai cùng Thụ Trường Phong đứng ở Mộc Các Lý.

Gió thổi từ mặt hồ phảng phất trên mặt của hai người, không gây ra cảm giác lạnh nhưng lại đưa đến một cái vị nhàn nhạt - đã có người nuôi cá ở cái hồ này - làm người khác liên tưởng đến mùi máu tanh phảng phất đâu đây, có thể dễ dàng cảm giác được một chút dao động trong không gian yên tĩnh này.

Xa xa chỗ cây liễu rủ xuống hồ có một vài con cá đang tung tăng nhảy loạn, thân đồ rực tựa như lãnh sắc hỏa, nếu dùng tâm hồn lãng mạn để tưởng tượng thì mấy con cá kia giống đang ngâm mình trong mặt trời rực rỡ.

Nhưng màu đỏ trong mắt Thụ Trường Phong chính là máu tươi, tuyệt không có chút lãng mạn gì hết.

"Năm nay chúng ta quen biết nhau, kết thành huynh đệ, được mọi người xưng tụng 'Quyền Kiếm Song Tuyệt'. hôm nay chúng ta lại trở mặt thành thù, vận mệnh thật khéo trên người!"

Thụ Trường Phong nghe được tiếng thờ dài của Lý Đông Dương, khẽ đảo mắt nhìn hắn một cái rồi nói: "Ngươi hãy rút kiếm ra đi đừng để ta phải đợi lâu"

Gió thổi bay trường bào làm cho Lý Đông Dương giật mình thức tỉnh

"Sao lại như vậy? Kiếm của đệ chỉ dùng để đối phó với địch nhân mà thôi. Đệ không có nghĩ là phải dùng kiếm để đối phó với huynh."

"Từ ngày vị hôn thê của ta bị người cướp đi, từ 'bằng hữu' đã không còn tồn tại nữa, trong lòng ta chỉ còn một chữ 'hận' đối với người. Không thể coi tình địch là bằng hữu được. Lý Đông Dương, ta có chút không cam tâm, dùng lời nói không thể chấm dứt được sự việc hiện thời, bắt buộc phải dùng đến kiếm và nắm đấm mới giải quyết được sự việc!"

"Có một số việc đệ phải nỗ lực tranh thủ, giống như Trữ Đình!" Lý Đông Dương nhẹ nhàng di chuyển về bên trái hai bước, khom lưng cảm lấy trường kiếm, thờ dài một tiếng rồi chậm rãi xoay người, hai mắt ánh lên vẻ kiên định, cùng đối mặt với Thụ Trường Phong

Không khí trở nên căng thẳng, chỉ còn lại tiếng hô hấp của hai người

Thụ Trường Phong tay trái nắm lại thành quyền, hét lớn một tiếng, đột nhiên thân người trầm xuống, một quyền trực tiếp đánh thẳng xuống dưới chân cầu, một tiếng nổ lớn vang lên. Quyền đầu trực tiếp xuyên qua ván cầu, quyền kinh theo đó kích thẳng xuống hồ nước, giống như ném một tảng đá lớn xuống làm dựng lên một cột nước bắn ra hai bên

"Rút kiếm của ngươi ra". Thụ Trường Phong vẫn trong tư thế quỳ gối hét lớn, tóc hất tán loạn bay trong gió, cùng lúc này cột nước mới hạ xuống tạo ra âm thanh vang dội

Lý Đông Dương đưa tay phải lau bọt nước trên mặt, ngửa cổ hú dài, một tiếng hú bị thương. Hấn hạ tay phải xuống, rút kiếm khỏi bao. Kiếm phóng ra, chỉ lên trời. Mũi kiếm chưa chạm đến đỉnh các lý, kiếm khí đã xuyên qua. Một tia nắng theo đó len lỏi vào kiêu các, xuyên qua cửa động bị Thụ Trường Phong đâm vỡ. Tia nắng rơi lên mặt hồ, lấp lánh theo từng nhịp sóng.

Thụ Trường Phong đứng dậy, cơ mặt co rúm, hai vệt nước còn in trên má, không rõ là nước hồ hay nước mắt.

"Hai người muốn đánh thì giết ta trước đã."

Âm thanh nhu hòa truyền vào không gian ngọt ngào trong kiêu các, phảng phất tiếng đàn nhị lan truyền trong thanh âm kim khí va chạm ồn ào. Nhưng người ta vẫn có thể nghe được tiếng đàn rất rõ ràng.

Hai người trong kiêu các hướng về phía phát ra thanh âm. Bên hồ liễu rủ, một nữ tử khom lưng ngừng giữa mặt hồ. Trong làn nước ẩn ước một đàn cá con bơi qua bơi lại, từ lòng bàn tay nhỏ nhắn không biết rải xuống loại thức ăn nào cho cá, phảng phất nghe được nàng nói: "Cá ngoan, đừng tranh nhau."

Nàng thong thả đứng thẳng người dậy, chiếc ngoài khoác trên người theo cơn gió nhẹ nép quanh eo, mơ hồ như thấy gió luôn khe núi. Khuôn mặt nàng như hồ nước đêm trăng, khiến người ta không thấy được chút dao động nào, khuôn mặt tinh mỹ, hơi dài, ngũ quan hài hòa tuyệt mỹ, được tôn lên bởi mái tóc dài đen óng áp vào hai bên má, làn da trắng sáng không có chút tí vết, chỉ là ẩn tàng trong đôi mắt đen tuyền lại có chút ưu sầu không thể lý giải.

Nàng nhẹ bước trên tán sen, lướt về phía kiêu các - hẳn là nàng đang chạy, chỉ có điều tư thái của nàng lại tựa như lá bay theo gió, lướt đi không chạm đất.

Hai người trong kiêu các đưa mắt nhìn nhau.

"Ngươi nói với nàng?" Thụ Trường Phong lên tiếng hỏi trước.

"Không, việc giữa hai ta, ta không nói với nàng. Ta cũng không hy vọng nàng thấy việc hôm nay. Ngươi hẳn cũng biết điều này."

Thụ Trường Phong thờ dãi nói: "Nàng vốn là một nữ tử băng tuyết thông minh!" Bàn tay đang nắm chặt nói lỏng, vô lực buông thõng xuống.

Lý Đông Dương cũng cho kiếm vào bao, hai tay ôm kiếm trước ngực, ánh mắt thâm tình nhìn nữ tử đang đến gần.

Lưng Thụ Trường Phong khẽ rung động.

"Muội kỳ thực chỉ là một nữ tử. Trường Phong, muội đã có hải tử với Đông Dương, tương lai sẽ là thê tử của huynh ấy. Huynh vì sao lại muốn đẩy muội vào tình huống này?"

Thụ Trường Phong quay ngoắt lại, cơ hồ đụng vào Trữ Đình, đôi tay đặt lên vai nàng, điên cuồng hét lớn: "Muội là nữ nhân có hôn ước từ lọt lòng với ta, là người ta yêu nhất."

Trữ Đình than nhẹ một hơi uest oải, ngừng đầu ngưng mục nhìn Thụ Trường Phong: "Chuyện trong quá khứ tất cả đã qua rồi, đều giống như mây khói tiêu tan. Chỉ còn có một mong đợi, Trường Phong, huynh có hiểu không? Muội cũng không phải như trước đây đứng tựa cửa chờ huynh trở về. Đã ba năm, tuế nguyệt dài đằng đẵng, tình không phải là chỉ trong nháy mắt như huynh nghĩ. Huynh dù sao cũng không phải là nữ nhân!"

Thụ Trường Phong nói: "Có lẽ muội đúng. Đúng thế, trong suy nghĩ của ta, muội luôn luôn đúng, bởi vì tất cả tình cảm của ta bao gồm cả muội. Nhưng mà, muội có thể nói cho ta biết, ta trong hai mươi mốt năm cuộc đời của muội, tới cùng là đóng vai trò gì? Là phụ thân muội hay đại ca muội? Muội nói cho ta, muội có từng lấy cảm tình của một nữ nhân với một nam nhân để yêu ta không, Trữ Đình?" Trong đôi mắt hồ của hắn, lấp lánh những giọt lệ mơ màng, giống như trong đôi mắt của một nam nhân từ trước tới nay chưa bao giờ khóc kia có bột hạt tiêu.

Trữ Đình con ngươi còn ngấn nước mắt, chìm trong yên lặng.

"Trường Phong, huynh năm đó không nên để cho muội chờ đợi ở bên cạnh Đông Dương. Nếu yêu muội thì bất kể ở đâu cũng đều phải mang muội theo."

Thụ Trường Phong thống khổ nói: "Cho nên muội trong ba năm đó đã yêu hẳn phải không. Ân? Muội biết không, nếu ta mang nàng theo, ta không có khả năng còn sống gặp muội, mà ta còn làm liên lụy tới muội nữa. Nên ta mới lựa ra đi một mình. Nhưng quan phủ lại không chịu bỏ qua tội sát nhân của ta. Ta vì muội mà giết hơn ba mươi nhân mạng còn chưa đủ sao? Ta có tội ta biết, nhưng với muội, ta vô tội! Hôm nay ta liều mạng trước nguy hiểm bị bắt giữ rồi đem đi chém đầu chỉ là vì muốn tranh muội trở lại. Ta mặc kệ muội trở thành như thế nào, Thụ Trường Phong ta cũng đều yêu muội!"

Trữ Đình rưng rưng: "không còn như vậy đâu, Trường Phong! Trở về đi, Hoa Cá cô nương so với muội còn tốt hơn. Huynh có lẽ nên đối xử tốt với người con gái yêu huynh. Muội xin lỗi huynh!"

Thụ Trường Phong quát: "Ta mặc kệ, ta nghĩ muội không còn yêu ta, nên mới không đi theo ta?"

Trữ Đình hạ giọng nói : "Trường Phong, nói lời tận đáy lòng, cuộc đời này của muội, luôn không coi huynh là tình nhân. Dù huynh giết chết Đông Dương, bắt muội đi, muội cũng không cam tâm làm theo. Trường Phong, muội tiễn huynh một đoạn đường cuối cùng!"

Hai tay Thụ Trường Phong rời khỏi đôi vai nhỏ nhắn của Trữ Đình, chân lùi lại, mái tóc lửa xõa dính lên miệng. Đôi mắt vô thần nhìn nữ nhân trước mặt, đôi môi rung rung không nói được nửa lời.

Trữ Đình đột nhiên tiến lên trước một bước, đưa tay muốn vuốt ve khuôn mặt thô ráp của hắn, đột nhiên hắn lùi lại một bước, xoay lưng về phía nàng, điên cuồng hét lên một tiếng chấn động kiểu các.

"Lý Đông Dương, ta lấy danh nghĩa một tội phạm giết người xin thề, ngươi là kẻ ta muốn giết nhất đời này."

Hắn đột nhiên chạy như bay về phía trước, mỗi một bước đạp trên sàn cầu đều đạp thành một cái hố lớn, kinh khí trùng kích trên mặt nước. Phía sau hắn, hai bên thành cầu bắn vọt lên hàng vạn cân nước, dừng lại tạo thành hai bức tường nước ánh sáng lấp lánh. Ở thông đạo tạo thành giữa hai bức tường nước trắng xóa này, một đạo thân ảnh tối đen trong nháy mắt biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Ái Dịch Quyền Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Lý Thiếu Dương

Huyện Vĩnh Tồn

Tổng cộng có mười bảy trấn, ở ngoại ô phía đông huyện thành có một cái hồ - Vong Tinh hồ.

Nó vẫn luôn tồn tại nhiều năm nay, nhưng địa phương này tại sao lại gọi là Vĩnh Tồn thật ra lại không mấy người rõ.

Một cái Vong Tinh, một cái Vĩnh Tồn, dường như phạm phải một sai lầm với quy luật khách quan. Song sai lầm tồn tại trên nhân thế là một loại hiện tượng bình thường.

Cho nên có huyện Vĩnh Tồn, mà trong Vĩnh Tồn lại có Vong Tinh.

Bên trong huyện thành có hai bang phái trứ danh, lần lượt gọi là Lỗ Sơn môn và Liệt Diễm bang.

Liệt Diễm bang đã có uy phong trên năm mươi năm. Lỗ Sơn môn lại chỉ mới nổi lên mười bảy năm trước, nhưng mà sau bao thăng trầm lại có thể sánh ngang hàng với Liệt Diễm bang trong huyện Vĩnh Tồn. Đó là nói thực lực của mỗi bên, còn giữa hai phái cũng như nước với lửa.

Ai chẳng muốn độc chiếm làm vua một núi chứ?

Lỗ Sơn môn nằm ở ngoài cùng phía đông huyện thành. Từ trên lầu các của Lỗ Sơn môn nhìn ra, có thể thấy được Vong Tinh hồ mờ mờ ảo ảo. Mọi người nhớ mang máng mười chín năm trước, khi đó Lỗ Sơn môn còn chưa tính là Lỗ Sơn môn, chỉ là một tòa độc lâu của hai phu thê sinh sống. Trên lan can của độc lâu đó, vào lúc hoàng hôn luôn có một mỹ phụ mang thai dáng vẻ thê lương thường nhìn về Vong Tinh hồ chốn xa xa, lệ rơi lãnh lã.

Mỗi một nam nhân đi qua nhìn thấy tình cảnh này đều không nhịn được phải dừng bước, nhìn kỹ thiếu phụ trẻ tuổi kia vài lần. Song tình cảnh này kéo dài không đến một năm, cũng không thấy mỹ phụ mang thai kia nữa. Hai năm sau, Lỗ Sơn môn thành lập, môn chủ gọi là Đông Dương, nghe nói chính là trượng phu của mỹ phụ đã biến mất kia.

Lỗ Sơn môn hiện giờ trải qua nhiều năm phát triển đã không còn là một độc lâu trở trọi năm đó nữa. Nhưng độc lâu vẫn nằm giữa, đôi khi nhìn thấy một trung niên anh tuấn thành thực đứng trên lan can âm thầm đau khổ.

Vật còn người mất, hoàn cảnh thay đổi, nhưng lại chẳng thể thay đổi con người.

Hơn nữa lại còn thêm rất nhiều người và vật.

Tại Lỗ Sơn môn, nổi danh nhất không phải là môn chủ Lý Đông Dương, mà là thiếu môn chủ Lý Thiếu Dương.

Nói đến Lý Thiếu Dương, trong huyện Vĩnh Tồn này không ai không biết.

Nam nữ già trẻ đánh giá về hắn đều có ý kiến của riêng mình.

Lão nhân nói hắn đáng yêu, nam nhân nói hắn rất nghĩa khí, nữ nhân nói hắn anh tuấn.

Mỗi gia đình có khuê nữ chưa xuất giá đều muốn đem nữ nhi của mình gả cho công tử họ Lý. Mỗi một thiếu nữ hoài xuân trong mộng đều mơ thấy Lý Thiếu Dương.

Chẳng thể trách được, Lý Thiếu Dương kế thừa đáng người cao lớn của phụ thân, cũng thừa hưởng tư sắc của mẫu thân, điều này cũng tạo thành hình tượng công tử phong lưu tài hoa và tuấn mỹ của hắn. Thêm vào đó tính thiện lương trong huyết thống của mẫu thân hắn, cơ hồ khiến hắn trở thành một nam nhân hoàn mỹ vô khuyết.

Lý Thiếu Dương có một thói quen mà không ai hiểu nổi - mỗi ngày sau khi luyện võ, hắn đều phải đi qua Vong Tinh hồ một chút, trước kia thì chỉ một người đi, nhưng từ ba tháng trước, đi bên hắn có thêm một thanh niên. Thanh niên này tướng mạo bình thường, thân hình trung bình, thể hình so với người bình thường cường tráng hơn một chút, nhìn cũng không có gì bất thường. Nhưng nhìn hắn cùng có thần, mũi cao, hai hàng lông mày thô hắc, mắt hắn nhìn kết xuất ra một vẻ kiên định, làm người ta vừa nhìn, sẽ biết đây là một hán tử kiên cường. Một người như vậy, lại có cái tên - Thiết Huyết Cừu!

Thiết Huyết Cừu đi bên cạnh Lý Thiếu Dương, căn bản không hợp với Lý Thiếu Dương. Mặc dù hắn đi theo Lý Thiếu Dương đã rất lâu, nhưng nhiều lúc, trong mắt mọi người chỉ nhìn Lý Thiếu Dương, mà quên mất sự tồn tại của hắn.

Nhưng hắn không nghi ngờ gì là có tồn tại, như một con chó trung thành, đi theo chủ nhân của hắn - Lý Thiếu Dương.

Trải qua nhiều năm, Vong Tinh hồ lại có một chút thay đổi, cạnh hồ xây nên rất nhiều lương đình và trồng thêm cây cảnh cùng những hoa cỏ vô danh. Nghe nói, đây là Lý Đông Dương đầu tư, vì có những thứ này nên bình thường có rất nhiều người nhàn rỗi đến bên hồ Vong Tinh du ngoạn. Rất nhiều người tuổi trẻ hoặc lão nhân, đương nhiên, cũng không loại trừ những người khác.

Lý Thiếu Dương như xưa đi bên hồ, những người bên hồ nhìn kỹ hắn. Nhưng đối với Thiết Huyết Cừu đi phía sau hắn, người khác lại như không thấy. Chuyện này rất bình thường, tựa như nam nhân nhìn mỹ nữ, khi một mỹ nữ đi cùng với một nữ nhân khác không tính là đẹp, mọi nam nhân đều khắc sâu ấn tượng về mỹ nữ, còn về phần nữ nhân kia, bọn họ cũng không thể có một ấn tượng nào.

"Huyết Cừu, mỗi ngày cho người đi theo ta, người không thấy phiền chứ?"

Thiết Huyết Cừu vẫn nghiêm mặt đi, nghe Lý Thiếu Dương hỏi, trong hai mắt hiện ra một chút mê mang, nói: "Công tử, Huyết Cừu không phiền."

Lý Thiếu Dương không quay đầu lại, tiếp tục đi, "Huyết Cừu, lúc đầu sau khi ra khỏi Lỗ Sơn môn, chỉ làm một việc, người như ngươi, không cảm thấy ỷ khuất chứ?"

Thiết Huyết Cừu đáp: "Công tử, Huyết Cừu lớn lên trên núi, tới Vinh Tồn thành này, chưa từng tiếp xúc qua mọi thứ, lại đã có thể tìm được một nơi đặt chân tốt. Huyết Cừu từ nhỏ là cô nhi, là các thúc bá thăm thăm trong thôn nuôi lớn, cũng không có chí lớn, chỉ muốn có một chén cơm ăn, kiếm một ít tiền trở về cấp dưỡng cho phụ lão hương thân nuôi dưỡng ta là đủ rồi. Hôm nay có thể đi theo công tử, là vinh hạnh của Huyết Cừu, công tử là một người rất tốt."

Lý Thiếu Dương cười cười, nói: "Huyết Cừu, cùng ta sống vai đi."

Thiết Huyết Cừu bước nhanh hai bước, đuổi theo Lý Thiếu Dương, sống vai cùng hắn mà đi.

Lý Thiếu Dương so với hắn cao hơn một cái đầu, hắn vươn tay khoác lên vai Thiết Huyết Cừu, nói: "Huyết Cừu, cơ hồ người cả thành đều biết ta, nhưng bằng hữu chân chính của ta chỉ có mình ngươi. Mặc dù thời gian gặp ngươi không lâu, nhưng ngươi lại trở thành tri kỷ duy nhất của ta."

Thiết Huyết Cừu nhìn kỹ Lý Thiếu Dương một hồi, sau đó nhìn sang hướng khác nói: "Huyết Cừu không dám."

Lý Thiếu Dương đột nhiên ngửa mặt lên trời thở dài: "Huyết Cừu, ta từ năm mười sáu tuổi bắt đầu yêu Vong Tinh hồ, ngươi biết tại sao không?"

Thiết Huyết Cừu nói: "Huyết Cừu không biết, cũng không dám biết."

Lý Thiếu Dương nói: "Mẫu thân ta ra đi từ rất sớm. Lúc nhỏ khi hỏi phụ thân, người cũng không gạt ta, nói mẫu thân khi ta mới sinh không bao lâu đã qua đời. Nhưng người cũng không nói cho ta biết tại sao. Sau đó ta từ một ít dân cư trong thành biết được, mẫu thân khi sinh ra ta, rất thích nhìn Vong Tinh hồ. Ta nghĩ, có lẽ Vong Tinh hồ có thứ mẫu thân yêu nhất, cho nên ta cũng tới Vong Tinh hồ tìm kiếm xem mẫu thân lưu lại đầu mối gì, để ta có thể hiểu tại sao ta không có ấn tượng về mẹ. Hai ba năm cứ như vậy trôi qua, ta đã đi khắp mỗi tấc đất của Vong Tinh hồ, vẫn không tìm được dấu chân mẹ lưu lại."

Thiết Huyết Cừu cảm giác trong mắt phảng phất có bụi, đó là cảm giác lệ hiện.

"Công tử, người có tình yêu của phụ thân, lại có cả mẹ, nhưng, Huyết Cừu thật không biết cha mẹ của mình, bọn họ là ai?"

Lý Thiếu Dương ngưng thị nhìn Thiết Huyết Cừu, "Ngươi và ta kỳ thật đều là cô nhi. Nhưng ta so với ngươi tốt hơn nhiều."

Một trận gió nổi lên bên hồ

Hiện đã đầu mùa xuân, chỉ có lạnh, như trước

Trong thời tiết này, không có nhiều người tới Vong Tinh hồ lắm

Một tiểu cô nương co ro bên hồ, che mặt khóc.

Tiểu cô nương ăn mặc coi như tươm tất, phỏng chừng là hài tử của một gia đình phú quý.

Lý Thiếu Dương nhướn mày nói: "Huyết Cừu?"

Thiệt Huyết Cừu nói: "có thể là chạy mất rồi."

"Nơi này không có ai, sao lại nói là chạy mất rồi?"

Thiệt Huyết Cừu đi về hướng tiểu nữ hài, vừa đi vừa cởi áo khoát ra, tiểu nữ hài đột nhiên quay mặt lại, lệ nhãn kinh hoàng nhìn chăm chăm vào hấn đi tới gần.

"Hài tử, đừng sợ." Thiệt Huyết Cừu choàng áo khoát lên đôi vai nhỏ, phủ lên thân thể nho nhỏ đang run rẩy, tay vuốt lên khuôn mặt hồng nhò nhần lạnh lẽo, nhu hoà nói.

Lý Thiếu Dương đứng phía sau Thiệt Huyết Cừu, hướng về tiểu nữ hài cười, "Người nhà của muội đâu?"

"Hương Ngưng tỷ tỷ dẫn ta đi chơi, thế nhưng lại bắt ta ở đây một mình chờ tỷ quay lại, không cho phép ta đi đâu hết. Ca ca, ở đây lạnh quá mà cũng không có ai hết, Trĩ Tâm sợ quá, tỷ tỷ cũng không quay lại ôm ta."

Lý Thiếu Dương ôm lấy nữ hài tử, cười nói: Đừng sợ, ca ca dẫn Trĩ Tâm đi tìm tỷ tỷ nha?"

Trĩ Tâm bán tín bán nghi nói: "Nhưng tỷ tỷ bảo ta không được đi với người lạ."

"À, thì ra là thế. Nếu vậy chúng ta ở đây với Trĩ Tâm chờ tỷ tỷ quay lại, muội thấy có được không?"

Trĩ Tâm gật gật đầu, cái đầu nhỏ hết nhìn đông lại nhìn tây, được một lúc thì tựa đầu vào ngực Lý Thiếu Dương thiu thiu ngủ.

Lý Thiếu Dương cười khỏ nhìn Thiệt Huyết Cừu nói nhỏ: "Chúng ta ngồi ở đây một chút đi."

Thiệt Huyết Cừu nhìn tiểu nữ hài ngủ say trong lòng Lý Thiếu Dương, yên lặng ngồi xuống.

Lý Thiếu Dương cũng ôm tiểu nữ hài lên vai rồi ngồi xuống.

Hai người yên lặng nhìn về cái hồ trước mặt, không nói gì cả, chỉ có mặt hồ ba động, giống như một loại ngôn ngữ con người không biết, phát ra nhưng câu nói con người không rõ, là một loại ngôn ngữ cực kỳ nhẹ nhàng.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng từ phía sau hai người vang lên.

"Các người có nhìn thấy một vị tiểu cô nương hay không?" Một giọng nói êm dịu nhẹ nhàng phá vỡ sự yên tĩnh vốn có bên bờ hồ giống như giọng của một nữ tử trẻ tuổi.

Hai người xoay người lại đồng thời ngăn người ra.

Nhìn thấy một thiếu nữ độ khoảng 17, 18 tuổi có khuôn mặt trắng nõn mượt mà, nhan sắc vô cùng xinh đẹp lại có một khí chất cao quý trời sinh, vận một bộ y phục màu trắng, cặp mày liễu đang nhìn hai người - Không - Có lẽ là nhìn Lý Thiếu Dương.

Đồng thời nàng cũng nhìn thấy Trĩ Tâm đang ở trong lòng ngực của Lý Thiếu Dương.

Lý Thiếu Dương cười nói: "Nàng có phải là tỷ tỷ của Trĩ Tâm không? Chúng ta đã ở chỗ này chờ nàng được một lúc rồi."

Thiếu nữ đỏ mặt đáp: "Trĩ Tâm đang ngủ trong lòng ngực người kia."

Lý Thiếu Dương đáp: "Hài tử này luôn muốn nghỉ ngơi. Ta vừa mới vỗ về một chút mà muội ấy đã ngủ rồi. Sau khi nàng đi rồi, muội ấy cứ ở nơi này khó. Tại sao lại bỏ hài tử ở đây một mình mà đi chứ?"

Khuôn mặt thiếu nữ ngày đỏ hơn, có chút mất tự nhiên nói: "Ta chỉ là bỏ đi một lúc, lại gặp chút trì hoãn."

Lý Thiếu Dương vốn muốn hỏi nguyên nhân nàng trì hoãn, nhưng biết là không nên hỏi nên vội hỏi lánh đi: "Muội ấy có phải là muội muội của nàng không. Nàng và muội ấy có vẻ không giống nhau lắm?"

Thiếu nữ đáp: "Trĩ Tâm là nữ nhi của quân gia nhà tôi, nàng gọi ta là tỷ tỷ."

Lý Thiếu Dương đứng lên vừa lúc Trĩ Tâm tỉnh dậy, nhìn thấy thiếu nữ vui mừng bảo: "Tỷ tỷ, đưa Trĩ Tâm về nhà."

Thiếu nữ tiến lên hai bước, ôm lấy Trĩ Tâm từ trong lòng Lý Thiếu Dương nói: "Ừ, chúng ta cũng nên trở về. Trĩ Tâm mau cảm ơn vị đại ca này đi."

Trĩ Tâm đáp: "Ca ca , tỷ tỷ bảo muội nói cảm ơn ca ca. Ca cùng về nhà với bọn muội được không?"

Lý Thiếu Dương cười nói: "Không được, muội về nhà với tỷ tỷ đi"

Thiếu nữ đáp: "Xin cảm ơn! Không biết công tử xưng hô như thế nào?"

„Lý Thiếu Dương."

Thiếu nữ lộ vẻ kinh ngạc nói: "Nguyên lai là Lý công tử, tiểu nữ ngưỡng mộ đại danh đã lâu." Dứt lời nàng nhìn Lý Thiếu Dương từ trên xuống dưới để đánh giá rồi đột nhiên cúi gằm mặt xuống xoay người bỏ đi.

"Tiểu nữ đi trước."

Lý Thiếu Dương đáp: "Tiểu thư, có thể lưu lại phương danh được không."

Thiếu nữ dừng lại một bước, một hồi lâu mới chậm rãi xoay người lại, mở giọng nhẹ đáp: "Lư Hương Ngưng"

Bạn đang đọc truyện *Ái Dịch Quyền Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Lư Hương Ngưng

Tại huyện Vĩnh Tồn, ngoài Lỗ Sơn môn cùng Liệt Diễm bang ra, còn có một Lư Hương phủ là nơi có nhiều người. Lư Hương phủ cũng không phải bang phái, mà là nơi ở của phú thương Lư Quý Biên.

Lư Quý Biên là đại phú thương số một số hai tại huyện Vĩnh Tồn, ngay cả quan phủ cũng muốn kết giao với ông - quan thì ngồi thanh nhàn không phạm đến công việc người, không có tiền thì tự nhiên có tiền của người đưa đến tay, nếu không thì sao có thể "thanh" lại nhàn? Mà Lư Quý Biên đang là tài thần gia của y, tự nhiên y cũng lễ nhượng vài ba phần.

Người ta nói, người giàu sang, đều không có hậu, điều này rõ cuộc cũng có chút đạo lý, Lư Quý Biên gia sản vạn quán, nhưng lại không có con trai, chỉ có một nữ nhi - Lư Hương Ngưng.

Mọi người hình dung nữ nhân đẹp, luôn không thể nói thành lời, nhưng thật ra nhiều từ đều dư thừa, mỹ nữ chính là mỹ nữ, vừa nhìn sẽ biết: Đẹp!

Lư Hương Ngưng thường xuyên được nhắc tới trong các cuộc đàm luận của một số phong lưu công tử. Nàng tuy không hay đi lại bên ngoài, nhưng biết rất nhiều. Nàng là mỹ điểm giai nhân, tại huyện Vĩnh Tồn - Cũng như gia sản của cha nàng - là số một số hai. Dùng cách nói phân loại tuyệt đối, không nghi ngờ gì là đệ nhất mỹ nữ tại huyện Vĩnh Tồn.

Lư Hương Ngưng đã mười tám. Tục ngữ nói, mười tám như một đóa hoa, mà mong chờ để đi theo người đến hái hoa. Nhưng thật ra khi Lư Ngưng Hương mười tám tuổi thì, đã có người đến Lư Hương phủ đề cầu thân, theo đó người cầu thân dần dần đông hơn, tiếp đó lại từ từ thưa dần đi khiến cho không ai lý giải nổi. Song nói trắng ra là, khi nào có người muốn hái hoa, thì nên học tập những người đi hái hoa trước, sau lại nghĩ tới những người hái hoa đều bị lũ chó canh vườn hoa đuôi cắn, cũng dần dần không ai dám hái hoa - hoa hái không được, bị chó cắn quay về thì thật không đáng.

Bởi vì Lư Hương Ngưng lớn lên ngày càng dễ nhìn. Từ khi nàng mười tám tuổi, Lư Quý Biên đã không thể nào yên tâm để cho nàng đi lại bên ngoài, sợ nàng gặp phải kẻ xấu. Thế giới này, kẻ xấu cũng không ít.

Cha lo lắng cũng không thể thay đổi người trẻ tuổi tò mò và hiếu động trời cho. Khi Lư Quý Biên không ở nhà thì, Lư Ngưng Hương vẫn lén lút xuất ngoại đi dạo hai ba canh giờ mới lén lút quay về Lư Hương Phủ. Lư Quý Biên ít nhiều cũng biết việc đó, nhưng mỗi lần nàng có thể bình an vô sự trở về nhà, cũng không nói gì với nàng cả. Ông chỉ có một bảo bối nữ nhi, sao có thể không yêu quý chứ?

Như ngày hôm qua nàng bế nữ nhi của quản gia đi ra ngoài, ông cũng nhắm mắt làm ngơ. Không ngờ sáng sớm hôm nay, Lư Ngưng Hương lại lén lút đi ra ngoài cửa. Đó là nha hoàn phát hiện được, ông cũng không phải người đi tìm, chỉ

tựa vào ghế thái sư than nhẹ: "Chỉ mong nữ nhi bình yên trở về."

Lư Hương Ngưng lên đi, chạy thẳng đến bên bờ Vong Tinh hồ, khuôn mặt xinh đẹp hết ngó đông lại nhìn tây, trong tay cầm một chiếc áo khoác dài, là chiếc áo mà hôm qua Thiết Huyết Cừu đã khoác lên người Trĩ Tâm.

"Y còn chưa tới sao?" Lư Hương Ngưng nhủ thầm.

Nàng đang đợi người ư?

Có lẽ vậy.

Sương mù Vong Tinh hồ vào sáng sớm dày hơn, trong khi làn sương tan dần, Lưu Hương Ngưng đợi cũng đã lâu. Nàng hơi mất kiên nhẫn, tầm nhìn cũng dần mở rộng đến kiêu các giữa hồ, đôi mắt hấp háy, khoe miệng vô thức nở một nụ cười nhu mì.

Nơi kiêu các có hai thanh niên đang đứng.

Lưu Hương Ngưng lơ mơ nhìn ra là hai người đã gặp hôm qua: Lý Thiếu Dương và Thiết Huyết Cừu.

Nàng định bước đến, chân vừa nhón lên, đột nhiên lại đặt xuống, tay mân mê chéo áo, một hồi lâu sau quay người lại, lưng hướng về phía hai người trên kiêu các, đứng yên bất động.

Hai người trên kiêu các dường như cũng nhìn thấy nàng. Hai người nhìn thấy bóng lưng nàng - hôm nay nàng mặc áo màu đen, chiếc áo phát phờ theo từng cơn gió.

Lý Thiếu Dương nói: "Là thiếu nữ hôm qua."

Thiết Huyết Cừu nhìn kỹ bóng lưng đó, nói: "Nàng tới tìm công tử"

"Hừ, sao ngươi khẳng định vậy?"

Thiết Huyết Cừu đáp: "Nàng cầm trong tay áo bào của ta, có lẽ nàng muốn trả lại cho chúng ta. Nàng hôm qua vốn đã có thể gửi lại ta chiếc áo đó nhưng chỉ vì khi gặp hôm qua nàng lại để Trĩ Tâm mặc. Đã mượn thì phải trả nên hiện giờ nàng mới ở đây."

Lý Thiếu Dương cười nói: "Đáng tiếc áo đó không phải của ta."

Thiết Huyết Cừu đáp lại: "Nhưng tình cảm của nàng là dành cho công tử."

Lý Thiếu Dương vỗ vai Thiết Huyết Cừu bảo: "Chúng ta lại đó thôi, nàng đã đợi cũng lâu rồi. Nếu không tới đó thì e chiếc áo của ngươi không được trả về mất."

Thiết Huyết Cừu điềm đạm cười

"Huyết Cừu, thật hiếm thấy ngươi cười. Ngươi cười lên khiến người khác thật dễ chịu. Có lẽ ngươi nên chăm cười một chút"

Hai người đến sau lưng Lưu Hương Ngưng, Lý Thiếu Dương nói: "Tiểu thư, chúng ta lại gặp nhau."

Thân hình Lưu Hương Ngưng động nhẹ, quay người lại đáp: "Ồ, tôi không biết ngài ở đằng sau. Lý công tử, ngài tới lúc nào vậy?"

Lý Thiếu Dương nhìn Lưu Hương Ngưng, nàng tự hào hôm nay đặc biệt ăn mặc cầu kỳ, so với ánh nhật quang còn hơn nhiều, nhưng hấn càng lưu luyến mỹ thái tự nhiên hôm qua của nàng hơn.

"Khi tiểu thư xoay người, ta đã đi qua, tiểu thư đang đợi ai phải không?"

Lưu Hương Ngưng khẩn trương trả lời: "Không, không phải, ta đi dạo thôi, ta nghĩ, nếu như gặp ngươi, sẽ mang áo khoác này trả cho ngươi. Ân, đây có phải của ngươi không?" Nàng đưa áo khoác cho Lý Thiếu Dương, thấy Lý Thiếu Dương không nhận, ngược lại chỉ tay vào người thanh niên bên cạnh. Nàng đưa cho hắn, đây là của hắn

Lưu Hương Ngưng lúc này mới chú ý đến sự tồn tại của Thiết Huyết Cừu. Nàng kín đáo nhìn người thanh niên chất phác, có chút không ý tứ, chuyển ý phục cho Thiết Huyết Cừu, xấu hổ nói: Đây là của người? Cảm ơn người hôm qua chiếu cố Trĩ Tâm của ta."

"Không cần." Thiết Huyết Cừu tiếp nhận lấy bộ áo khoác. Song thủ lực lưỡng có chút run rẩy, song nhãn không dám nhìn thẳng trông giống như trẻ con.

Lưu Hương Ngưng tại lúc Thiết Huyết Cừu nhận lấy áo khoác xong, độ một khắc sau xoay mặt hướng về Lý Thiếu Dương nói: "Lý công tử, không có việc gì, ta phải đi rồi."

Lý Thiếu Dương giữ lại nói: "Chẳng lẽ nhất định phải có việc mới có thể lưu lại ư? Tiểu thư có thể nào cùng với chúng tôi đi dạo quanh bờ Vong Tinh Hồ này một chút không?"

Lưu Hương Ngưng bất giác hiện ra vẻ xấu hổ ngượng ngùng trên mặt, "Cái này ... Cái này ..."

Lý Thiếu Dương nói tiếp: "Chẳng lẽ tiểu thư cho rằng chúng tôi là người xấu cho nên chẳng muốn ở cùng một chỗ với chúng tôi?"

Lưu Hương Ngưng vội la lên, "Không phải vậy, ta, ta ..."

"Có thể nắm tay nàng được không?" Lý Thiếu Dương rất lịch sự chia bàn tay ra. Lưu Hương Ngưng nhìn bàn tay dài đầy nam tính, đột nhiên nhìn lại bàn tay trắng nõn của mình, sắc mặt đỏ ửng, xoay người chậm rãi đi trước, chừng hai ba bước quay đầu lại: "Công tử, người không phải nói là đi dạo sao?"

Lý Thiếu Dương nhìn Thiết Huyết Cừu mỉm cười

Thiết Huyết Cừ trong mắt hiện ra một thoáng mắt mát rất khó phát hiện, rồi lên tiếng: "Công tử, Huyết Cừ về trước."

"Không phải là chúng ta cùng đi với nhau sao?"

Huyết Cừ trả lời: "Huyết Cừ tuy có trách nhiệm, nhưng biết giờ phút này không nên đi theo công tử, nếu không sẽ làm mất hứng Hương Ngưng tiểu thư."

"Ha ha!" Lý Thiếu Dương bật cười ra tiếng.

Lưu Hương Ngưng tức giận trừng mắt nhìn Thiết Huyết Cừ quát lên: Ai nói ta mất hứng?"

"Thiết Huyết Cừ nói". Thiết Huyết Cừ trả lời nàng, xoay lại nhìn Lý Thiếu Dương rồi nói tiếp: "Công tử, Hương Ngưng tiểu thư đích thị là một cô gái rất đáng yêu. Ta không quấy rầy các người."

Dứt lời, hẩn ly khai Lý Thiếu Dương. Kể từ ba tháng nay, đây là lần đầu tiên hẩn không cùng Lý Thiếu Dương đồng thời trở về Lỗ Sơn Môn. Trong cuộc sống sau này, hẩn cũng không theo Lý Thiếu Dương ra ngoài nữa. Lý Thiếu Dương ra ngoài một mình đến Vong Tinh hồ, nhưng lại có thêm một nhân ảnh xinh đẹp bên cạnh hẩn.

Mùa xuân đã đến trên Vong Tinh hồ, cái tình yêu đầu mùa của bắt đầu chớm nở, và cũng bắt đầu một cái câu truyện khác.

Bạn đang đọc truyện *Ái Dích Quyền Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Ngô Chi Năng

Mùa xuân đã qua, lúc này thời tiết bắt đầu vào hạ.

Ba tháng trôi qua, Thiết Huyết Cừ một lần nữa lại theo sau làm tả hữu cho Lý Thiếu Dương. Hẩn nghe Lý Thiếu Dương nói hôm nay có một cuộc hẹn gặp mặt với một nhân vật trọng yếu tại Thường Mãn lâu. Thường Mãn lâu là tửu điểm lớn nhất ở Vĩnh Tồn huyện thành, người có thể ra vào tửu điểm này đều là người có danh tiếng. Thiết Huyết Cừ không hỏi là ai. Hẩn có thói quen trầm mặc ít nói, chuyện không nên hỏi hẩn sẽ không hỏi, đây chính là cá tính của hẩn.

Thường Mãn Lâu ở mặt nam của Vĩnh Tồn huyện thành. Đó dường như là nơi lui tới của hai miền nam bắc, nhưng người tới đây đa phần là người trong huyện Vĩnh Tồn.

Lý Thiếu Dương vừa đi trên đường lớn, thì có rất nhiều người hướng hẩn chào hỏi. Hẩn cũng nhát nhát đáp lễ. Những thiếu nữ ở trên lầu đều dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn hẩn say đắm. Xem ra hẩn rất có nị lực đối với các yên hoa nữ tử.

Lý Thiếu Dương đối với sự việc này chỉ có cười.

"Huyết Cừ." Lý Thiếu Dương đến gần một lão nhân ăn mày đang ngồi dưới đất, mắt hẩn nhìn lão ăn mày đồng cảm, trong miệng kêu Thiết Huyết Cừ một tiếng.

Thiết Huyết Cừ trong ngực lấy ra một ít bạc vụn thả vào bát của lão ăn mày, lão ăn mày cảm kích nói: "Cám ơn công tử, công tử là người hảo tâm tất sẽ được báo đáp tương xứng."

Thiết Huyết Cừ nói: "Không cần cảm ơn ta, đây là công tử nhà ta tặng cho người, người hãy tạ ơn người."

Hai người đi được vài bước bỗng nghe sau lưng lão ăn mày hô lên: "Có người cướp tiền của ta."

Lý Thiếu Dương nhanh chóng xoay người, thân ảnh nhoáng lên một cái, đã bắt được tên giạt tiền, nói: "Mau trả tiền lại cho lão."

Người giựt tiền chính là một người trung niên, ăn mặc rất rách rưới, hẩn nói rất đáng thương: "Công tử, ở nhà ta, vợ và con ta sắp chết đói, người đã thương lão ăn mày, cũng nên thương ta chứ. "

Lý Thiếu Dương lãnh đạm nói: "Ta nói trả tiền lại cho lão."

Lão ăn mày đã đi tới nói: "Công tử, để cho hẩn đi đi, ta chỉ có một người, nhà hẩn đến nấy miệng ăn."

Lý Thiếu Dương vẫn không buông người trung niên, hẩn chỉ chảy nước mắt, cầm bạc trả lại cho lão ăn mày. Đoạn Lý Thiếu Dương bất ngờ nói: "Huyết

Cừu, cấp chút ngân lượng cho vị đại thúc này."

Thiết Huyết Cừu lại lấy ra một chút bạc vụn giao cho người trung niên vừa giết tiền, Lý Thiệu Dương nói: "Lão ăn mày già hơn so với ngươi, ngươi không nên đoạt tiền của lão, huống chi hắn cũng không có nhiều tiền."

Người trung niên ngàn lần cảm ơn vạn lần cảm kích sau đó bỏ đi.

Lý Thiệu Dương nói: "Thế gian này, người nghèo nhiều hơn người giàu rất nhiều."

Thiết Huyết Cừu nói: "Công tử, thời gian không còn nhiều, chúng ta còn có việc."

Lý Thiệu Dương một tay khoát lên vai Thiết Huyết Cừu nói: "Đi."

Hai người tới Thương Mãn lâu, chỉ thấy toà lâu hai tầng chiếm vị trí rất lớn, từ ngoài nhìn vào có vẻ rất đường hoàng, tráng lệ - bảo tồn được các nét đẹp cổ kính.

Tiểu nhị nhìn thấy Lý Thiệu Dương liền chạy tới, khom lưng nói: "Lý công tử đã tới, sau này rất mong Lý công tử thường xuyên tới Thương Mãn lâu. Nhìn Lý công tử mặt vui vẻ chắc là mọi việc rất tốt."

Lý Thiệu Dương cười cười bảo Thiết Huyết Cừu đưa cho tiểu nhị ít bạc, nói: "Lưu lão gia có tới không?"

Tiểu nhị nhìn nén bạc trong tay, mặt mày hớn hờ nói: "Lưu đại gia không có tới, nhưng Lưu đại gia có đặt bàn ở trên lầu, Lý công tử có hẹn với Lưu đại gia?"

Thiết Huyết Cừu nói: "Nói nhiều, ngươi dẫn đường đi."

Tiểu nhị vội vàng cúi người, dẫn hai người lên lầu. Trên lầu chỉ có bốn bàn lớn, nhưng trang trí rất cầu kỳ, hoa mỹ, hiển nhiên tại đây chuyên dùng để tiếp khách quý. Lưu Quý Biên chính là đang ngồi tại một bàn lớn ở phía trái.

Lý Thiệu Dương ngồi ở trên, nhìn thấy tình cảnh hiện tại, cũng có thể mọi người lên xuống lầu. Thiết Huyết Cừu đứng ở bên cạnh, thấy vậy Lý Thiệu Dương bảo hắn ngồi xuống, nhưng hắn từ chối nói: "Công tử, Huyết Cừu đứng được rồi, tại đây chủ tớ phải phân biệt."

Lý Thiệu Dương bắt đầu đi đánh ngồi yên, nhắm mắt dưỡng thần. Hôm nay hội ước của hắn mà nói là cực kỳ quan trọng, hắn nghĩ phải ứng phó như thế nào cho phải - Lưu Quý Biên là phụ thân của Hương Ngưng, có lẽ là cha vợ tương lai của hắn.

Theo quán tính của tiểu nhị, tiếng cười đón tiếp tại Thương Mãn lâu vang lên: "Ôi, Ngô thiếu gia, con gió nào mang thiếu gia đến vậy. Người đã bảy ngày nay không có tới đó, tiểu nhân rất mong người."

Một âm thanh đầy hào khí vang lên: "Khen cho trí nhớ của ngươi, ta đúng là bảy ngày không có tới đây. Các ngươi làm ăn vẫn tốt chứ?"

Tiểu nhị nói: "Nhờ hồng phúc mọi người chiếu cố, lão bản đối với tiểu nhân rất tốt."

Trên lầu Lý Thiệu Dương nghe được phía dưới nói chuyện, nhắm hai mắt, thần nhiên nói: "Huyết Cừu, Ngô Chi Năng có lẽ đã tới."

Ngô Chi Năng vốn là bang chủ của Liệt Diễm bang, đã ba mươi lăm tuổi, còn chưa lấy vợ. Hắn vốn từng nói hắn tuổi còn trẻ, cho nên tiểu nhị mới có thể gặp hắn mà gọi "Ngô thiếu gia", cũng là hợp với ý hắn. Người này không chỉ cao lớn, vóc người vạm vỡ, gương mặt thường mang theo nụ cười, làm cho người ta vừa nhìn là nghĩ tới hạng người hào sảng.

Lý Thiệu Dương cùng Ngô Chi có chút kết giao. Tuy nói Lỗ Sơn môn cùng Liệt Diễm vốn "Thủy hỏa bất dung", nhưng Lý Thiệu Dương cho tới bây giờ vẫn không tham gia công việc trong bang, mà Ngô Chi Năng hình như cũng không thêm đề ý Lý Thiệu Dương dù cho hắn là nhi tử của Lý Đông Dương. Hắn đối đãi Lý Thiệu Dương cũng như huynh đệ thông thường. Lý Đông Dương cũng biết rõ, thật sự cũng không nói cái gì, nhi tử muốn coi ai là bằng hữu, vốn là việc riêng của nhi tử.

"Ân" Thiết Huyết Cừu nói ra một lời, xem như đã trả lời Lý Thiệu Dương.

Cầu thang vang lên đều đều tiếng bước chân nặng nề, như là đang hợp tấu một giai điệu, tiếng cười của Ngô Chi Năng vang tới: "Ha ha, Lý huynh đệ, ngươi cũng thiệt là, ba tháng rồi không thấy lão đệ, hóa ra đang ở đây phong lưu?"

Lý Thiệu Dương vội vàng mở hai mắt, cười đứng lên nghênh tiếp, nói: "Ngô bang chủ, sao lại có thể nói thế, chúng ta quen biết đã lâu, sao lại nghĩ ta ở đây phong lưu chứ?"

Hai người theo thứ bậc ngồi xuống, Ngô Chi Năng xem trên bàn có ba chén trà, sau đó lãnh đạm nhìn lại Thiết Huyết Cừu, hỏi: "Lý huynh đệ, ngươi hôm nay có hẹn à?"

Lý Thiệu Dương đáp: "Đúng vậy!"

Ngô Chi Năng nói: "Ta hình như không nên có mặt chỗ này. Ta gọi tiểu nhị dọn thêm một bàn, sao này có thời gian rảnh rồi cùng ngươi uống rượu nói chuyện."

Lý Thiệu Dương giữ lại nói: "Bang chủ khách khí rồi, hôm nay gặp được bang chủ đã là có duyên, để đệ gọi tiểu nhị đem thêm một chén trà cùng bang chủ đàm đạo. Chỉ là bang chủ phải cùng ta ở đây chờ người, thật là làm huynh đệ này cảm thấy không vui."

Ngô Chi Năng cười hỏi tiếp: "Không sao, người có thể làm lão đệ ngồi chờ thì cũng đáng để ta ngồi chờ, không biết là người nào?"

Lý Thiệu Dương trả lời: "Một nam nhân và một nữ nhân."

Ngô Chi Năng sững sốt, nhưng vẫn cười nói: "Lão đệ vẫn cứ như vậy, huynh đây cũng chẳng hỏi nhiều."

Tiểu nhị bưng chén trà để lên bàn. Lý Thiệu Dương sau khi châm trà cho Ngô Chi Năng liền nâng chén trà mình lên rồi nói: "Bang chủ, đệ lấy trà thay rượu kính huynh một chén."

Ngô Chi Năng cũng nâng chén trà lên cùng Lý Thiệu Dương tương kính, hai người vừa mới nhấp môi thì dưới lầu tiểu nhị đột nhiên hô lên: "Lưu đại gia, Lưu tiểu thư, Lý công tử chờ hai vị trên lầu đã lâu!"

Hai người mời nhau rồi cùng ngồi xuống uống trà, nhưng chưa hết tuần trà, Ngô Chi Năng bỏ chén trà, đưa mắt nhìn Lý Thiệu Dương, nói: "Người đang đợi ai đến vậy?"

Lý Thiệu Dương đầu hơi ngẩng lên, tiếp tục uống xong chén trà, từ từ đặt chén xuống, nói: "Ai tới, bang chủ nói như vậy chắc là biết ai sẽ tới đây?"

"Lưu Hương phủ tại Vĩnh Tồn này ai mà chẳng biết?" Ngô Chi Năng cầm chén trà trong tay, ngửa đầu uống cạn.

"Nguyên lai là Ngô bang chủ cũng tới hội ngộ" một giọng nói tuy đã già nhưng vẫn sang sảng từ thang lầu truyền đến. Lưu Quý Biên xuất hiện ở tầng hai, là một người khoảng năm mươi tuổi, không cao nhưng mập, khi đi chuyển có cảm giác khó khăn. Đi bên cạnh chính là nữ nhi bảo bối của mình - Lưu Hương Ngưng, đệ nhất mỹ nhân của thành Vĩnh Tồn.

Lý Thiệu Dương cùng Ngô Chi Năng đồng thời đứng lên nghênh đón vị mỹ nữ này. Duy chỉ có Thiết Huyết Cừu vẫn đứng yên, đưa mắt nhìn Lưu Hương Ngưng một chút, nhưng có thể nhận ra là Lưu Hương Ngưng so với ba tháng trước đây mà hần gặp về mỹ lệ càng tăng lên, ánh mắt nhìn như có tâm sự. Hần trước giờ chưa từng tiếp xúc với ánh mắt này thành ra cũng không biết nhiều, nhưng hần cảm thấy từ lúc vị mỹ nữ này xuất hiện ánh mắt không rời khỏi công tử của hần. Thiết Huyết Cừu bàn tay bất chợt nắm lấy thành lan can.

Lưu Quý Biên và nữ nhi ngồi xuống. Lưu Hương Ngưng ngồi ở bên cạnh Lý Thiệu Dương.

Tiểu nhị mang rượu và thức ăn lên.

Lưu Quý Biên Nói: "Nữ nhi của ta bảo ta đến một chuyện. Lý môn chủ vì sao chưa thấy xuất hiện?"

Lý Thiệu Dương biết Lưu Quý Biên đối với việc cha hần chưa đến có điều lấy làm bất mãn, nhất thời cũng chưa biết trả lời như thế nào. Thiết Huyết Cừu nói: "Môn chủ không phải lúc nào cũng có mặt."

Lưu Quý Biên nhìn kỹ gã đứng phía sau Lý Thiệu Dương chính là Thiết Huyết Cừu nói: "Người nói chuyện rất thái quá, tùy tiện, người phải chú ý thân phận của mình. Ta tịnh không có hỏi người."

Thiết Huyết Cừu sững sốt, quang mang trên hai mắt chợt loé lên sau đó mặt cúi thấp, chỉ là tay phải hần có chút run rẩy.

Ngay lúc này, Lưu Hương Ngưng kêu lên một tiếng giận dữ: "Cha!"

Lưu Quý Biên trầm nét mặt chậm rãi nói: "Không đề cập tới nữa, uống rượu trước đã."

Ba người uống một chén, Ngô Chi Năng đột nhiên hướng Lưu Hương Ngưng hỏi: "Tiểu thư, còn nhớ ta không?"

Lưu Hương Ngưng đảo mắt nhìn Ngô Chi Năng, gật đầu.

Ngô Chi Năng nói: "Ba tháng trước, tiểu thư và ta gặp nhau tại Vong Tinh hồ, không biết tiểu thư có nhớ kỷ lời ta không?"

Lưu Hương Ngưng mặt đỏ lên, vào ngày nàng gặp Lý Thiệu Dương, trước đó đã gặp qua Ngô Chi Năng. Lúc đó nàng nói với Lý Thiệu Dương là gặp chút trì hoãn bởi vì nàng đang gặp Ngô Chi Năng. Ngô Chi Năng lúc đó nói với nàng rằng vào ngày sinh nhật nàng, hần sẽ đưa sính lễ đến Lưu Hương phủ. Việc này nàng vẫn luôn canh cánh bên lòng. Hôm nay hần nhắc lại, nàng cũng hơi ngỡ ngàng, chỉ là qua ba tháng trong lòng nàng đã có sở chúc. Hôm nay cũng vì việc chung thân đại sự của nàng mà tới.

Nàng cúi đầu nói: "Ta cũng không nhớ rõ."

Ngô Chi Năng nhìn nàng một hồi, đột nhiên cười lớn thành tiếng nói: "Tiểu thư nói đùa rồi."

Đội hần hết cười, Lưu Quý Biên đột nhiên nói: "Thiệu Dương, Hương Ngưng nếu đã chọn người, ta cũng sẽ thành toàn cho nó. Khi cha người trở về, các người hãy qua phủ ta một chuyến để đưa sính lễ. Rượu đã uống xong rồi, ta cùng với Hương Ngưng cáo từ trước. Đừng để cho nữ nhi của ta phải chờ lâu quá, ta không thích phụ thuộc nhiều vào người khác."

Lưu Quý Biên cùng với nữ nhi vừa đi khỏi, Lý Thiếu Dương tiến lại kính Ngô Chi Năng một chén nói: "Bang chủ, ta cũng cần phải trở về, nếu các vị còn hứng thú xin cứ việc tiếp tục, Thiếu Dương không thể bồi tiếp. Huyết Cừu! Chúng ta trở về."

"Vậy không tiễn, lão đệ! Khi nào gửi thiệp mời cho ta đây?"

Lý Thiếu Dương quay đầu lại nói: "Ta cũng muốn càng sớm càng tốt."

"Ha ha, lão đệ, ba tháng này nguoi quả thật là phong lưu!"

Lý Thiếu Dương cùng với Thiết Huyết Cừu đã đi xuống lầu. Ngô Chi Năng đứng lên lan can lầu nhìn theo hai người đã đi xa, hần cúi mắt xuống thấp nhìn chỗ lan can nơi Thiết Huyết Cừu đã vịn qua, nơi đó hiện ra năm chỉ ấn rất sâu, hần thở phào nhẹ nhõm lắm lắm: "Thiết Huyết Cừu?!"

Bạn đang đọc truyện *Ái Dịch Quyển Đầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Đêm Tân Hôn

Mặc dù Lưu Quý Biên không thích kéo dài, nhưng nữ nhi của lão và Lý Thiếu Dương đã có hôn ước, chừng khoảng nửa năm nữa, từ đầu mùa xuân cho tới sơ thu, hoa nở rồi lại tàn, quả chín cũng đã hái, một ít quả xanh cũng đã mọc lên, nữ nhi của hần vẫn còn chưa có động phòng. Điều này cũng không có nghĩa Lý Đông Dương quay về tri hoãn, mà là lập gia đình đích là ngày phải trải qua nhiều tính toán, phải lại chờ mùa thu tới.

Quả lại chín mộng, hai người mới tiến hành hôn sự - đây là dựa theo bát tự hai người mà định, điều này người đời vẫn thường gọi là "mê tín".

Nửa năm cũng đã tới, Lưu Quý Biên tuyệt không cho phép nữ nhi lão ra khỏi nhà. Một người khuê nữ đã có hôn ước mà lại thường lộ diện bên ngoài thì rất dễ dàng làm cho người ta nói lời không hay. Chỉ là nữ nhi của lão phải đi gặp tình lang anh tuấn, lão cũng không thể nói gì. Đầu năm nay, nữ nhi so với lão từ còn tốt số hơn. Nếu nó ở ngoài vô sự, cũng tùy ý để nó cùng tình lang hoa tiền nguyệt hạ, có lẽ sẽ không phải để nữ nhi hiểu cảm giác phiền não của người làm cha.

Lưu Hương Ngưng thường đi ra Vong Tinh hồ, bởi vì tại Vong Tinh hồ có một người mà nàng ngày đêm thương nhớ, người này đã cùng nàng có nhiều kỷ niệm đẹp đẽ. Người này vừa là tình lang cũng sẽ là phu quân của nàng.

Thời gian cũng dần trôi qua, tại Vong Tinh hồ đã có nhiều người qua lại hơn, bên hồ mọi người nhìn thấy Lý Thiếu Dương cùng Lưu Hương Ngưng có đôi thì đều cảm thấy đồ kỳ lẫn ghen tỵ. Song ai cũng hiểu được rằng bọn họ đúng là do thiên tạo địa hợp thành một đôi, tựa hồ là trời cao sáng tạo ra họ để đền bù cho Vong Tinh hồ. Vong Tinh hồ có một truyền thuyết rất là mê lương, nhưng có lẽ vài người lại thích thú với truyền thuyết đó.

Thỉnh thoảng Lý Thiếu Dương còn cho Thiết Huyết Cừu theo bên người, nhưng mỗi khi Lý Thiếu Dương cùng Lưu Hương Ngưng nói chuyện thì Huyết Cừu tự nhiên lui lại phía sau hai người rất xa, cho dù là đi theo thì cũng không nói lời nào. Hần rõ đã trầm mặc, ít nói so với trước kia hơn nữa.

Hai người quá quen với sự im lặng của Huyết Cừu, cũng tự không có ý kiến gì, nhưng có những người khi không nói lại đáng yêu hơn nhiều so với lúc nói chuyện. Lưu Hương Ngưng cảm giác được Thiết Huyết Cừu khi không nói thì thật đáng yêu. Vì vậy, Thiết Huyết Cừu vô tình đã tạo được một mặt đáng yêu.

Ba ngày sau đã là ngày thành hôn nên Lưu Quý Biên có ý định không thể để cho Lưu Hương Ngưng ra ngoài. Lưu Hương Ngưng đứng ở cửa phủ, thân người vô lực, khóe mắt đọng lệ châu, giọng điệu thiết tha cầu khẩn: "Phụ thân, hài nhi chỉ xin một khắc thôi." . Lưu Quý Biên bắt lực nhìn ái nữ, đành thở dài mà dời qua một bên.

Ngay khi thấy tình lang, nữ hài tử kia đã quên biến lời hứa với phụ thân, chỉ còn muốn bên tình lang đòi đòi kiếp kiếp mà thôi.

Lý Thiếu Dương nhẹ nắm lấy tay Hương Ngưng nói: "Phụ thân đang sốt ruột ở nhà chờ nàng đó"

Cách sau hai người hai mươi thước là Thiết Huyết Cừu đang lặng lẽ bám theo, ánh mắt si mê thỉnh thoảng chuyển dịch qua lại trên bóng lưng của Hương Ngưng và Vong Tinh hồ.

Vong Tinh Hồ vẫn sáng trong như trước giờ vẫn vậy, ánh lên màu xanh của nước, của trời mây. Mặt hồ bị gió làm xao động, óng ánh một màu xanh lục, phản chiếu một thứ ánh sáng tuy chói lóa nhưng cũng rất dịu mềm mại.

Lưu Hương Ngưng thấy tình lang nhắc nhở bèn đáp: "Cha cũng biết rằng chàng bên thiếp, thiếp sẽ không xảy ra chuyện gì bất trắc nên sẽ không lo lắng nhiều đâu. Chàng chính là bảo hộ thân của thiếp mà."

Lý Thiếu Dương chăm chú nhìn nàng thâm hoan hỉ "Nàng thật tín nhiệm ta biết bao", và từ sâu tận đáy lòng, đáp lại: "Nếu ta là bảo hộ thân của nàng, thì

nàng chính là lẽ sống của ta. Ta vì nàng mà sinh, bởi nàng mà tồn tại"

Lưu Hương Ngưng dựa vào bờ vai của tình lang, nhẹ thốt "Trĩ Tâm nói, nàng ta ở trong lòng người ngủ rất ngon"

Lý Thiếu Dương dịu dàng đáp: "Nàng ở trong vòng tay ta ngủ cũng ngon vậy, đúng như tên của nàng đó"

Lưu Hương Ngưng phật ý mà gắt giọng "Chẳng lẽ ta không thơm sao ?"

Lý Thiếu Dương giả bộ hồn hên đáp "Thực đúng là rất thơm, khiến cho người lâng lâng khoan khoái. Phải chăng nàng là tiên tử hạ phàm?"

Lưu Hương Ngưng bị hấn sờ mó, cười rộ lên: "Thiếp là Hằng Nga ở trên trời."

Lý Thiếu Dương thấy nàng đáp vậy bèn đùa "Hằng Nga này thật không tốt chút nào. Trọng phụ rồi đi không biết bao năm. Nàng không cảm thấy nàng ta giống như một quả phụ đáng thương sao?"

„Đồ hư hỏng, thiếp đánh chết chàng." Bàn tay nhỏ nhắn của Lưu Hương Ngưng đánh lên người Lý Thiếu Dương, tạo thành những tiếng vang nhu hòa, đúng là so với nước ở Vong Tinh hồ còn muốn nhu hòa hơn.

Nước trong Vong Tinh hồ đã trải qua bao mùa tuế nguyệt, nhưng con người lại có thể trải qua được bao mùa xuân hoa thu nguyệt?

Thời gian này hai người đang trong nhu tình mật ý, âm thầm lên lút chờ đến ngày cưới.

Vĩnh Tồn Thành bỗng trở lên náo nhiệt, Lưu Hương phủ cùng Lỗ Sơn môn kết làm thông gia trở thành một đại thịnh sự, cơ hồ tất cả các nhân vật có chút danh đầu đều tới Lỗ Sơn môn, để chúc mừng hi sự, chia vui cùng tân nhân.

Sau một ngày lễ bận rộn phồn hoa - để có được điều này đã phải tiêu tốn rất nhiều, có lẽ chỉ có tam bát bà đi mới có thể biết rõ điểm này mà thôi - cũng không có nói câu nào, trực tiếp tiến vào động phòng

Sắc màu vàng mờ mờ của hoàng hôn hoàn toàn bao phủ lên Vĩnh Tồn thành - có người cho đó là „Lãng mạn chi sắc", Lỗ Sơn môn trong thành cũng bị một màu sắc hi khách bao phủ. Tại Lỗ Sơn môn, trong một căn phòng lớn được bố trí cho tân lang tân nương, Lý Thiếu Dương đang đứng ở trước giường, nụ cười vui vẻ hiện rõ trên khuôn mặt nhìn Lưu Hương Ngưng đầu phủ hồng điều đang ngồi ở mép giường, lúc này hấn cảm thấy thời gian như ngừng lại trên đầu Lưu Hương Ngưng.

Lý Thiếu Dương có chút mơ màng - duyên có có lẽ là do hấn đã hơi say, có lẽ kỳ thật hấn cũng ko biết nguyên nhân, chỉ là hấn cảm giác toàn thân trở lên phiêu nhiên, phảng phất hai chân như một chân dẫm trên miên hoa, một trên dẫm phải cảnh tùng.

Hấn nói: „Hương Ngưng, hồng điều trên đầu người thật đẹp, nhìn trong giống nhưng một đóa hoa vân rực rỡ trên trời cao. ,,

Lưu Hương Ngưng vốn đang bình tĩnh chờ đợi, lúc này nghe thấy Lý Thiếu Dương lên tiếng, hô hấp chợt ngừng lại, hồng điều cùng lúc hướng ra ngoài, lộ ra chút tức giận nói: „, Hồng điều trên đầu thiếp đẹp như vậy, tại sao chàng còn không gỡ nó xuống? Hay chàng làm không được, không phải chàng muốn thiếp đội nó ngồi chỗ này cả đêm chứ?"

Lý Thiếu Dương cười nói: „Không dám chậm trễ thừa mỵ nhân của ta, phu quân ta tới đây!" hai tay hấn vội vàng nhắc tẩm hồng vân trên đầu Lưu Hương, đóa hồng vân trên đầu liền bay lên, nằm gọn trong tay Lý Thiếu Dương, đồng thời bị rách làm hai mảnh - Lý Thiếu Dương ngậy người nhìn Lưu Hương Ngưng, khi hồng vân rời khỏi đầu, trên mặt nàng chợt đỏ hồng, trông cực kỳ đáng yêu.

"Nàng hình như không có uống rượu sao mặt vẫn đỏ?" Lý Thiếu Dương không quên nói giỡn với thê tử hấn. Lúc này "đùa giỡn" là hợp tình hợp lý, có lẽ phải nói là đang "tán tỉnh"- làm sao quên được chuyện mập mờ này chứ?

Lưu Hương Ngưng ngượng ngùng cúi mặt xuống, nhỏ giọng nói: "Chàng biết rõ mà."

Lý Thiếu Dương nhẹ nhàng cầm hai tay Lưu Hương Ngưng khẽ thở dài nói: "Nàng là tân nương ta thương yêu nhất, cũng là tân nương xinh đẹp nhất."

Lưu Hương Ngưng đề nghị: "Có thể tắt đèn được không?"

Lý Thiếu Dương hỏi lại: "tại sao?"

Lưu Hương Ngưng nhìn hấn nói: "Người ta vẫn còn thẹn thùng mà."

Lý Thiếu Dương cười, liền lấy hai chén rượu trên bàn, đưa một chén cho Lưu Hương Ngưng nói: "Hương Ngưng chúng ta uống chén rượu giao hoan đi, nghe nói có thể làm giảm bớt chút xấu hổ thẹn thùng đó? Nàng biết rượu có đôi khi làm cho người ta dễ dàng quên đi mọi chuyện."

Lưu Hương Ngưng hi cười nói: "Thiếp hiểu chàng muốn chúc thiếp say, để cho cái tâm hư hỏng của chàng toại nguyện."

Lý Thiếu Dương nói: "Rượu không thể làm người ta say. Chỉ có âu yếm nữ nhân mới có thể làm nam nhân say hoài. Hương Ngưng, ta nguyện ý cả đời say trên ngực của nàng"

”Đỉnh!"

Trong phòng một âm thanh nhẹ nhàng vang lên, là hai chiếc chén va chạm sinh ra một nốt nhạc vui vẻ, vì nốt nhạc này vang lên, hai người trong phòng đã say, nhập vào trong mộng mà nghỉ ngơi.

Kỳ thật, hôm nay có rất nhiều người đã say.

Thiết Huyết Cừ cũng là một trong số đó, nhưng hắn không say trong Lỗ Sơn môn.

Mà say trong Phiêu Miêu viện tại Vĩnh Tồn thành.

Phiêu Miêu viện thực ra không phải là một cái viện bình thường, mà là một cái kỹ viện trong Vĩnh Tồn thành.

Đang ngồi hai bên Thiết Huyết Cừ là hai kỹ nữ, hắn ngồi ở giữa hai người bọn họ, uống từng chén rượu lớn.

Rượu mạnh, mạnh như nỗi đau trong lòng hắn.

"Luru Hương Ngưng đích xác có thể làm nam nhân vì nàng mà say"

Một nam nhân to lớn xuất hiện sau lưng Thiết Huyết Cừ - Ngô Chi Năng

Thiết Huyết Cừ làm như không nghe thấy, tự mình uống rượu, rượu chảy ướt cả quần áo hắn.

Ngô Chi Năng lại nói: "Người có năng lực cướp Luru Hương Ngưng từ trong tay của Lý Thiếu Dương- "

"A- " Thiết Huyết hết lên, chén rượu trong tay phải đập lên trên mộc bàn, cái chén xuyên qua mộc bàn, bắn xuống sàn, hắn mạnh tay ôm lấy kỹ nữ bên trái, hướng vào trong một gian phòng, lao đảo đi vào.

Ngô Chi Năng nhìn hắn tiến vào trong phòng, sau đó ngồi xuống nhìn cái chén trên mặt đất, chén chưa bị phá, nhưng đá lót trên sàn lại bị lún sâu xuống, chén cũng lún sâu trong sàn trên mặt đất. Tay hắn dẫm trên mặt đất tron nhẵn. Cái vết thương so với mặt đất đồng dạng.

Về kinh ngạc trong mắt Ngô Chi Năng dần dần biến đổi, như một màn đêm dày đặc.

Hắn đảo mắt nhìn phòng ốc của Thiết Huyết Cừ, trong phòng nọ truyền đến tiếng thở thô ráp, cùng với tiếng rên rỉ động lòng người như thủy triều của đàn bà.

Bạn đang đọc truyện *Ái Dịch Quyền Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Âm Luyện Gia

Đã thành gia lập nghiệp, có lẽ nhiều ít cũng có chút đạo lý, Lý Đông Dương hiểu được con mình đã thành gia, muốn lập nghiệp thì có mục đích, cho nên thỉnh thoảng cũng gọi Lý Thiếu Dương đến khuyên bảo một chút việc, muốn con mình học một chút những kinh nghiệm để tương lai hắn có thể kế thừa tốt chức vị môn chủ, đó là ý nghĩ của Lý Đông Dương về con của mình.

Lý Thiếu Dương vì để giảm bớt gánh nặng cho cha, cũng hiểu được mình đã có thể từ, hắn cũng muốn học được tính độc lập, không thể cả đời này đều dựa vào cha mình, bởi vậy ban đêm cùng Luru Hương Ngưng rất mặn nồng, nhưng đến ban ngày lại không có bao nhiêu thời gian để quan tâm đến Luru Hương Ngưng, điều này làm hắn cũng có chút thẹn với nàng, nhưng may là Luru Hương Ngưng cũng thông cảm được và thương thủ thi với hắn."nam nhân tất nhiên phải lấy sự nghiệp làm trọng".

Lý Thiếu Dương làm việc có khi mang theo cả Thiết Huyết Cừ, đôi khi thì không - có những việc hắn được đích thân cha giao phó, xử lý không muốn cho ngoại nhân biết, mặc dù trong lòng Lý Thiếu Dương không coi Thiết Huyết Cừ là ngoại nhân, nhưng Lý Đông Dương đối với Thiết Huyết Cừ cũng không có nhiều cảm tình cho lắm, hắn chỉ coi như con mình đang nuôi một con chó trung thành mà thôi; vô luận trung thành cỡ nào cũng khó mà tránh được sự phản bội lúc tối hậu, Lý Đông Dương rất hiểu đạo lý này.

Cuộc sống hiện tại của Lý Thiếu Dương quả thật rất dễ chịu, hắn cùng với thế tử tình chàng ý thiếp, lúc nào cũng ngọt ngào hạnh phúc, điều này thì không cần phải nói, hai người đang trong đoạn thời gian hương lửa mặn nồng, thì sao không thể cảm thấy ngọt ngào?

Luru Hương Ngưng rất nhanh chóng đã hoài thai, mặc dù thân hình không có biến đổi nhiều, nhưng lang trung đã chuẩn đoán là nàng đã hoài thai, mặc dù mới chỉ có hai tháng mặn nồng, lúc này Luru Hương Ngưng so với thiếu nữ thì nàng càng xinh đẹp hơn, trên mặt còn có vẻ đẹp của thiếu phụ cùng với một loại phong vận mê người, mỗi cử động của nàng đều mang lại một tư vị; khi nàng đứng dưới trời thu có lá vàng lại càng tăng thêm mỹ lực vạn phần.

Lý Thiếu Dương đã lâu không còn cùng Luru Hương Ngưng tản bộ bên Vong Tinh hồ, nhưng đối với Luru Hương Ngưng ấn tượng của nàng về Vong Tinh hồ lại là một kỷ niệm ngọt ngào, Lý Thiếu Dương không có mặt tại Lỗ Sơn môn thì có ý định một mình đi tới Vong Tinh hồ, nàng tại Lỗ Sơn môn

chính là thiếu phu nhân, rất ít người dám khi dễ nàng, cho nên tới bây giờ vẫn bình an vô sự, huống hồ môn đồ Lỗ Sơn môn vẫn âm thầm đi theo bảo vệ nàng.

Thiết Huyết Cừ lần đầu tiên cùng Lưu Hương Ngưng ra ngoài, đó là Lưu Hương Ngưng muốn tới Vong Tinh hồ, điều này làm hấn do dự không quyết, cuối cùng khi Lưu Hương Ngưng than nhẹ một tiếng đồng thời một mình bước đi trước, hấn lúc này mới dám nhìn lưng của nàng, đầu hơi cúi xuống, chậm rãi đi theo phía sau.

Lá vàng rụng xuống hồ, cũng không làm mất vẻ vong tinh" Lưu Ngưng Hương cảm thán thờ dài nói.

Thiết Huyết Cừ đứng sau nàng, hai tay buông lỏng, không nói gì.

Lưu Hương Ngưng quay đầu nhìn hấn nói:"ngươi từ trước tới nay đều không thích nói chuyện, ta cảm giác như ngươi không tồn tại vậy? Chẳng lẽ miệng ngươi cũng giống như ngươi của ngươi, ta đang đợi nói chuyện với ngươi đó".

Thiết Huyết Cừ không dám nhìn nàng, chỉ là hơi cúi xuống rồi nghiêm nghị nói:"trong hồ đích thực là lá vàng cũng giống như những người chết, khi trở về với cát bụi, khi đó sẽ trả lại cho hồ nước vẻ tĩnh khiết

Lưu Hương Ngưng nói:"trách không được ngươi cả ngày lúc nào cũng không có tinh thần, mở miệng là nhắc đến người chết, ta nghĩ cuộc sống của ngươi giống như một xác chết vậy". Dứt lời, nàng quay mặt đi, nhìn quang cảnh của hồ nước, đối với việc nói chuyện vừa rồi cùng Thiết Huyết Cừ có chút tức giận .

trên đời này, như thế nào lại có một người cứng nhắc như ngươi?

Lưu Hương Ngưng trở lại với hoài niệm của mình, lá vàng rụng xuống nhưng không biết lá vàng đó đã thật sự là màu vàng hoàn hảo hay chưa?nghĩ đến bản thân mình từ một thiếu nữ trẻ thành thiếu phụ có gia đình, quá trình này không biết đã hoàn hảo hay chưa?

Nàng đột nhiên có cảm giác màu vàng của lá trong hồ không biết có tạo cho mình một nỗi buồn hay không?

Thiết Huyết Cừ trong lòng cũng có tâm sự nhưng là lại nghĩ khác, hấn biết lá vàng rụng xuống thì mùa đông cũng sắp đến, mùa xuân đến cho cây cỏ đâm chồi, rồi cuối cùng lại là đến mùa lá vàng rụng.

Sinh mệnh, tất có khởi đầu tất có kết thúc, tất cả những vui, buồn đều kết thúc. Có thể trong cuộc đời một con người có thể nở nụ cười vào phút cuối, trên đời này có được mấy ai.

Hấn rất ít cười, bởi vì hấn biết: Cười, không thể lâu dài.

Chỉ có tu vi cao, mới có thể làm cho con người ta trở lên huy hoàng trong thời gian dài, giống như mặt trời mọc lên từ ngoài khơi xa, nhưng con người chỉ có một cuộc sống, mỗi một ngày cũng chỉ có một lần mặt trời mọc- nhưng cũng có người không được nhìn thấy mặt trời mọc.

Từ khi hấn hiểu chuyện đến nay, nghĩa phụ tựu chung không cho hấn cười, lúc nghĩa phụ hấn tức giận thường nói:"hài tử, trên thế gian này không thể dễ dàng nhận được nụ cười, bởi vì một khi ngươi có được nụ cười, thì nó sẽ làm cho ngươi khóc".

Nghĩa phụ nhặt được hấn ở bên góc đường, khi đó hấn vừa hơn tháng, nghĩa phụ nuôi dưỡng hấn, hấn đối với cha mẹ ruột của mình không có hận nhưng cũng không yêu, có thể nói là không có tình cảm, trong tâm ý hấn, nghĩa phụ là thân nhân duy nhất; trước kia hấn không có bằng hữu, nghĩa phụ luôn dạy hấn rằng, không nên tin bằng hữu nhưng hấn tin Lý Thiệu Dương, cùng với Lý Thiệu Dương trở thành bằng hữu, nếu nghĩa phụ của hấn biết, nhất định có nể hấn té tát không?

Hấn theo nghĩa phụ đến năm tuổi thì bị bắt luyện quyền, đó là một kinh nghiệm thảm khốc, nắm tay của hấn đâm vào vách núi đá, dù cho da thịt rách nát, máu chảy ròng ròng vẫn phải từng quyền đánh vào vách đá, cho nên thoát nhìn nắm tay của hấn cũng giống như tay của người trắng kiện bình thường, thể chất cực kỳ cường tráng, chỉ có điều do hấn mặc áo vải thô, che dấu đi, làm cho người ta cảm giác hấn chỉ là một thanh niên chất phác.

Nghĩa phụ của hấn cũng không biết rằng, bề ngoài của hấn chất phác, chứa đựng vẻ cô độc, kiên tâm, nhưng bên trong trái tim hấn đầy nhiệt huyết.

„Tĩ Tâm từng nói với ta rằng, tuy quần áo của ngươi nhìn không đẹp, nhưng rất ấm áp, nàng từng muốn dựa vào ngực ngươi mà ngủ."

Lưu Hương Ngưng quay lưng về phía Thiết Huyết Cừ, đợi hấn trả lời. Thiết Huyết Cừ cũng không biết trả lời như thế nào - căn bản là nàng nói chứ không phải là hỏi hấn.

"Ngươi tên thật là Thiết Huyết Cừ? Tên này không may mắn, ngươi chẳng lẽ không muốn đổi tên sao?"

Thiết Huyết Cừ nói: "Tên này là nghĩa phụ đặt cho ta, tánh mạng của ta cũng là do nghĩa phụ ban cho, tên này sẽ theo ta cho đến khi ta chết."

Lưu Hương Ngưng quay đầu lại chăm chú nhìn hấn: "Nói chuyện với ngươi, vĩnh viễn phải phải nói cứng rắn, không thể uyển chuyển sao?"

Thiết Huyết Cừ im lặng không trả lời.

Lưu Hương Ngưng đột nhiên nói: "Ngẩng mặt lên, nhìn ta nè."

Thiết Huyết Cừ nhìn thẳng vào Luru Hương Ngưng, trong mắt lóe lên thần sắc bối rối.

Bên nhau gần một năm, Luru Hương Ngưng nhận thức rằng hần là một thanh niên chất phác, rất ít nói cũng rất ít cười, gương mặt tương tự như đá cứng, làm cho người ta có cảm giác thô ráp, đồng thời có cảm giác áp bức, Luru Hương Ngưng không thích thứ cảm giác này, nàng thích Lý Thiếu Dương ở chỗ hần nhẹ nhàng ôn tồn, dĩ cập lãng ôn đích tình điều, nàng nhẹ nhàng nói: "Người từ lúc nào bắt đầu thích ta?"

Thiết Huyết Cừ tâm lý như bị phát hiện chuyện xấu, thân hình cũng khẽ chấn động nói: "Huyết Cừ không dám thích Thiếu phu nhân."

Luru Hương Ngưng khinh bỉ nói: "Ta chưa từng thấy nam nhân hèn yếu như người."

Thiết Huyết Cừ lại không nói gì, đầu lại cúi xuống.

Luru Hương Ngưng nói: "Người không dám nói cũng tốt, người giống như người, ta sẽ không thích, cho dù nói ra, kết cục cũng sẽ bị ta cười nhạo; không nói ra có lẽ với người là một chuyện tốt, tình cảm của người giống như người của người đều thâm trầm, nhưng một người đàn bà khi được yêu có thể cảm nhận được luồng điện trong ánh mắt của nam nhân thương hần. Người ta không cách nào giấu được tình cảm trong mắt của mình, ánh mắt của người nói rõ lòng người, người mỗi lần nhìn ta làm cho ta có cảm giác đau khổ. Hôm nay ta gọi người đến đây chính là để người rõ, ta đã là vợ của người ta, tình cảm của người dành cho ta làm ta cảm thấy phiền lòng. Người hiểu chứ?"

Thiết Huyết Cừ chậm rãi ngẩng đầu lên, mắt nhìn xa xăm hờ hững lên lá vàng, nhẹ giọng nói: "Thiếu phu nhân, Huyết Cừ đã hiểu, người không cần nói nữa."

Luru Hương Ngưng xoay lưng nói: "Trò chuyện đã rất nhiều và rõ ràng, người đã có thể đi."

Thiết Huyết Cừ xoay người, yên lặng rời Luru Hương Ngưng, đập lên lá vàng, phát ra một loại âm thanh sa sa buồn bã.

Luru Hương Ngưng đợi hần đi xa, rồi xoay người nhìn bóng lưng hần ở xa lẩm bẩm: "Trĩ Tâm nói đúng, cho dù quần áo của người nhìn không đẹp, nhưng rất ấm áp, chỉ mong người nhanh chóng quên ta đi, đừng làm cho trái tim người thiếu tình yêu giống như về trầm mặc lâu nay của người"

Bạn đang đọc truyện *Ái Dịch Quyền Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Sao Đau Buồn Lại Tới

Ngày sinh nhật thường mang lại cho con người ta niềm vui, nhưng cho đến nay, con người đối với cuộc sống đều có thể là nỗi bi ai. Mỗi người đều có sự kiện giải của mình, có những người cảm giác cuộc sống là may mắn. Nhưng cũng có những kẻ cho rằng sinh chính là khổ nạn, một loại tội nghiệt.

Người trưởng thành trong hạnh phúc luôn cảm thấy cuộc sống của mình tươi đẹp. Luru Hương Ngưng lại nghĩ rằng thế giới này vì nàng mới trở nên đáng yêu như vậy, cho nên đối với nàng ngày sinh nhật là cực kỳ quan trọng.

Tại Luru Hương phủ, mỗi ngày sinh nhật của nàng đều được phụ thân giàu có tổ chức rất hoành tráng. Khi đến Lễ Sơn Môn, vẫn như vậy, sinh nhật của Luru Hương Ngưng lần này giống như khi nàng cùng Lý Thiếu Dương kết hôn, rất nhiều người trong thành đều đến. Bên trong Lễ Sơn Môn rất náo nhiệt.

Khi những con gió thu thổi qua bầu trời thu tĩnh lặng, những ngôi sao chiếu rọi ánh sáng khắp mặt đất cũng là lúc những tân khách tới Lễ Sơn Môn ra về.

Thiết Huyết Cừ tuy không phải là khách và cũng chưa từng ở lại Lễ Sơn Môn. Hần thường đi ra ngoài mỗi khi có yến tiệc để tìm cho mình một chỗ uống rượu. Trước kia hần không có thói quen uống rượu như vậy, sau khi gặp Luru Hương Ngưng thì hình thành một thói quen xấu đó. Nhưng hần vẫn cứ tiếp tục, không biết tại sao hần lại cảm thấy rất thoải mái, giống như có một chỗ dựa.

Tại Vĩnh Tồn thành, Thiết Huyết Cừ thích nhất là cái "tửu điểm" này. "Tửu điểm" đặt tại một nơi hẻo lánh tại phía bắc, nếu không để ý sẽ rất khó tìm. Bình thường rất ít người tới đây. Lúc này trong quán tiểu nhị còn chưa tới chỉ có lão bản nướng (chủ quán) khoảng hai mươi bảy tuổi, đã từng có trọng phu. Trọng phu của nàng do mắc bệnh đã qua đời. Nàng mở gian tửu điểm này cũng chỉ có thuê một người giúp việc. Cái khác biệt của quán này là tên quán cũng chính là "Tửu điểm"

Thiết Huyết Cừ thích nơi này bởi ít người tới và cũng vì cái tên của quán, rất đơn giản, không phô trương, với tính cách của hần. Hần thích hết thảy những gì đơn giản chất phác.

Hơn nữa, chỉ có ở chỗ này, vô luận là hần uống nhiều hay ít, uống tới bao giờ mà hần say gục xuống bàn thì lão bản nướng cũng vẫn ở lại đợi hần, đợi đến khi tỉnh hần ra về mới thôi.

Lúc này trong quán chỉ có lão bản nướng và Thiết Huyết Cừ, mặc dù gọi là bà chủ nhưng không được tính là xinh đẹp lắm, chỉ là dễ nhìn thôi, nhưng thân thể lại đầy đặn, sở hữu một vẻ đẹp có sức hút.

Nàng ngồi ở sau quầy, chống cằm nhìn nam nhân này uống rượu, từng ngụm, từng ngụm có vẻ rất chuyên chú, ngay cả lúc này có người vào quán nàng

cũng không hay biết.

„Lão bản nương, người thường nhìn nam nhân uống rượu như vậy sao?"

Nàng quay lại nói: "Úy, Ngô bang chủ, người lần đầu tiên đến đây, khách quý, mời vào"

Ngô Chi Năng đi tới ngồi xuống bên cạnh Thiết Huyết Cừu, nói: "Lão bản nương, cho ta một bầu rượu và một bát"

Thiết Huyết Cừu nhìn hắn một cái, cầm bát rượu để trên bàn, sau đó bốc một miếng thịt bò, tiếp tục uống. Đối với việc Ngô Chi Năng tới, hắn xem như không thấy.

Lão bản đặt rượu và thức ăn lên bàn, rồi quay lại quầy, nhìn hai nam nhân.

Ngô Chi Năng hỏi: "Không mời ta cùng uống sao?"

Thiết Huyết Cừu bưng chén rượu lên, hướng đến Ngô Chi Năng một cái, nói: "Uống!"

Ngô Chi Năng cười, giơ chén rượu trong tay lên cùng cạn với Thiết Huyết Cừu, sau đó một bên rót rượu, một bên nói: "Rượu ngon lắm!"

Lão bản nương đứng bên cạnh liền nói: "Ngô bang chủ, rượu trong quán của ta đương nhiên ngon rồi, chỉ là với thân phận của ngài thật hiếm khi tới đây nên không biết đấy thôi!"

Ngô Chi Năng nói: "Lão bản nương, người quá lời rồi, ta có thân phận gì chứ?!"

Thiết Huyết Cừu nhìn Ngô Chi Năng, nhân thân di chuyển lên trên tai trái của Ngô Chi Năng, đột nhiên bưng chén rượu lên, nói: "Người đích xác không có thân phận gì, bất quá cũng chỉ hơn ta một chút thôi. Mọi người đều là kẻ không có thân phận, rượu này có một chút thì cùng say một chút"

Ngô Chi Năng nói: "Lời này chính hợp ý ta. Nào, cạn, Ngô Chi Năng ta đêm nay cùng say với người một trận, ha ha!" Hắn cười lớn cùng Thiết Huyết Cừu cạn chén.

Dưới ánh đèn mờ ảo, hai nam nhân yên lặng uống rượu, cạnh đó, một nữ nhân yên lặng nhìn hai nam nhân uống rượu.

Ngon đèn đang cháy, thời gian đang cháy, tâm trạng mỗi người cũng cùng một dạng bùng cháy.

Rượu nóng như lửa có thể đốt cháy cả linh hồn.

Người thì nửa tỉnh nửa say, hoặc cũng đã say mềm, nhưng ai có thể hiểu rõ? Ngay cả người uống rượu cũng không thể hiểu được chính mình thì người khác làm sao mà hiểu được.

"Người biết vì sao người ta nhất định phải trở thành kẻ mạnh không?" Ngô Chi Năng phá vỡ tình trạng say sưa trầm mặc, đột nhiên thốt một câu.

Thiết Huyết Cừu lơ đãng giương mắt nhìn hắn, không nói gì.

Ngô Chi Năng nói: „Chỉ có người mạnh mới có thể làm được tất cả những gì mình muốn. Bởi vì người mạnh muốn là phải được, cho dù là tình yêu cũng vậy, cũng chỉ có người mạnh mới có thể có được nàng và bảo vệ nàng."

Thiết Huyết Cừu lắc đầu hiển nhiên không rõ ý tứ trong lời nói của Ngô Chi Năng.

Ngô Chi Năng thở dài: "Người nên trở thành một cường giả"

Thiết Huyết Cừu cũng vẫn tiếp tục lắc đầu, tiếp theo trút một chén rượu qua cổ họng

"Cường giả chính là chính nghĩa!" Ngô Chi Năng nói tiếp: "Bất kể là người đã từng làm gì, chỉ cần người đánh bại đối thủ của người. Người cũng chưa có lần nào chân chính cùng Lý Thiếu Dương tranh đoạt Lư Hương Ngưng. Bởi vì hắn ta vừa là bạn mà cũng vừa là chủ của người? Ái tình tất phải dùng sức mạnh và tốc độ. Người đã từ bỏ chiến trường của mình, lại chọn ở tửu điểm tối tăm này. Ta cảm thấy oan uổng giùm người."

Tay rót rượu của Thiết Huyết Cừu bắt đầu run rẩy. Nhân thân bắn ra liệt tửu thân mang, nhìn chăm chăm vào bát rượu.

"Ngô bang chủ, người sao lại có thể nói tửu điểm của ta như vậy?"

Ngô Chi Năng vội vàng xuống giọng: "Xin lỗi lão bản nương, tửu điểm của người tuy tối tăm nhưng lại rất thích hợp với những loại người này."

Lão bản nương nói: "Giống như người?"

Ngô Chi Năng trút một chén rượu vào bụng rồi nói: "Đúng vậy"

Lão bản nương cười nhạt, ánh sáng đèn cũng lung linh mờ ảo.

Từ điểm lúc này vẫn tiếp tục im lìm như cũ. Tại nơi im lìm này, hai nam nhân cũng uống đến thiên hôn địa ám, rốt cục say ngã trên bàn, ngủ say sưa.

Lão bản nương bắt đắc dĩ lúc lắc đầu, dọn dẹp bầu rượu và chén bát sau đó trở lại quây, đồng thời cũng gục xuống bàn ngủ.

Không bao lâu sau, trời cũng dần sáng.

Hai gã say đã tỉnh lại nhìn thấy lão bản nương vẫn còn ngủ gục trên quây. Ngô Chi Năng định mở miệng đánh thức nàng nhưng bị Thiết Huyết Cừu ngăn lại. Hắn cũng với Ngô Chi Năng hướng về phía sau Vũ Trần, dùng tay ngăn trở, nhẹ giọng nói: „Để cho nàng nghỉ ngơi,

Ngô Chi Năng đưa tay ra sau lưng lấy từ túi tiền ra một đĩnh bạc đặt ở trên quây thu tiền, mỉm cười nhìn Thiết Huyết Cừu đầy thiện ý, cất bước ra ngoài.

Thiết Huyết Cừu nhìn Vũ Trần một chút, tâm hồn có chút loạn động, khẽ thở dài: „Lần nào cũng hại người theo ta thụ tội, thật xin lỗi." Dứt lời hắn rời khỏi từ điểm, chừng nửa khắc sau đã về tới Lỗ Sơn Môn, nhưng trực giác báo cho hắn biết Lỗ Sơn Môn hôm nay có biến hoá lớn. Hắn liền bước nhanh vào Lỗ Sơn Môn, nghe ngóng được một tin tức: Tối hôm qua, Lý Thiếu Dương đã chết ở trên giường, mà Lưu Hương Ngưng cũng không biết tung tích.

Bạn đang đọc truyện *Ái Dịch Quyền Đầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Sám Trọng Vi

Lý Thiếu Dương tựa hồ như kế thừa vận mệnh của mẫu thân hắn. Người ta thường nói trời ghét hồng nhan, hoặc trời ghét anh tài, có lẽ đó cũng là lời đánh giá về số mệnh mẹ con hắn, sở hữu tất cả những sự tốt đẹp thì nhất định sẽ không lâu dài. Mà đúng là sự tồn tại này quá ngắn ngủi giống như lưu tinh xẹt qua bầu trời đêm một phút, làm cho người ta cảm thấy kinh ngạc hoặc tỏ ra thích. Song cái chết này, đối với nhiều người còn sống khác mà nói, không thể coi là đẹp, mà là một loại đau khổ, một loại thống khổ ko có cách nào tiếp nhận được.

Lý Đông Dương thật không có cách nào tiếp thu được cái chết của Lý Thiếu Dương. Đối với đứa nhi tử mang theo niềm hi vọng to lớn của ông. Ai ngờ mong muốn chưa thành, nhi tử đã đi theo mẫu thân nó. Trong tâm lý của Lý Đông Dương, ấn dấu tình cảm yêu mến còn có một loại tình cảm không thể nói ra lời, đó là hận ý.

Sáng sớm, nha hoàn kinh hãi từ trong phòng chạy ra, miệng hốt hoảng hô: ”Không hay rồi, không hay rồi, thiếu gia đã chết, thiếu phu nhân mất tích, người đâu, người đâu.”

Lỗ Sơn Môn lập tức như từ trên trời rơi xuống, tâm lý bất an hoảng loạn.

Lý Đông Dương từ trên giường nhảy xuống, mặc áo lập tức chạy thẳng về phòng con mình, chứng kiến máu của nhi tử nhuộm hồng cả giường. Nước mắt lão đệ ông cũng chảy ra, ông ôm lấy thi thể nhi tử mình rồi khóc lớn.

Lý Thiếu Dương bị một loại chùy thủ giống như lợi khí ngắn đâm xuyên qua tim mà chết, không chừng là một chiêu trí mạng. Trong lúc đang ngủ say, mọi tương lai tươi đẹp đều hiện ra, nhưng giấc ngủ đó là vĩnh viễn.

Giường gối đều loạn, không lẽ là Lưu Hương Ngưng giãy dụa mà tạo thành như thế.

"Tối hôm qua các người ở nơi nào hả?" Lý Đông Dương tức giận hét lên.

Chúng môn đồ cúi cúi đầu thưa: "Tối hôm qua do vui mừng quá độ nên cũng uống nhiều hơn bình thường một chút, ai ngờ lại có thể sinh ra chuyện này?"

"Sầm Chí, người mau đến gặp quan phủ, để quan phủ lập tức phái người điều tra chuyện này. Hồ Minh, người dẫn người lục soát toàn thành, nếu phát hiện ra chỗ khả nghi, lập tức trở về báo cho ta biết."

Sầm Chí và Hồ Minh là hai vị phó môn chủ của Lỗ Sơn Môn, Hồ Minh tuổi lớn hơn chút, nay đã hơn bốn mươi tuổi, là một người đa mưu, Sầm Chí thì là một hán tử thô lỗ hơn ba mươi tuổi.

Hai người nhận lệnh lập tức đem người đi.

Huyện Vĩnh Tồn nổi sóng gió, thiếu chủ của Lỗ Sơn Môn, mỹ nam của huyện Vĩnh Tồn bị ám sát, tin được truyền nhanh chóng khắp toàn thành.

Thiết Huyết Cừu cũng đang bước vào đại môn của Lỗ Sơn Môn, hắn nghe thấy tin tức này, lập tức chạy vào phòng ngủ của Lý Thiếu Dương, nhìn thấy Lý Đông Dương ôm xác Lý Thiếu Dương mà khóc, hắn có cảm giác Lý Đông Dương đột nhiên già đi rất nhiều.

Lý Đông Dương nhất thời chưa phát hiện ra Thiết Huyết Cừu đến. Thiết Huyết Cừu dừng lại nói: "Môn chủ."

Lý Đông Dương quay nhanh đầu lại hỏi: "Người tối hôm qua đi đâu?"

Thiệt Huyết Cừu đáp: "uống rượu."

"Ở đâu?"

"Tửu điểm"

Lý Đông Dương hỏi: "cả đêm qua?"

"Ta say nên ngủ ở nơi đó."

"Có ai làm chứng không?"

Thiệt Huyết Cừu nói: "Môn chủ, người nghi ngờ ta?"

"Người lai lịch không rõ ràng, loại người có thân thủ giống như người, sao lại cam tâm làm phó cho Thiếu Dương."

"Ta cùng Ngô Chi Năng uống rượu, lão bản nương(bà chủ) tửu điểm tiếp chúng ta cả đêm. Chúng ta ba người không có rời tửu điểm một bước." Thiệt Huyết Cừu giải thích, đi đến bên Lý Đông Dương, nhìn về mặt tái nhợt của Lý Thiếu Dương đã chết nói: "Ta xem thiếu chủ như bằng hữu."

Lý Đông Dương trầm tư một lúc rồi nói: "Trong thành Vĩnh Tồn, người muốn giết phụ tử chúng ta chỉ có Ngô Chí Năng, người thật sự cùng hãn uống rượu chứ?"

Thiệt Huyết Cừu đáp: "Hãn không phải là bằng hữu của ta, nhưng cũng không phải địch nhân của ta. Uống rượu, cũng không cần gì, chỉ cần có rượu là được."

Lý Đông Dương nghi hoặc nói: "Chẳng lẽ thật sự không phải là Ngô Chi Năng."

Thiệt Huyết Cừu không đáp lại, hãn biết Lý Đông Dương nghi ngờ nhất là do Ngô Chi Năng làm, nhưng theo lời hãn chứng thực, Ngô Chi Năng cả đêm qua căn bản không hề xuất hiện tại Lỗ Sơn Môn, trừ khi hãn phải người khác đến. Nhưng tại Huyện Vĩnh Tồn, trừ bản thân Ngô Chi Năng, còn có ai có thể dễ dàng đột nhập vào phòng ngủ của Lý Thiếu Dương mà không ai phát giác.

Lý Thiếu Dương cũng không phải là một người bình thường, nếu không phải là người có khinh công cực cao, trong lúc ngủ hãn cũng có thể phát giác được. Nhưng hãn lại chết trong lúc đang ngủ say, điều này chỉ có hai loại đề giải thích, một là người đến võ công cao hơn Lý Thiếu Dương rất nhiều, ngoài ra còn có một trường hợp hung thủ chính là Lưu Hương Ngưng.

Lý Đông Dương hỏi: "Người lúc nào cũng đi bên cạnh Thiếu Dương, không biết hãn có kết thù với ai không?"

Thiệt Huyết Cừu đáp: "Thiếu chủ là một người rất tốt, người chỉ thi ân chứ không cùng ai kết thù cả."

"Vậy Hương Ngưng kia, cô ta làm sao cùng thiếu chủ quen biết, người nói rõ ra xem?"

Thiệt Huyết Cừu trầm mặc, về mặt đầu đau khổ.

Lý Đông Dương quát lên: "Vì sao không trả lời?"

Thiệt Huyết Cừu cắn răng hỏi: "Người hoài nghi cô ta?"

Lý Đông Dương nói: "Ta chỉ cần người trả lời, không cần người hỏi."

"Vong Tinh hồ." Thiệt Huyết Cừu đem chuyện Lý Thiếu Dương cùng Lưu Hương Ngưng gặp nhau và mền nhau thuật lại cho Lý Đông Dương nghe, sau khi nghe xong hãn nói: "Nhi tử của ta cùng nữ nhân đó phải thoát ly quan hệ"

Chính lúc này hai vị phó môn chủ đã quay trở về, Hồ Minh nói: "Môn chủ, không có vết tích gì đáng nghi."

Lý Đông Dương nói: "Lập tức dẫn người đến Liệp Diễm bang, lục soát kỹ từng ngõ ngách của bọn chúng, nếu như không điều tra rõ ràng đừng quay lại phục ta."

Hai vị phó môn chủ lập tức đi ra ngoài, Lưu Quý Biên tiến lại, câu đầu tiên hãn nói chính là: "Nữ nhi của ta đâu?"

Câu thứ hai mới hỏi: "Làm sao lại biến thành thế này?"

Lý Đông Dương đáp: "Nữ nhi người chắc chắn còn sống, nếu như hung thủ muốn giết nó, cần gì phải phí sức mang nó đi."

Lưu Quý Biên sắc mặt hơi bình tĩnh lại nói: "Ta đi nhờ quan phủ lập tức điều tra."

Lý Đông Dương nói: "Việc này không cần nữa, ta đã thông báo cho quan phủ biết rồi, người hãy về nhà chờ tin tức xấu của nữ nhi người đi. Hy vọng nàng thật sự bị người ta bắt đi, nếu không ta Lý Đông Dương sẽ giết sạch Lưu Hương phủ của người."

Lưu Quý Biên nổi giận nói: "Lý Đông Dương, người nói vậy là có ý gì hả?"

Lý Đông Dương nói: "Ta chỉ có mỗi một nhĩ tử này. Người nào giết nó tức là hủy hết mọi thứ của ta. Chỉ cần ta biết là ai đã hạ thủ, ta lập tức lấy máu báo thù, tiêu diệt toàn gia tộc của hắn."

Lưu Quý Biên nói: "Người trong lòng đã hoài nghi Lưu Hương phù chúng ta? Người cho rằng Thiếu Dương là do Hương Ngưng hạ sát sao?"

Lý Đông Dương hừ lạnh một tiếng, Lưu Quý Biên phất tay áo đi ra.

"Hương Ngưng gả cho Lý Thiếu Dương là một sai lầm lớn nhất."

Trong phòng lúc này chỉ còn xác người chết và hai người còn sống. Chết vô pháp nói chuyện, người còn sống cũng không muốn mở miệng.

Thời gian trôi mãi cho đến tận đêm, hai vị phó môn chủ trở về gặp mặt Lý Đông Dương: "Đã lục soát toàn bộ Liệt Diễm thành, không phát hiện ra thiếu phu nhân."

Lý Đông Dương nói: "Chuẩn bị hậu sự cho thiếu chủ, đi ra ngoài, ra ngoài, không một ai ở lại."

Mọi người chuyển thân đi ra ngoài, Thiết Huyết Cừ nghiêm mặt đi đến trước cửa, đột nhiên nhận thấy châm đạp phải một đồ vật nhỏ, rõ ràng là một cái hoa tai màu xám.

Ngón tay cái và ngón trỏ bên tay phải của hắn ngắt cái hoa tai nhỏ nhỏ này, toàn thân bắt đầu run rẩy.

Đột nhiên, tà quyền của hắn đâm xuống đất, phát ra âm thanh mạnh mẽ đã vụn bay lên trời.

Mọi người kinh hãi thất sắc.

Lý Đông Dương đem xác Lý Thiếu Dương đặt lên giường, người đứng thẳng, ở trước giường, nhìn chăm chăm Thiết Huyết Cừ đang quý trên mặt đất, hân hắc hai bên lưng, đá vụn rơi xuống như mưa!

Lý Đông Dương hai mắt như có nộ hỏa thiêu đốt, đôi môi rung động nói ra: "Tà Trụ Quyền!"

Sầm Chí và Hồ Minh đi ra đến cửa nghe thấy vậy, lập tức dẫn người quay lại, bao vây Thiết Huyết Cừ.

"Người là người thế nào với Thụ Trường Phong?"

Thiết Huyết Cừ từ mặt đất đứng dậy, vững vàng như một cây thạch trụ, làm cho đáng người không được tính là cao của hắn khiến cho mọi người cảm thấy đột nhiên cao thêm rất nhiều, hắn chậm rãi xoay người, quay mặt về phía Lý Đông Dương, nói: "Ông ta là nghĩa phụ của ta."

Lý Đông Dương nói: "Thiếu Dương là do người giết?"

Thiết Huyết Cừ lạnh lùng thốt lên: "Ta vì báo thù mà tới đây, nhưng ta giết người không cần có vũ khí, chỉ sử dụng quyền đầu".

Lý Đông Dương nói: "Chỉ có người mới có lý do để giết Thiếu Dương. Nghĩa phụ người không muốn tốt cho ta, hắn muốn nhĩ tử duy nhất của ta phải bỏ ta mà đi."

Thiết Huyết Cừ phản bác: "ta không thích người, nhưng không có nghĩa là ta không thích con của người. Giết người cũng không phải là trách nhiệm của ta, ta chỉ phụ trách điều tra rõ ràng những quan hệ của nghĩa mẫu với người khác, nhưng ta chưa nhận giao phó của nghĩa phụ."

Lý Đông Dương trầm mặc một hồi lâu, bất ngờ nói: "Tất cả những giải thích đều không loại bỏ được sự thật người là nghĩa tử của Thụ Trường Phong, không thể cho người đi khỏi đây! Ta tạm thời không tự mình ra tay, hai vị phó môn chủ, lập tức giết người này!"

Sầm Chí và Hồ Minh lập tức tiến đến trước mặt Thiết Huyết Cừ, bình thường. Bọn họ cùng Thiết Huyết Cừ có thể coi là huynh đệ, song tại đây thì thành địch nhân. Bằng hữu và địch nhân cho đến cùng, chỉ khác nhau mỗi lập trường. Ai cũng có lập trường của riêng mình, mà đều vì lập trường, trong cuộc sống rất nhiều việc trở nên đơn giản, giống như sự giằng co giữa Thiết Huyết Cừ và hai người bọn họ lúc này.

Sầm Chí nói: "Thiết Huyết Cừ, ta tưởng người là một hán tử đích thực, thì ra người cũng chỉ là sói núp bụi rậm mà thôi"

Hồ Minh tiếp lời: "Huyết Cừ, xin thứ lỗi." Hắn ít nhiều rõ ràng rằng cái chết của Lý Thiếu Dương căn bản không liên quan tới Huyết Cừ bởi Huyết Cừ sẽ không hạ độc thủ với Lý Thiếu Dương. Huyết Cừ vốn là người chất phác, không có khả năng nói dối để thoát thân.

Thiết Huyết Cừ trầm giọng: "Ở bờ vực của sinh tử, không cần nói lời xin lỗi"

Câu nói ấy nghĩa phụ hắn Thụ Trường Phong đã nói với hắn một lần, hắn tới giờ vẫn khắc ghi trong tâm khảm. Trong thời khắc sinh tử, không cần thiết phải biết mình có lỗi với ai.

"Tốt, không cần biết người là loại người nào, chúng ta đánh một trận thật thống khoái" Sầm Chí đưa đại đao chém ngang qua đầu Thiết Huyết Cừ. Hồ

Mình cũng xòe thiết phiến đã mở rộng như bán nguyệt phật ngang cổ Thiết Huyết Cừu. Hai người họ phối hợp tấn công Huyết Cừu. Huyết Cừu tưởng như không thể tránh được bỗng nhiên thân thể co rút, né về phía trái, tay trái xuất ra một quyền hướng về đao trên lưng Sầm Chí. "Đang" một tiếng, Tả Trùy quyền kích thân đao làm hai đoạn. Sầm Chí thân hình lay động, lập tức biến chiêu, đôi chém thành đâm, trong sát na hướng tới tim của Huyết Cừu, mũi đao ngập vào da thịt.

Quyền đầu của Huyết Cừu cùng lúc ấy cũng đánh vào tay phải Sầm Chí, phát ra tiếng kêu của xương gãy. Sầm Chí kêu thảm một tiếng, bắn ra ngoài.

Hồ Minh thu thiết phiến lại thành thiết can, hướng về phía yết hầu của Huyết Cừu. Huyết Cừu bị bức phải lùi một bước, trong nháy mắt tả quyền hướng tới thiết can. Hồ Minh thu thiết phiến lại, mở ra thành tấm chắn để ngăn thế công của Huyết Cừu. Hắn biết nếu để thiết can ngạnh tiếp quyền đầu của Huyết Cừu, thập phần là mình phải chịu thiệt thòi.

Huyết Cừu vẫn bảo trì quyền thế, nghĩa phụ hắn đã từng dạy "quyền khứ vô hồi", quyền phải đánh xong mới có thể thu về, chỉ vậy mới có thể xuất ra lực lượng bất khả kháng. Cái hắn cần chính là lực lượng như vậy.

Quyền đầu va chạm cùng thiết phiến, xuyên qua tầng phòng ngự ấy mà kích vào ngực phải của Hồ Minh, mở ra một lỗ trên ngực hắn đồng thời khiến hắn bắn ra xa, e rằng nhất thời khó lòng bình phục.

Chúng nhân ở quanh nãy giờ đứng nhìn đã kịp thời tản ra vây Huyết Cừu vào giữa.

Huyết Cừu tay phải che phủ ngực trái, nơi đoạn đao của Sầm Chí vẫn còn lưu lại, huyết nhục vẫn từ đó xuất ra. Nhìn máu chảy thành dòng, hắn tự biết mình cũng không thể chi trì được bao lâu nữa.

Hắn hướng ra ngoài cửa nhìn lại, đó là Vong Tinh hồ.

Ánh mắt như kiếm rút ra khỏi vỏ, tay phải vung lên, đoạn đao rời ra, máu chảy xối xả, trước mặt hắn hiện một màn huyết quang!

Máu, cuồng nhiệt, người vô tình.

Đoạn đao bắn về phía ngoài cửa, Thiết Huyết Cừu theo đao đi về phía ngoài. Đồng thời với động tác của hắn, môn đồ của Lỗ Sơn môn cùng nhắm hắn chém giết, Lý Đông Dương lại như cũ không thấy có động tác gì.

Thiết Huyết Cừu tại huyết quang, quyền trái nhắm thân thể đi tới, một quyền vừa xuất ra kinh người, hắn biết chỉ có liều mạng mới có thể mở đường máu, sợ hãi không thể còn đường sống, cũng muốn có cái chết oanh liệt.

Với niềm tin đó, dùng tận lực chống đỡ, máu chưa hết tuyệt đối không ngã xuống.

Mặc dù môn đồ Lỗ Sơn môn đều ngăn trở, nhưng không thể ngăn cản đường hắn đi, hắn chạy ra khỏi phòng ngủ Lý Thiếu Dương.

Chúng môn đồ Lỗ Sơn môn thương vong rất nhiều, nhưng không vì thế mà từ bỏ truy đuổi hắn.

Ai cũng biết: hắn giống con sói cùng đường cũng rơi vào tay thợ săn.

"Hắn trốn chỗ nào?" Lý Đông Dương giọng vang như sấm, từ cao đáp xuống. Môn đồ Lỗ Sơn môn đột nhiên ngừng lại, bọn họ biết môn chủ đã ra tay là không cho phép người khác nhúng tay vào.

Lý Đông Dương rút cục đã ra tay!

Mắt ngăn trở, Thiết Huyết Cừu thân ảnh nhắm hướng Vong Tinh hồ.

Bạn đang đọc truyện *Ái Dịch Quyền Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Thù Tình Hận

Vong Tinh hồ cũng không hiểu hết thấy những tranh cãi của nhân thế, nó chỉ là yên lặng như vậy. Mặc kệ sự vật trước mặt nó thay đổi, sanh tử luân hồi, nó vẫn như cũ dựa theo mùa mà tồn tại. Chỉ cần trong lòng còn có huyết dịch, vậy thân ảnh nó vẫn như cũ tồn tại vĩnh viễn cùng ở Vĩnh Tồn huyện. Nó tin tưởng điểm này, bởi vì nó vô tri.

Mọi người nhưng lại không tin nó. Nó tuy gọi là "Vong Tinh" nhưng cho tới bây giờ đều không phải vong tình. Hồ là một loại trôi nổi, mà "vong" thì đem chôn xuống đất, vĩnh viễn không đào lên.

Có lẽ chỉ có tồn tại mâu thuẫn mới có vẻ không thay đổi. Vong Tinh hồ là một giải thích của mâu thuẫn. Nó vốn muốn làm cho người ta vong tình, nhưng kẻ khác lại nhớ kỷ lâu dài hết thủy tình lẫn hận. Hằng thế hệ tại Vĩnh Tồn huyện đều chứng kiến rõ, đều rõ ràng là điều này chỉ có đối với người chết, với người còn sống là không thể quên tình, có thể người vong tình cũng trầm mặc lâu dài.

Khi Thiết Huyết Cừ chạy vội đến bên Vong Tinh hồ. Hắn biết, hắn tuy không làm gì một người nữ tử, có lẽ cũng giống nam nhân trong truyền thuyết kia táng thân ở hồ; nhưng hắn có thể quên tình không? Vậy chỉ có "chết" mới có thể giải thích - mà chết, thân mình lại không thể giải thích.

Du khách thả lỏng tâm tình bên Vong Tinh hồ, đột nhiên nhìn thấy một huyết nhân đánh nát sự thanh đạm của Vong Tinh hồ. Đúng vậy, mùa thu tại hồ, toàn là một mảng xanh biếc, trong đó có đôi chút những mảng trắng nhỏ tò điểm, đối với người nhàn rỗi đó là điểm đáng hưởng thụ. Nhưng, trong ánh sáng lãnh đạm của mùa thu, đã làm lộ rõ giọt máu tàn khốc, trong tâm người lại bắt đầu sợ hãi.

Gió bên bờ hồ dần mạnh lên, sóng nước khê nổi.

Vong Tinh hồ, đang mất đi bình tĩnh!

Thiết Huyết Cừ khi lần đầu nhìn thấy Lưu Hương Ngưng dừng lại dưới tàng cây liễu kia, ở trong đoạn lộ trình này. Hắn đã tự điểm huyết để cảm máu, song hắn đã mất máu quá nhiều, sắc mặt lạnh giống như tuyết đông. Hắn nhìn vào ảnh dưới hồ nước nhìn thấy bộ dáng của mình, đột nhiên cười, nụ cười trong nước kia có chút tàn khốc. Hắn rất ít cười, cũng không nhìn nụ cười của mình. Lý Thiếu Dương từng nói lúc hắn cười rất đẹp mắt. Lý Thiếu Dương nếu chứng kiến nụ cười của hắn bây giờ có lẽ phải thay đổi lời nhận xét cũ. Đáng tiếc cái gì cũng sẽ không đổi - Lý Thiếu Dương đã chết.

Chết là tồn tại vĩnh hằng.

Thiết Huyết Cừ quay đầu lại như hắn từng quay đầu lại nhìn thấy chính là Lưu Hương Ngưng. Lúc này lại nhìn thấy một người nhưng là một lão đầu đáng thương vừa mất đi con mình. Có lẽ Lý Đông Dương cũng không tính toán. Trong mắt Thiết Huyết Cừ, hắn cũng già, mà người già thường có sự đồng tình.

Lý Đông Dương nói: "ta nghĩ ngươi sẽ nhảy xuống nước, ngươi đã không còn sinh lộ."

"Không! Nước vô tình, ta tình nguyện chết dưới kiếm phong bì phần báo thù của ngươi!"

"Ta lúc này rất bình tĩnh," Lý Đông Dương tay phải nâng trường kiếm lên, tay trái vuốt ve vỏ kiếm, tiếp tục nói: "Quyền đầu của ngươi cần lực lượng, kiếm của ta cần tinh thần. Chỉ có tâm linh tinh táo, khả năng sử dụng kiếm của ta càng sắc bén. Kiếm của ta nhờ tinh thần của ta mà tồn tại, ngươi hiểu chứ?"

Thiết Huyết Cừ gật đầu, "Nghĩa phụ đã có nói qua."

Lý Đông Dương nói: "Ngươi rất giống nghĩa phụ của ngươi, ta đột nhiên lại rất thích ngươi, chỉ là ngươi phải chết dưới kiếm của ta."

Thiết Huyết Cừ nói: "Ta hi vọng như vậy, một đao của Sầm Chí không thể xuyên thủng tim ta, hi vọng ngươi có thể làm được."

Lý Đông Dương ngưng mắt nhìn Thiết Huyết Cừ, thanh niên chất phác này ở trước mặt ông lại tỏ ra không sợ, trong chớp lát làm cho ông mềm lòng. Cho dù ông không động thủ, tính mạng của Thiết Huyết Cừ cũng không thể kiên trì được bao lâu. Nhưng Thiết Huyết Cừ vẫn như cũ kiên định mạnh mẽ đứng trước mặt ông. Sự nhẫn nại này có thể nói đã chứng minh thực lực của thanh niên này.

"Vì sao phải là kiếm của ta?"

Thiết Huyết Cừ nhìn chằm chằm vào Lý Đông Dương một hồi lâu, từ từ chuyển thân, lưng quay về phía Lý Đông Dương, mắt nhìn Vong Tinh hồ, nói: „Ta không vong tình, không cần phải để nước của Vong Tinh hồ tẩy đi ký ức của ta. Thà rằng tim của ta vỡ ra theo kiếm của ngươi, phải vỡ tại chỗ này. Ta muốn cuối cùng máu đỏ của ta thấm vào trong đất, vì chính tại nơi này, trái tim ta đã có tình. Ta không thể để tình của ta rơi vào trong lòng của nàng, chỉ ít cũng để cho tình này rơi vào trong đất, nơi mà hai chân nàng bước qua." Khuôn mặt hắn bất giác hiện lên nét cười, từ trong túi móc ra một viên chiếc nhẫn lớn, đeo vào ngón giữa của hắn, cúi đầu nhìn đám cỏ khô héo dưới chân, "Khi mùa xuân tiếp theo đến, ngươi có tin rằng hoa cỏ đáng yêu sẽ sinh trưởng xanh tốt ở đây không?"

Một phiến lá khô tung bay rơi trên vai hắn, Lý Đông Dương phía sau lưng hắn nhẹ rút kiếm ra khỏi vỏ, hướng tim hắn đâm tới, "xuân tới, ta sẽ tự mình làm một cái hoa viên ở chỗ này, trên đó trồng một ít bách hợp, một loại hoa rất mộc mạc rất tinh khiết, ngươi thích chứ?"

"Ta thích! Nghĩa phụ ta từng nói, nam nhân không nên chờ chết." Thiết Huyết Cừ đột nhiên xoay người, dùng hết tất cả dư lực, tả quyền đập lên trên mũi kiếm của Lý Đông Dương, "đinh!" thanh âm kim loại cọ xát chói tai xé ngang bầu trời Vong Tinh hồ. Kiếm của Lý Đông Dương nhanh chóng uốn cong, thân ảnh lùi lại mấy bước, kiếm trong tay phải cũng không ngừng rung lên.

Thân thể Thiết Huyết Cừ lại quay lại hướng Vong Tinh hồ phi ra, một thân ảnh màu đen nhặt chóp lên lao đến bên cạnh, tiếp đón Huyết Thiết Cừ.

Lý Đông Dương hướng về hai người phía trước, nói: "Ngươi đã đến rồi!"

Người vừa đến cầm một hoàn được đút vào trong miệng Thiết Huyết Cừ. Thiết Huyết Cừ tỉnh lại nhìn nam nhân cao lớn đang đỡ lấy mình, nói: "Nghĩa phụ!"

Thụ Trường Phong nói: "Ngươi có thể tự đứng được không?"

Thiệt Huyết Cừu gật đầu. Thụ Trường Phong buông hấn ra, quay lại Lý Đông Dương nói: "Ngươi không chiếu cố tốt Trữ Đình!"

Lý Đông Dương trong mắt lộ vẻ thống khổ, nói: "Ta muốn chiếu cố tốt với nàng."

"Nhưng ngươi không có."

"Đúng vậy, nàng đã chết rồi."

"Tại sao mà chết?" Thụ Trường Phong nói những lời này thì chỉ nhìn Thiệt Huyết Cừu, ông chỉ tin tưởng con mình.

Thiệt Huyết Cừu nói: "Vi bệnh mà bỏ mình, nhưng con không tin."

Thụ Trường Phong thở dài nói: "Thân thể Trữ Đình cũng không phải là khỏe, có lẽ là thật."

Lý Đông Dương nói: "Trữ Đình sau khi sinh hạ Thiệu Dương hai tháng. Một đêm đi tới Vong Tinh hồ, ta vốn muốn đi theo nàng, nàng cự tuyệt. Lúc ta lại đi đến tìm nàng, nàng đã mang tính mạng của nàng hiến cho hồ. Cho nên nhiều năm qua như vậy, ta chỉ dùng trí lực để kiến thiết hồ này trở nên đẹp hơn, thừa dịp làm nhà cho Trữ Đình. Ta tuyên bố với bên ngoài, Trữ Đình bị bệnh mà chết. Trên đời này, ngoài ta ra, người biết việc này đều cũng như Trữ Đình sang ngôi nhà mới ở thế giới bên kia rồi."

"Tại sao bây giờ ngươi lại nói ra?"

"Bởi vì đột nhiên mất lưu luyến đối với thế giới này. Ngươi?"

Thụ Trường Phong cắn răng nói: "Ta có!"

"Ta cũng có!" Một đám người hướng ba người tiến đến gần, ba người đều lập tức nhận ra bộ khoải lão luyện có tư cách nhất của huyện - Ngụy Đạt.

Thụ Trường Phong nhìn Ngụy Đạt dẫn hơn trăm quan binh đến đây, cười thâm nói: "Đã hai mươi năm, cảm tạ ngươi vẫn còn nhớ rõ ta."

Quan binh vây tròn quanh ba người, Ngụy Đạt đi tới nói: "Ta cũng không muốn nhớ tới ngươi, nhưng ngươi là người trong võ lâm, lại giết hai mươi ba thanh niên không biết võ công. Ta lại không phải là Vong Tinh hồ, ta quên ngươi làm sao được?"

Thụ Trường Phong nói: "Ngươi già đi rất nhiều."

Ngụy Đạt nói: "Ngươi cũng thế."

Thụ Trường Phong cười, "Thê tử ngươi sinh cho ngươi bao nhiêu nữ nhi?"

Ngụy Đạt nói: "Sau khi nàng sinh được ba nam hai nữ thì như thế nào cũng không chịu sinh nữa. A a, ngươi tựa hồ cũng là người thức thời? Mặc dù ta nhất định phải bắt ngươi, nhưng ta kính trọng ngươi!"

Thụ Trường Phong nói: "Ta căm ghét chính là quan, nhưng ta lại kính trọng ngươi. Chỉ vì ngươi muốn bắt ta, nên ta phải trốn chạy."

Ngụy Đạt hỏi: "Vậy tại sao giờ ngươi còn không chạy?"

"Ta còn muốn quyền lợi được hưởng thụ ánh mặt trời, cho dù chỉ là một giây!" Thụ Trường Phong ngửa mặt lên nhìn trời, một hồi lâu mới ngẩng xuống, nhìn thẳng vào Ngụy Đạt nói: "Ta nhớ rõ thê tử ngươi cũng rất đẹp, nghĩa tử của ta là đứa ngốc. Ta rất lo lắng hấn sau này lại giống ta cả đời là lưu manh, nếu khuê nữ của ngươi còn chưa xuất giá, ta có thể rước đưa lớn hay là không?"

Ngụy Đạt cười cười: "Ngươi có lòng tham không đáy mà, hai khuê nữ nhà ta sẽ không xuất giá."

"Như vậy hai người đồng loạt gả cho con ta đi. Nó đích thực là nam nhân cường tráng."

Ngụy Đạt nói: "Ta nhìn ra được."

Hai người cùng nhìn nhau cười, Thụ Trường Phong nghiêm sắc mặt nói: "Trước khi ngươi bắt ta, ta có một thỉnh cầu."

"Ta đáp ứng ngươi."

Ngụy Trường Phong còn chưa nói ra thỉnh cầu, Ngụy Đạt đã đáp lại. Ngụy Đạt cũng rõ ràng thỉnh cầu của Thụ Trường Phong chỉ có thể là: cùng Lý Đông Dương đánh một trận.

Mặc kệ sinh tử, Ngụy Đạt đều tin tưởng Thụ Trường Phong sẽ không chạy trốn. Đào vong quả khiến người ta chán nản, mệt mỏi, Thụ Trường Phong vốn không phải là loại người thích lẩn tránh, ông ta có thể phiền lụy sao chứ?

Thụ Trường Phong quay mặt đối diện cùng Lý Đông Dương nói: "Chúng ta đến kiều lý các đi. Nơi đó có tâm nguyện chúng ta chưa hoàn thành."

Bọn quan binh lui ra nhường một con đường, Thụ Trường Phong cùng Lý Đông Dương sóng vai đi tới.

Ngụy Đạt nhìn bóng lưng hai người nói: "Bọn họ bây giờ giống hai huynh đệ. Người trẻ tuổi, người biết chuyện xưa của nghĩa phụ người chứ? Thụ gia và Trữ gia nguyên là thế giao. Khi Thụ Trường Phong chín tuổi, vừa vận thể từ của Trữ gia cũng hoài thai, hai nhà liền thương lượng, nếu là nam nhi thì để họ kết làm huynh đệ, nếu là nữ nhi thì để họ kết làm phu thê. Sau này sinh ra chính là Trữ Đình. Khi nàng mười tuổi, một trận lửa lớn đã cướp đi tất cả thân nhân của nàng. Về sau Thụ Trường Phong lại chiều cố nàng, thương yêu nàng. Năm ấy Trữ Đình mười tám tuổi, trên đường bị một đám bĩ tử trêu ghẹo, Thụ Trường Phong tuổi trẻ khí thịnh nổi giận liền kết thúc tính mạng của bọn chúng, cho nên ta mới bắt hắn. Bắt quá bắt hắn rất khó, xem ra hôm nay cũng là bắt không được, ha ha." Trong tiếng cười của ông còn có một âm điệu bi thương.

Lúc này hai người đã đến gần, đại khái đều nghe không rõ, mơ hồ Ngụy Đạt nói gì, Lý Đông Dương đột nhiên nói: "Có lẽ ta sai lầm rồi, ta khiến cả ba người đều sống trong thống khổ."

Thụ Trường Phong ngưng thị nhìn chăm chăm, nhất thời mơ hồ không hiểu Lý Đông Dương tại sao nói như vậy?

Lý Đông Dương nói: "Khi Trữ Đình mười sáu tuổi, ta chính là rất thích nàng. Nhưng nàng lại là nữ nhân của đại ca, nên ta không dám có vọng tưởng đối với nàng, chỉ là yên lặng ngắm nhìn. Song khi đại ca ly khai, khiến cho Trữ Đình đối với ta sản sinh ra ý ỷ lại, ta xem sự ỷ lại này thành tình yêu của Trữ Đình đối với ta. Ta nghĩ tình cảm của Trữ Đình đối với người chỉ là tình cảm của muội tử dành cho đại ca, còn Trữ Đình đối với ta mới là tình yêu chân thật. Chỉ là danh phận của nàng lại là vị hôn thê của đại ca, cho nên trong một thời gian dài ta không dám biểu lộ với Trữ Đình. Đại ca, người đừng trách Trữ Đình. Tại người rời đi, hằng ngày nàng ỷ lại ta nhưng cho tới bây giờ không có làm sai điều gì. Nàng sợ dĩ mang thai, chỉ bởi vì ta cùng nàng uống rượu một thời gian dài. Cũng chỉ vì một đêm say rượu, mà ta cả đời này, cũng chỉ biết qua một nữ nhân. Duy nhất một lần, chính là Trữ Đình nhưng lại tạo thành bi kịch của ba người chúng ta!"

"Tại sao?"

Hai người đứng trên kiệu các, Lý Đông Dương nói: "Trữ Đình yêu chính là người, khi đó nàng đã khóc suốt hai tháng."

Lý Đông Dương nói: "Trữ Đình vẫn một lòng yêu người. Sau lần đó, nàng đã khóc suốt hai tháng trời."

Thụ Trường Phong thống khổ nói: "Nhưng cho tới bây giờ nàng không có nói nàng yêu ta."

Lý Đông Dương nói: "Nàng lừa người, bởi vì nàng yêu người mới lừa người."

Thụ Trường Phong nói: "Lúc ấy người vì sao không nói? Vì sao còn nói sẽ lấy nàng, à?"

"Nàng nói nàng đã không còn là Trữ Đình trong sạch. Nàng xin lỗi người, người vì nàng nỗ lực nhiều lắm rồi, lúc này nàng cũng không ngại, đều có thể thân nhiên tiếp nhận. Nàng cũng nguyện ý vì người nỗ lực hết thảy. Nhưng nàng đã mất đi thứ quý giá nhất của nàng. Nàng đối với tình yêu của người, vĩnh viễn là một sự thương tâm. Nàng muốn cùng ta kết hôn, hơn nữa, nói với người những lời đó, đều là bởi vì nàng yêu người, muốn người hoàn toàn quên nàng hoặc hận nàng. Như vậy người mới có thể tìm một nữ nhân tốt hơn nàng, để thay thế vị trí của nàng."

Thụ Trường Phong bóp mạnh hai vai Lý Đông Dương, kêu lên: "Đã như vậy, vì sao người còn muốn thành hôn với nàng?"

Lý Đông Dương yên lặng nói: "Nàng yêu cầu ta làm việc này, hơn nữa đây đúng là yêu cầu mà ta chờ mong từ lâu."

Thụ Trường Phong chán nản buông lỏng hai tay, nói: "Ta sẽ không quên nàng, cũng sẽ không hận nàng. Cho dù nàng thật sự làm sai chuyện gì, chỉ cần nàng yêu ta, nguyện ý trở lại bên ta, ta vẫn sẽ như cũ giống như trước đều yêu nàng, thương nàng, dùng tất cả cuộc đời cuộc đời này bảo vệ nàng. Nàng nên hiểu điều này."

Lý Đông Dương nói: "Nàng hiểu được điều đó nên mới gieo mình xuống hồ. Đôi khi trong tình yêu người ta cần dùng cái chết để chứng minh. Trữ Đình làm vậy là để chứng minh tình yêu đối với người."

"Ta không cần cách chứng minh này." Thụ Trường Phong điên cuồng hét lên. Khi bình tĩnh lại, ông cùng Lý Đông Dương đã đến kiệu các giữa hồ, nói tiếp: "Ta phải giết người vì người là người đáng chết."

"Ta sẽ giết người bởi người ép ta phải làm như vậy."

Lý Đông Dương rút kiếm, mũi kiếm hướng lên trời, chỉ tay vào Thụ Trường Phong: "Ta sẽ cho người hoàn thành tâm nguyện vì người mà xuất kiếm, chỉ có kiếm mới có thể đoạn tuyệt những duyên phận giữa ba người. Chúng ta không nên có bất cứ mối quan hệ nào với nhau. Sau khi Trữ Đình mất đi ta mới minh bạch được điều này."

"Xuất kiếm!" Thụ Trường Phong tay trái hộ trước ngực, chân dụng cước bộ, lao đến Lý Đông Dương với tốc độ kinh người, cong người xuất ra một quyền về thân dưới của Lý Đông Dương.

Lý Đông Dương chân lùi một bước, tạo không gian để dùng trường kiếm, khua kiếm một vòng trước ngực, bắt Thụ Trường Phong phải thu quyền về. Nhưng tốc độ quyền tăng, quyền đầu như cấp vũ va chạm cùng lưng kiếm, nội kinh mạnh mẽ không ngừng chấn lui Lý Đông Dương.

Nếu luận nội công, Thụ Trường Phong hơn hẳn Lý Đông Dương. Luận về võ kỹ, kiếm của Lý Đông Dương so với quyền của Thụ Trường Phong lại cao hơn.

Lý Đông Dương đảo thân, chuyển thủ thành công, mũi kiếm hướng về bên phải người Thụ Trường Phong, bởi ông biết tay phải của Thụ Trường Phong không có bao nhiêu lực lượng, muốn buộc Thụ Trường Phong phải phòng thủ.

"Người cùng Thiết Huyết Cừu đều luyện Tả Truy quyền. Tay trái người to hơn nhiều so với tay phải. Nhưng Thiết Huyết Cừu lại có hai quyền đầu đầu to như nhau, bởi vậy mới đấu được ta. Người thì làm sao có thể?"

"Người sắp trở thành người chết, vị tất biết để làm gì." Thụ Trường Phong dùng tay phải ngạnh tiếp mũi kiếm của Lý Đông Dương. Nào ngờ mũi kiếm chẳng thể đâm vào da thịt ông, ông ngay đến nhũ mảy cũng không có. Quyền trái cũng nhanh như gió, xuất ra một kích trí mạnh vào tay phải của Lý Đông Dương. Ông biết rằng, tay phải của Lý Đông Dương với quyền trái của mình cũng quan trọng như nhau.

Lý Đông Dương ai ngờ không thu kiếm, "phanh" một tiếng, tiếp tục chém vào vào quyền đầu của Thụ Trường Phong.

Lầu trên cầu vỡ vụn, gỗ văng ra tứ phía!

Nước hồ dậy sóng, động cả trời cao!

Chiếc cầu đứt gãy, hai người cùng rơi xuống nước.

Ngay sau đó, những người quan chiến ở cạnh hồ thấy nước hồ bỗng sôi sục, thỉnh thoảng lại có cột nước lớn bắn lên, kèm theo là những con sóng lớn. Từ đáy hồ bỗng có hai người nhảy ra khỏi mặt nước, bay lên đứng đối mặt với nhau.

Hai người toàn thân ướt sũng, đầu bốc khói trắng.

"Hai chúng ta cuối cùng vẫn là bất phân thắng bại."

"Không, người rõ ràng đã bại rồi. Tay phải của người đã không thể sử dụng được nữa". Lúc này người quan chiến mới thấy Lý Đông Dương đang cầm kiếm bằng tay trái.

Lý Đông Dương nhìn cánh tay trái máu huyết đang rỉ máu, có chỗ còn bị kiếm xuyên thấu của Thụ Trường Phong mà đáp "Tay trái của người cũng đâu còn bao nhiêu lực lượng nữa."

Thụ Trường Phong cười lạnh: "Ta vĩnh viễn nắm trong tay lực lượng của thiên địa, vì tình yêu mà nắm trong tay, vì tình yêu mà tồn tại. Lý Đông Dương người thiếu nợ ta và Trữ Đình, giờ người phải trả." Đột nhiên tay trái của ông bắn ra hai đạo huyết tiễn, hữu thủ nháy mắt đánh vào đầu phải Lý Đông Dương. Cả thân người Lý Đông Dương văng ra xa nhưng trường kiếm trong tay hắn đã cắm vào ngực Thụ Trường Phong. Nguyên lai trong lúc Thụ Trường Phong xuất thủ ông cũng kịp dùng kiếm đâm vào người Thụ Trường Phong.

Thụ Trường Phong tay phải nắm chặt thanh trường kiếm cắm trên ngực, Thiết Huyết Cừu vội vàng chạy lại đỡ lấy ông, hai người thong thả đi tới chỗ Lý Đông Dương. Thụ Trường Phong nói: "Hải tử, lại đưa Lý thúc thúc tới đây."

Thiết Huyết Cừu không nói gì, hắn đưa Lý Đông Dương tới trước mặt Thụ Trường Phong. Lý Đông Dương bảo Thiết Huyết Cừu buông ra, ông cố gắng đứng dậy, giọng vô lực nói: "Ta rốt cục cũng đã có thể rời khỏi cõi đời đau khổ này rồi, nhưng rốt cuộc nhi tử ta có phải vì ta mà chết không". Ông trên mặt lộ nụ cười bi thảm.

Thụ Trường Phong nói: "Ta vốn tưởng rằng có thể đánh vỡ đầu người, nhưng quyền của ta đã yếu đi nhiều rồi", Ông lạnh nhạt cười "Kiếm tay trái của người rất tốt, cảm ơn người đã tiễn ta đoàn tụ với Trữ Đình. Nàng ở nơi đó không biết có bị ai khi phụ không, ta nên tới đó để bảo vệ nàng. Người biết rõ là Trữ Đình nàng không thể tự bảo vệ được mình."

Lý Đông Dương, nói: "Ở nơi đó người sẽ không phải giết bất kỳ người nào vì nàng."

"Ta sẽ phải giết quý." Thụ Trường Phong cười rộ lên.

"Huyết Cừu, giúp ta tìm lại nhi tử (con dâu) ta, người hãy chiếu cố tới nó cho tốt". Lý Đông Dương cũng cười, hai mắt chậm rãi nhắm lại, thân thể từ từ ngã xuống: "Trường Phong, cho phép ta lần cuối cùng được gọi người một tiếng đại ca."

Thụ Trường Phong khó khăn gạt đầu, thân thể Lý Đông Dương đã ngã xuống mặt đất.

Thụ Trường Phong nói: "Hải tử, Trữ Đình đã đi, Đông Dương cũng đi, ta cũng phải đi! Người phụ ta chôn Đông Dương bên cạnh Trữ Đình. Mặc dù Trữ Đình không yêu không thương Đông Dương, nhưng nàng cũng sẽ không cự tuyệt chúng ta gởi hắn theo bảo vệ nàng ở thế giới khác. Ta một đời làm người, cũng hiểu được nàng rất đau khổ. Từ khi biết Trữ Đình trong lòng thật sự yêu ta, ta đột nhiên hiểu được ta đã quá hạnh phúc, ta thỏa mãn. Hải tử, người đã chết thật sự có còn tình hận không? Trong khi còn sống, chúng ta đều vô cùng yêu thương một người phụ nữ, khi chết đi cũng cho chúng ta được nằm cùng một nơi, đừng để cho Lý thúc thúc của người trở thành một linh hồn cô quạnh?"

Thiết Huyết Cừu rung rung gạt đầu, "Nghĩa phụ, ta sẽ kiến tạo cho ba người các người một gia đình đẹp nhất."

Thụ Trường Phong cười, tay phải hướng về phía sau vung lên, một tiếng vang nhỏ, thanh kiếm trong ngực hắn đã chìm vào Vong Tình hồ.

Một đời tình hận, cuối cùng cũng chôn vùi nơi đây.

Bạn đang đọc truyện *Ái Dịch Quyền Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Minh Thế Gian

Không khí tại tửu điểm vẫn không thay đổi, lúc này là đầu mùa đông thời tiết khô ẩm đã làm bớt đi được mùi. Vũ Trân vẫn như ngồi đó trước quầy, trong tửu điểm ngoại trừ nàng ra không có ai khác. Lúc này là sáng sớm, hầu như không có người uống rượu, nhưng vì việc buôn bán nàng vẫn mở cửa sớm dù có khách hay không.

Hôm nay nàng hình như không được vui lắm, trước kia mỗi lần mở cửa dù cho không có khách nàng vẫn cười vui vẻ hay hát một số bài dân ca. Nhưng ba ngày trở lại đây là ngoại lệ, nàng cảm thấy bức tức và và thường lẩm bầm một mình.

Những bước chân nặng nề vang lên, một nam nhân đang bước vào.

Vũ Trân nhìn nam nhân đi tới bàn ngồi.

"Cho ta một bầu rượu."

Vũ Trân lấy rượu và bát, đặt ở chiếc bàn trước mặt hắn, lại nhìn hắn cầm bát rượu, cứ uống một hơi cạn sạch, lại rót rượu. Vũ Trân đột nhiên lấy tay dè lại, nói: "Lưu tiểu thư đã tìm được chưa?"

Nam nhân này, chính là Thiết Huyết Cừu, dựng đôi mày kiếm nhìn chằm chằm Vũ Trân đáp: "Ta không có đi tìm nàng."

Vũ Trân buông tay hắn, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh hắn, lấy bầu rượu từ trong tay hắn rót một chén. Hắn cầm chén đưa lên môi, uống một hớp lớn, buông bát rượu ra nói: "Ba ngày nay, ta thù tang cho nghĩa phụ."

Hắn vừa uống một chén rượu, đảo mắt nhìn Vũ Trân hỏi: "Đêm đó khi ta ngủ, Ngô Chi Năng có hay không ở cùng?"

Vũ Trân trả lời: "Ta nghĩ là ở đó. Ta tới hừng đông sáng mới mơ hồ ngủ thiếp đi. Lúc các người rời đi ta mơ hồ cảm giác được, nhưng lúc này trời đã sáng rồi."

Thiết Huyết Cừu rút từ trong túi tiền lấy ra bông hoa tai, tinh tế nhìn chăm chú vào nó, hỏi tiếp: "Nàng có gặp qua ai đeo nó chưa?"

Vũ Trân lắc đầu, nói: "Đây là loại của nam nhân đeo, nữ nhân sẽ không đeo loại hoa tai này."

Có lẽ trên đời này chỉ có hắn đeo. Hắn cầm nửa bát rượu còn lại uống cạn, đột nhiên đứng lên nói: "Ta đi, lần sau lại để nàng mời rượu."

Vũ Trân nhìn hắn đi ra khỏi tửu điểm, không có dọn dẹp bầu rượu cùng bát rượu. Nàng ngồi lại quầy, nàng cảm trầm tư, phảng phất đang chờ những người khách đến quang lâm. Nhưng ai biết nàng trong lòng nàng thật sự đang muốn gì. Có lẽ với Thiết Huyết Cừu - nàng đối với người tửu khách trẻ tuổi chất phác này có tình cảm quá sâu, chỉ có chính nàng trong lòng mới rõ ràng.

Trong lúc nàng chờ đợi, Thiết Huyết Cừu cũng không có nhanh chóng quay lại tửu điểm. Thời gian của nàng tính từ quá khứ, ngày mai, hoặc ba mươi năm nữa, Thiết Huyết Cừu cũng không có trở về cho nàng mời rượu. Nàng cũng không biết hắn đi đâu, từ sau trận chiến của Lý Đông Dương cùng Thụ Trường Phong tại Vong Tinh hồ, Lỗ Sơn môn liền giải tán. Hiện tại Lỗ Sơn môn đều giao cho Lưu Quý Biên. Ông không có lý do nào khác, chính bởi vì nữ nhi duy nhất của ông mất tích tại Lỗ Sơn môn.

Trong tiếng pháo trúc, nàng mơ hồ nghe được tiếng tiếng gõ cửa nhẹ, sửa lại y phục, từ trong nhà đi tới phía sau cửa hỏi: "Đêm khuya như vậy, không ở nhà đón năm mới, là ai vậy?"

"Thiết Huyết Cừu."

Vũ Trân toàn thân rung nhẹ một cái, mở cửa nhìn thấy mặt hắn khuôn mặt đầy râu của hắn. Đã ba tháng không gặp, hắn đã thay đổi thành một người khác, chòm râu trên mặt hắn rồi ren, phảng phất một sự ưu tư, lòng tràn đầy u buồn nàng hỏi: "Người đã đi những đâu?"

Thiết Huyết Cừu nói: "Để cho ta vào ngồi đã chứ?"

Vũ Trân để hắn vào, bước qua, trước kia hắn đã như vậy, ngồi trước bàn rượu, Vũ Trân theo thói quen lấy ra bầu rượu cùng bát rượu, rót rượu, rồi ngồi đối diện với hắn.

Thiết Huyết Cừu uống một ngụm rượu, nói: "Ta tìm không được địa phương để dung thân, không còn cách nào khác đành đến chỗ nàng uống rượu. Lần trước tiền rượu còn chưa có trả cho nàng, lần này cũng không có tiền rượu cho nàng."

Vũ Trân trong ánh sáng của ngọn đèn, nhìn thấy hấn trên người y phục rách rưới, cũ kỹ, đầu tóc rối loạn, trong lòng thương cảm, nói: "Người chậm đã, ta đi sắp xếp giường khác cho người."

Thiết Huyết Cừu nói: "Không cần đâu."

"Người" Vũ Trân cắn răng nói: "Vậy người uống rượu và rồi cùng ta ngủ."

Thiết Huyết Cừu rơi bát rượu ở giữa không trung, cánh tay trái cầm có chút run rẩy, hai mắt nhìn chăm chăm Vũ Trân, thật lâu không nói, đột nhiên thở dài một tiếng, nói: "Vũ Trân nàng hiểu lầm ý tứ của ta. Ta biết nàng là một nữ nhân tốt, thực sự tốt lắm. Nàng cứ cùng ta uống rượu thôi!" Hấn cầm chén rượu đặt tại môi, uống một ngụm lớn, sau đó đặt chén rượu lên bàn, cầm lấy bầu rượu, chuẩn bị rót rượu. Vũ Trân ngồi xuống một lần nữa, lấy bầu rượu rót ra một chén, tiếp theo tự mình uống, lại rót ra một chén đưa ra trước mặt Thiết Huyết Cừu, nói: "Vĩnh Tồn huyện có rất nhiều nơi tốt để đánh rượu, tại sao người lại yêu thích chỗ này?"

Thiết Huyết Cừu cầm bát rượu, từ lòng mày xuống tới hai mắt nhìn chăm chăm vào nét mặt của mình trong chén rượu nói: "Nơi này cho ta một loại cảm giác của gia đình."

Qua một năm rồi, không đến chỗ này cũng đã một năm, cho nên muốn đến xem người thế nào, uống chút rượu, này có lẽ cũng là một đêm cuối cùng uống rượu ở chỗ này, uống rượu nào, hấn cầm chén rượu uống cạn một chén, rồi đưa chén cho Vũ Trân, nàng tựa như hấn đã say, cũng không nói câu gì.

Người một chén ta một chén, Vũ Trân rất nhanh tựa như đã say, tư lượng của nàng, dù sao cũng kém hơn Thiết Huyết Cừu.

"Người say." Thiết Huyết Cừu nói.

Vũ Trân nói: "Ta không có say, còn muốn uống nữa, người nói người mấy ngày nay đi nơi nào?"

Thiết Huyết Cừu nói: "Ta tìm được Hương Ngưng, hấn giấu nàng tại địa hạ thất."

Vũ Trân thật sự say, còn không có nghe xong Thiết Huyết Cừu nói, nàng tựa đầu lên bàn mà ngủ gật, giống như lúc đầu nàng đứng trước Thiết Huyết chống cự không được sự xâm lấn của cơn buồn ngủ.

Thiết Huyết Cừu bỗng nàng trở về phòng, sau đó nhìn nàng ngủ say trên giường, lầm bầm nói: "bởi vì Lưu Hương Ngưng, ta bắt đầu biết rượu, bởi vì rượu, ta đi đến nơi này, đồng thời cũng mang đến đau khổ cho người, tương tự nhất dạng khổ (gặp rượu đều sẽ khổ - gặp những người uống rượu, thì đa phần đều có nỗi khổ trong lòng), người cũng đồng ý cho ta uống, nếu Lý Thiếu Dương, không có gặp chuyện chẳng lành, với sự quan hoài của nàng có thể thật sự trở thành gia đình tối hậu của Thiết Huyết Cừu, chỉ là Lưu Hương Ngưng bị mất tích, mà cảm tình của ta, mặc kệ nàng không cần, cũng đều mất theo tính mạng nàng, vận mạng ta cùng nàng tương liên, lúc này ta quay lại, ngày mai sẽ rời đi, cũng không biết còn có thể trở về hay không, người say rồi nghe không được ta nói cái gì, ta đêm nay ngồi cùng người, cho đến khi trời sáng, mặt trời mọc lên ở phía đông. Ngô Chi Năng hấn là đã chuẩn bị, ta cũng muốn chuẩn bị một chút, Vũ Trân ta mượn mếp giường của người ngủ một giấc. hấn ghé vào trước giường nhắm lại hai mắt.

cùng một đêm, Ngô Chi Năng nhận được một phong thư, ngày mai Lưu Hương Ngưng đến trước mộ phần của Thụ Trường Phong cùng Lý Đông Dương, hết thấy đều chăm hết.

Ngô Chi Năng cuối thư có ba chữ Thiết Huyết Cừu.

Đó là Thiết Huyết Cừu hôm nay cho người đưa tới, đưa ra một tờ giấy, tựa như một câu nói, nhưng hấn biết Thiết Huyết Cừu đã rõ ràng hết thấy, hấn tại Lỗ Sơn Môn diệt môn, sau khi ba bốn lần nói muốn theo Thiết Huyết Cừu, vì hấn xuất lực, nhưng Thiết Huyết Cừu đều cự tuyệt, sau khi hạ táng Lý, Thụ hai người, mấy ngày sau Thiết Huyết Cừu cũng biến mất, nay đột nhiên nay đột nhiên lại gửi thư nói đã sáng tỏ, Thiết Huyết Cừu trong khoảng thời gian này đều ở trong bóng tối điều tra Lưu Hương Ngưng ở chỗ nào, hôm nay làm vậy thì thập phần đã xác định tìm được, hấn phải có kết quả.

Bạn đang đọc truyện *Ái Dịch Quyền Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Cứu Ái Nhân

Thiết Huyết Cừu chôn cất Thụ Trường Phong và Lý Đông Dương cùng một chỗ, định ba năm sau sẽ đem hài cốt của bọn hại đi táng gần mộ của Trữ Đình. Nếu ba năm sau hấn còn sống sót, thì cũng như người ở Vĩnh Tồn huyện.

Mặc dù hấn hiểu rằng Lý Đông Dương thiếu nợ nghĩa phụ nhiều lắm, nhưng hấn không hận ông. Vì hấn biết nhân gian nhiều lúc có những việc bất đắc dĩ, Thụ Trường Phong đã bất đắc dĩ, Lý Đông Dương cũng vậy, Trữ Đình lại càng bất đắc dĩ hơn, còn Thiết Huyết Cừu hấn thì sao? Bất đắc dĩ tạo thành một bi kịch cả đời, sự đắc dĩ của hấn chính là bi ai của hấn. Thụ Trường Phong cũng tốt, Lý Đông Dương cũng được nhưng họ chân chính không có được tình yêu thật sự. Thụ Trường Phong có được trái tim của Trữ Đình nhưng không có giữ được nàng, Lý Đông Dương có được Trữ Đình nhưng

không chiếm được trái tim nàng. Rút cuộc hai người họ so với hần còn tốt hơn nhiều lắm. Lưu Hương Ngưng, hần không có được mà trong lòng nàng cũng không có hình ảnh của hần. Hần nhớ lại nếu đúng như lời Ngô Chi Năng nói, nếu lúc ấy hần không ỷ kị gì mà bất chấp tất cả cường đoạt Lưu Hương Ngưng thì sẽ như thế nào? Nhưng cuối cùng hần không phải người như thế. Người Lưu Hương Ngưng yêu là Lý Thiếu Dương, nếu hần cường đoạt nàng thì đây mới thật sự là bi kịch. Chuyện hôm nay cũng chỉ tính là nửa bi kịch thôi.

Việc Lý Thiếu Dương bị sát tử tuy làm hần căm phẫn nhưng cho đến bây giờ hần không nghĩ đến việc vì Lý Thiếu Dương mà báo thù. Hần biết với sức lực của một người muốn đi đối phó với một bang phái căn bản là si tâm vọng tưởng mà thôi. Hần không có khả năng làm được nên chỉ còn cách chôn sâu vào lòng. Hần cũng không có cách nào báo đáp được tình yêu của Vũ Trần đối với mình, hần không thể đem lại cho nàng hi vọng. Bây giờ không phải là lúc nghĩ đến ái tình.

Ngô Chi Năng hần là sẽ rất nhanh tới đây?

Hần đứng trước mộ Lý, Thụ hai người, trầm tĩnh đợi Ngô Chi Năng đến.

Hần nghĩ đến nghĩa phụ và Lý Đông Dương lúc còn sống việc là bạn hay thù ngay cả họ cũng không phân biệt được, cho dù là bạn hay thù thì chung quy lại nằm cùng một mộ. Bất quá sau nhiều năm họ cùng đến bên Trữ Đình, không biết Lý Đông Dương có còn cùng nghĩa phụ tranh đoạt nàng không? Trữ Đình sẽ ở cùng họ hay chọn ai trong hai người?

"Thiết Huyết Cừu, ta đã tới." Âm thanh của Ngô Chi Năng từ sau lưng hần truyền đến.

Hần xoay người lại thì thấy Ngô Chi Năng cùng hai nam nhân và một nữ nhân đang đi đến. Nam nhân khoảng tứ tuần, nhìn vào mắt của họ thấy ẩn tàng tinh quang, hần biết hai người này thực lực không tồi. Hần đưa mắt nhìn bốn người trước mặt, nhãn thần không chủ định được nhìn nữ nhân kia thốt lên: "Phu nhân!"

Lưu Hương Ngưng tựa hồ tiêu tụy đi rất nhiều. Đã ba tháng trôi qua, bụng của nàng đã lớn, ánh mắt nàng vô thần nhìn Thiết Huyết Cừu, trong mắt lộ ra một chút xa lạ, nàng tựa như không muốn nói bất cứ lời nào.

Ngô Chi Năng cười nói: "Thiết Huyết Cừu người thật có bản lĩnh nhanh như vậy cuối cùng cũng tra ra ta đã mang Lưu Hương Ngưng đi, không biết người làm như thế nào?"

Thiết Huyết Cừu nhìn hai nam nhân đang giữ Lưu Hương Ngưng, sau đó nhìn chằm chằm vào Ngô Chi Năng từ từ rút một nhĩ hoàn trong túi tiền ra nói: "Nhĩ hoàn này là của người? Lúc ta và người đi uống rượu tay trái của người không có đeo nhĩ hoàn mà nhĩ hoàn này rơi lại phòng ngủ của Lý Thiếu Dương. Khi ta thấy nhĩ hoàn nọ liền biết ngay là do người làm. Người giết Lý Thiếu Dương bắt Lưu Hương Ngưng mang đi sau đó mới cố ý xuất hiện tại tửu điểm. Sỡ dĩ trước mặt người ta không vạch trần bởi vì ta còn chưa biết Lưu Hương Ngưng bị giam ở chỗ nào. Một mình ta cũng không đấu lại người cho nên trong ba tháng này ta đã âm thầm chuẩn bị."

Ngô Chi Năng ngạc nhiên cực độ, sau đó đột nhiên mỉm cười nói: "Thiết Huyết Cừu, người thật đã dọa ta đó, người quên đêm đó đã nói câu gì sao? Người đã nói rằng: ta vốn cũng là một kẻ không có thân phận. Ài, ta lúc đó đã sợ hãi, giờ nghĩ lại ta thật bội phục trí tưởng tượng của người đó, ha ha! Hảo hảo hảo, ta sẽ đem Lưu Hương Ngưng trả lại cho người, nhưng ta có thể cam đoan người sẽ không còn sống lâu được nữa đâu, rất nhiều kẻ đối địch với ta đều đã chết đi, người ắt cũng không phải là ngoại lệ."

Thiết Huyết Cừu nói: "Người vốn là một kẻ không có thân phận, bất quá cũng chỉ là một tên đầu lĩnh thổ phỉ mà thôi, so với ta cũng không khác bao nhiêu."

Nguyên lai là như thế.

Ngô Chi Năng hiểu ý, mỉm cười. Hần quay sang hai nam nhân dùng mắt ra hiệu, hai người bèn thả Lưu Hương Ngưng ra, ngay cả Thiết Huyết Cừu cũng không dám tin rằng Ngô Chi Năng lại để nói chuyện như thế.

Lưu Hương Ngưng không để ý hết thảy, hướng Thiết Huyết Cừu đi tới, đôi mắt Thiết Huyết Cừu cũng nhìn Lưu Hương Ngưng không chớp. Đột nhiên ánh mắt hần chợt lóe, Lưu Hương Ngưng đã nhào vào ngực hần. Hần kêu lên một tiếng đau đớn, lùi về sau một bước, tả quyền đánh tới Lưu Hương Ngưng, đem Lưu Hương Ngưng đánh bay ra ngoài, tất thõ!

"Thiết Huyết Cừu, người giết Lưu Hương Ngưng rồi?"

Tay phải Thiết Huyết Cừu rút thanh trùy thủ đâm vào vị trí trái tim của hần ra, cười lạnh nói: "Á không phải Lưu Hương Ngưng. Mặc dù ả và Lưu Hương Ngưng rất giống nhau, có một số điểm gần như không cách nào phân biệt được, nhưng ả có chút khác biệt. ả không nên không nói câu nào mà nhào vào ngực ta. Lưu Hương Ngưng chân chánh vô luận dưới tình huống nào cũng sẽ không nhào vào ngực ta. Ta chỉ là người hầu của nàng chứ không phải nam nhân của nàng. Điểm này nàng rất rõ ràng nhưng người lại quên, cho nên....." Hần chỉ vào xác nữ nhân trên mặt đất nói tiếp: "Lưu Hương Ngưng này là giả, chủ thủ của nàng chỉ đâm rách một chút da của ta nhưng ả mất mạng rồi."

Ngô Chi Năng nói: "Kỳ thật, người cũng hiểu rõ ta không thể trả Lưu Hương Ngưng cho người dễ dàng như vậy."

Thiết Huyết Cừu trầm giọng nói: "Người đâu?"

Ngô Chi Năng nói: "Người cũng là kẻ sắp chết rồi, còn chăm sóc được cho ai nữa."

"Ít nhất trước khi chết ta sẽ tiễn người một đoạn đường" Thiết Huyết Cừu cắn răng quát lên, thân thể như đá lớn chìm xuống nước, chân trái giậm mạnh

lên mặt đất, đem một mảng lớn cỏ khô ép vào trong đất, chăm chăm nhìn ba người trước mặt.

Ngô Chi Năng quát: "Phong Điền, Vũ Tác, ta lấy thân phận bang chủ ra lệnh cho các ngươi lập tức giết người này!"

Phong Điền và Vũ Tác kỳ thật chính là lưỡng đại hộ pháp Liệt Diễm bang. Thiết Huyết Cừ đứng không vững trên mặt đất, thân thể chấn động mạnh một cái, tự biết hôm nay khó thoát khỏi cái chết, chỉ bằng vào Liệt Diễm bang lưỡng đại hộ pháp hẳn đã thoát khỏi cái chết, huống chi còn có Ngô Chi Năng. Kinh chấn qua đi, trong cơ thể nhiệt huyết bùng cháy, hào khí nổi lên trong lồng ngực, trong hai mắt thần mang đại phát, đem toàn bộ lực lượng tập trung vào tả quyền.

Phong Điền lấy cước pháp đề xung hùng gọi là "thiên cân thích", còn Vũ Tác lại lấy chương pháp đề xung danh được gọi là "Vũ thị chương đao."

Hai đại cao này được bang chủ bồi dưỡng từ lúc còn là thiếu niên, cũng như có thể thay mặt bang chủ tại Liệt Diễm bang, vì thế bọn họ tự không hối hận theo sát bên Ngô Chi Năng. Tâm phúc của Ngô Chi Năng đích thực là trung thành, kỹ thuật cũng không tồi.

Hai người phi thân nhảy thẳng về phía Thiết Huyết Cừ.

Thiết Huyết Cừ thân hình bạo nhiên đỉnh trực, tả quyền thu về kích vào hữu chương, y bảo tại nơi quyền chương chạm vào nhau bị chấn bay, hình tượng phảng phất với khí thế bức người.

Phong Điền lấy cước pháp đề xung hoành, dĩ nhiên khinh công cũng thuộc hàng nhất lưu, thế tới rất nhanh. Hắn vội phi thân lên rồi xuất một mãnh cước, cước kích giống như rất nhiều thiết toàn hướng tới Thiết Huyết Cừ. Nhưng kỳ quái thay Thiết Huyết Cừ lại cảm thấy được chương phong, ngay lúc hắn chuẩn bị thì Vũ Tác đã công kích. Trước lúc Phong Điền tung trọng cước như gió, đột nhiên phát giác Vũ Tác đi theo phía sau Phong Điền đã biến mất, ngay sau đó cảm thấy phía sau lưng áp lực như núi đang chạy lại, giống như hai tòa sơn đang áp xuống vai hắn. Hắn đột nhiên hiểu rõ khinh công lợi hại không phải là Phong Điền mà là Vũ Tác. Hai người hợp tác cực kỳ lợi hại, đầu tiên là để Phong Điền xuất kích trước làm địch nhân ngộ tưởng Phong Điền tốc độ công kích cực kỳ lợi hại mà lo ngăn cản Phong Điền, theo đó mà quên mất Vũ Tác, để Vũ Tác có thể một kích kết liễu địch nhân. Hai người cùng công kích, nhưng chiêu trí mạng lại đến từ sau lưng, không phải Phong Điền mà chính là Vũ Tác. Thiết Huyết Cừ biết nếu để cho Vũ Tác đánh trúng thì hai tay và hai vai của hắn đều sẽ tàn phế, lúc đó hắn chỉ đành để bọn họ muốn làm gì thì làm.

Song sự thật, đối với thế công của Vũ Tác hắn không cách nào né tránh được, chính lúc này theo bản năng hắn không để ý tới Phong Điền đột nhiên xoay người, đồng thời hạ người xuống thuận theo hướng Phong Điền lấy chương kinh làm cho thương tổn giảm xuống thấp nhất. Hai người không ngờ được Thiết Huyết Cừ không để ý tới bọn họ cùng lúc giáp công, đột nhiên xoay người hạ thân xuống, Phong Điền phi thân đá ra trọng cước đối tượng lại biến thành Vũ Tác, hắn đành phải biến chiêu, nhưng thế tới nhanh như gió, không dễ để có thể tránh được, suýt nữa thì đá trúng Vũ Tác. Đang ở trên không trong tình huống khẩn cấp mà biến chiêu thì có lẽ chỉ có Phong Điền làm được mà thôi.

Vũ Tác chiêu thức không đổi, hướng hai vai Thiết Huyết Cừ đánh tới, song thủ như hai lưỡi búa sắc bén chém tới, muốn đem hai vai của Thiết Huyết Cừ phế bỏ.

Trong chớp mắt, Thiết Huyết Cừ trầm người xuống, thân hình di chuyển sang trái, tránh thoát tả thủ của Vũ Tác trong đường tơ kẽ tóc, tả quyền hắn hương lên trên tiếp đón hữu thủ của Vũ Tác, hai cổ nội lực mạnh mẽ xuất ra, quyền chương giao nhau. Thiết Huyết Cừ lại trầm người xuống, cả thân hình chấn động không ngừng, hai chân lún sâu xuống đất, Vũ Tác lại bị Thiết Huyết Cừ đánh bay lên không.

Cùng lúc đó, "thiên cân thích" của Phong Điền cũng bạo khởi, trước mặt Thiết Huyết Cừ hiện ra vô số cước ảnh, chớp mắt đã tới trước mặt Thiết Huyết Cừ.

Thiết Huyết Cừ song cước dụng lực, từ trong đất nhảy ra mang theo một mảng lớn bùn đất, thân ảnh hắn lùi ra sau đồng thời chân phải đá vào chỗ bùn đất bay theo hắn, bụi đất bay là tả như phản hướng tới Phong Điền.

Phong Điền không ngờ Thiết Huyết Cừ ra chiêu này, nếu hắn bị bụi đất bay vào mắt thì chắc chỉ có nước chết, hắn vội vàng nhắm mắt lại, thân hình trầm xuống, hướng mặt đất đáp xuống. Hai chân vừa chạm đất đã cảm thấy trước mặt quyền kinh rít gào. Hắn trong lòng trầm đại kinh, hai mắt mở lớn, nhìn thấy tả quyền của Thiết Huyết Cừ đã đến sát da mặt, thân thể vội đảo ra phía sau, nhanh như chớp xoay người một trăm tám mươi độ, hai chân từ dưới đất đánh lên, hướng tả quyền của Thiết Huyết Cừ kích tới.

Ở trong tình huống nguy hiểm đó vẫn có thể biến chiêu như vậy thật khiến người khác phải sợ hãi.

Thiết Huyết Cừ thấy tả quyền công tới không được, đành phải thu về, thân thể phóng lên cao, giữa không trung cũng xoay người một trăm tám mươi độ, đầu dưới chân trên, tả quyền với thế Thái Sơn áp đỉnh mang theo áp lực trầm trọng đánh tới đoàn cước ảnh trên mặt đất.

"Thiết Huyết Cừ, ta liều mạng với ngươi!"

Quyền phong mạnh mẽ xoáy tròn.

Cước kinh mãnh liệt hướng quyền phong đánh lên, ngay trước khi quyền phong và cước kinh va chạm. Cước ảnh của Phong Điền liền hóa thực thành hư, hai chân đột phân, chân phải thu về, chân trái hướng hữu diện của Thiết Huyết Cừ đánh tới.

Từ không trung rơi xuống, Thiết Huyết Cừ sắc mặt đại biến, quát một tiếng, vận thân người chuyển hướng. Hắn dùng vai phải chạm mạnh vào chân trái của Phong Điền, vai và chân chạm vào nhau phát ra tiếng xương vỡ. Thân thể Thiết Huyết Cừ bị đánh bay lên, còn thân thể Phong Điền rơi xuống nhanh hơn, đầu đụng vào mặt đất, nhưng không bị thương nặng. Hắn thừa dịp Vũ Tác đang truy đuổi Thiết Huyết Cừ, nương theo phản lực đứng lên, tiếp tục xuất cước. Vậy mà Thiết Huyết Cừ không để ý đến chương thế của Vũ Tác, dám lạng không hướng tới hắn rơi thẳng vào, hắn vừa đứng lên, còn chưa

kịp ra chiêu đã bị tà quyền của Thiết Huyết Cừ đánh mạnh vào Thiên linh cái, làm cho vỡ xương, mất mạng.

Thiết Huyết Cừ cũng là bị Vũ Tác đánh một chưởng nặng nề bay ra ngoài, té ra đất, nhất thời không đứng dậy nổi, máu tươi từ miệng hắn phun ồ ạt, loang đỏ cả một mảng cỏ vàng.

Ngô Chi Năng đột nhiên cười ha hả: "Thiết Huyết Cừ, ngươi còn năng lực tái chiến nữa sao. Ha ha ha, bất cứ ai đối địch cùng bản bang đều phải chết."

Vũ Tác từ từ đi về phía Thiết Huyết Cừ thốt lên: "Thiết Huyết Cừ, ngươi không nên khinh thị ta. Phong lão nhị có thể tây quy (chết) dưới chưởng của ngươi, dưới chưởng của ta ngươi cũng phải hồn phi phách tán."

Thiết Huyết Cừ nhìn Vũ Tác dần dần tới gần. Hắn biết, Vũ Tác không vội giết chết hắn, chỉ là muốn hắn phải nếm mùi vị sợ hãi của tử vong, từng bước một bước đến gần chính là muốn tạo áp lực tâm lý, tạo sự sợ hãi khi phải đối diện với cái chết. Mọi người đều hiểu, hắn bây giờ đích thật không còn năng lực tái chiến, chỉ còn chờ chết.

Thiết Huyết Cừ khó khăn ngồi dậy, lạnh lùng thốt: "Khi đến ta đã không nghĩ tới sự sống chết."

Vũ Tác nói: "Giang hồ hỗn loạn, ai không phải bất cứ lúc nào cũng có thể gặp Diêm La?"

Thiết Huyết Cừ cười ha hả, máu tươi từ miệng của hắn rỉ ra, hắn nói: "Nghe được lời này thật cao hứng, đấu tranh bên bờ vực sanh tử, ta sao lại không thông khoái chứ?"

Vũ Tác vung chưởng như ánh đao hướng vào thiên linh cái của Thiết Huyết Cừ chém tới,

"Chậm đã!" Ngô Chi Năng hét lớn, rồi thì hắn nói: "Hãy để chính tay ta giết chết hắn."

Vũ Tác đảo mắt nhìn Ngô Chi Năng, ánh mắt lộ ra một tia tức giận (ý nói không đồng tình), nhưng rốt cuộc hắn cũng lui lại.

Ngô Chi Năng nói: "Thiết Huyết Cừ, trước đây, ngươi không phải nói sẽ tống tiễn ta sao?" Hắn đi tới trước mặt Thiết Huyết Cừ, giương đao chém xuống, "Ta xem, bây giờ chính là lúc để ta tống tiễn ngươi."

Đao vừa xuống, đầu quyền liền nhích động.

"Đỉnh!", thiết chi hoàn trên tà thủ Thiết Huyết Cừ đã chạm vào cương đao, trước khi hắn khi thân thể lao tới, hữu thủ đã nắm chặt lấy chân hắn. Ngô Chi Năng hoảng loạn hét to "cứu ta!" Thân thể to lớn của hắn đã bị Thiết Huyết Cừ gạt té trên mặt đất, trong lúc kinh hoàng, cương đao trong tay cũng rút qua một bên. Ngay khi hắn gãy dựa, Thiết Huyết Cừ đích tà quyền đã chém tới, trúng thái dương huyệt, nhân diện hắn trong nháy mắt chợt trắng bệch, kết thúc cuộc sống trong sự kinh hoàng tột cùng.

Thiết Huyết Cừ nhìn Vũ Tác đứng một bên nghi hoặc: "Ngô Chi Năng như thế nào lại vô dụng như thế."

Vũ Tác chỉ im lặng không đáp.

Thiết Huyết Cừ lại hỏi: "Ngươi tại sao không cứu hắn?"

Vũ Tác nói: "Hắn không nên quá kiêu ngạo. Ta không thích thấy một người không có bản lĩnh lại kiêu ngạo có nhiều ác tâm."

Thiết Huyết Cừ nói: "Nhưng hắn là bang chủ mà?"

Vũ Tác nói: "Hắn không phải bang chủ. Điểm này hắn đại khái cũng không ý thức được, cho nên hắn chết cũng không oan."

"Hắn không phải?" Thiết Huyết nhìn Ngô Chi Năng nằm trên mặt đất nói.

"Hắn đích xác không phải, chân chánh Ngô Chi Năng sẽ không chết dưới nắm tay đang bị thương của ngươi. Thiết Huyết Cừ, hắn chỉ là một cái thể thân của ta mà thôi, cũng giống như vừa rồi ngươi giết chết nữ nhân đồng dạng là một cái thể thân của Lữ Hương Ngưng." Âm thanh của Ngô Chi Năng từ sau lưng của Thiết Huyết Cừ vang lên, Thiết Huyết Cừ quay đầu, nhìn thấy Ngô Chi Năng, cùng với Ngô Chi Năng đã chết trên mặt đất quả thực giống nhau như đúc, nhưng hắn liếc mắt liền nhìn ra sự khác nhau giữa hai người.

Ngô Chi Năng nhìn thể thân đã chết đi trên mặt đất, hỏi: "Vũ Tác, ngươi tại sao có thể thấy chết mà không cứu?"

Vũ Tác đáp: "Bang chủ sẽ không giết một người vô lực chống cự, hắn làm bang chủ xấu hổ!"

Ngô Chi Năng nói: "Vũ Tác ngươi sai lầm rồi, ta sẽ giết người như vậy, nhưng phải là ta đánh cho hắn vô lực chống cự mới tốt. Nếu là ngươi làm hắn không thể chống cự, cũng là do ngươi tới lấy mạng hắn mới tốt."

Vũ Tác bầm: "Dạ, bang chủ, ta lập giết hắn!"

Ngô Chi Năng khoát khoát tay, nói: "Không vội, ta cùng hắn nói mấy câu." Hắn đi tới trước mặt Thiết Huyết Cừ, ngồi xổm nửa người xuống, mỉm cười, nói: "Từ sau khi ta thấy được ngươi, ta liền muốn đem ngươi thu vào dưới trướng của ta. Đáng tiếc ngươi từ đầu tới cuối đều cùng ta đối nghịch. Ngươi

cùng Lý Thiếu Dương đều là một dạng người. Tiểu tử hần không bản lãnh nhưng cùng ta tranh đoạt đàn bà, ngươi biết không? Lưu Hương Ngưng cùng với ngươi, đều là người mà ta muốn lấy được. Hết lần này tới lần khác đều theo Lý Thiếu Dương, mà Lỗ Sơn môn của lão tử của hần lại cùng với Liệt Diễm bang của ta đối đầu. Một núi không thể dung hai hồ, cái đạo lý này, bọn họ chết cũng đều không hiểu được. Ta vốn nghĩ đích thân ta giết Lý Đông Dương, tựa như đích thân giết con của hần giống nhau đem hần diệt trừ, đáng tiếc hần chết dưới nắm tay của Thụ Trường Phong."

"Đêm đó cùng ta uống rượu là hần?" Thiết Huyết Cừ chỉ vào thể thân đã chết trên mặt đất.

Ngô Chi Năng nói: "Ta vốn cũng rất muốn cùng ngươi uống rượu, nhưng là ta còn có chuyện càng trọng yếu muốn làm, cho nên để cho hần cùng ngươi. Tại trong loại hoàn cảnh này, ta nghĩ ngươi cũng sẽ không chú ý tới sơ hở của hần. Như ta đoán, sau sự việc đó ngươi chỉ nói là ta bắt đi Lưu Hương Ngưng sau đó đến từ điểm uống rượu, lại không biết ta cùng hần bình chia làm hai đường. Ta nghĩ, nếu không phải khuyên tai của ta mất tại phòng ngủ của Lý Thiếu Dương, ngươi tuyệt đối không nghĩ tới ta."

Thiết Huyết Cừ thở dài nói: "Ta lúc ấy thấy lỗ tai trái của hần không có khuyên tai, nhưng ta cũng không biết hần chỉ là thể thân của ngươi."

Ngô Chi Năng nói: "Nếu là ở ban ngày ban mặt, ngươi đại khái có thể thấy rõ tai trái của hần căn bản không có lỗ đeo bông tai. Đáng tiếc khi đó ngươi chẳng những uống rượu, lại còn tại trong loại bóng đêm này ngươi không thể nhìn thấy. Đây cũng đúng thôi, làm ta kỳ quái chính là, tại sao hôm nay ngươi vẫn nhìn không được?"

Thiết Huyết Cừ không có lời nào đáp lại, tại từ điểm đêm đó, hần đích xác phát hiện Ngô Chi Năng cùng ngày thường bất đồng. Hần nhớ kỹ Ngô Chi Năng thường xuyên mang khuyên tai, có thể trời đã trễ không có mang, hần cũng không phát hiện đêm đó lỗ tai trái của Ngô Chi Năng ngay cả lỗ đeo khuyên tai cũng không tồn tại. Tới ngày thứ hai Lý Thiếu Dương bị giết Lưu Hương Ngưng mất tích thì hần cũng không có hoài nghi Ngô Chi Năng, cho đến hần phát hiện khuyên tai của Ngô Chi Năng rơi trên mặt đất, hần mới khẳng định là Ngô Chi Năng làm. Nhưng lại tưởng Ngô Chi Năng lúc trước đi Lỗ Sơn môn trở lại cùng hần uống rượu, thực sự không biết, người cùng hần uống rượu chỉ là thể thân của Ngô Chi Năng. Nếu không có Ngô Chi Năng bị Lưu Hương Ngưng trong khi gây dựa làm rớt khuyên tai lại không kịp nhặt lên, hần tuyệt đối sẽ không hoài nghi Ngô Chi Năng. Sau khi Lý Đông Dương bị giết, hần vẫn âm thầm điều tra Lưu Hương Ngưng bị Ngô Chi Năng dấu ở nơi nào. Thẳng đến mấy ngày trước, hần mới khẳng định Lưu Hương Ngưng bị giấu ở dưới mặt thất của Liệt Hòa bang.

Hần nói: "Kỳ thật ta vốn không phải người tinh minh, chỉ là rất may mắn."

Ngô Chi Năng nói: "Ta cũng hiểu được ngươi không phải người tinh minh, chỉ là rất thật tình, nhưng cũng không may mắn. Ngươi chẳng những muốn chết, hơn nữa vĩnh viễn không cách nào cứu Lưu Hương Ngưng ra. Nàng không hổ là đệ nhất mỹ nhân tại Vĩnh Tồn huyện, lại có hai người nam nhân bởi vì nàng mà chết? Ha ha!"

Ánh mắt của Thiết Huyết Cừ lộ ra tiểu ý, nói: "Có lẽ ta thật sự không cách nào sống sót, nhưng ít ra ta sẽ đạt tới mục đích của ta."

Ngô Chi Năng nói: "Mục đích của ngươi?"

Thiết Huyết Cừ nói: "Cứu Lưu Hương Ngưng ra là mục đích duy nhất của ta."

"Ngươi đạt không được cái mục đích này đâu." Ngô Chi Năng đứng lên, xoay người đi ba bước, nói: "Vũ Tác, tới phiên ngươi."

Vũ Tác đi tới, hữu chương giơ lên cao, đột nhiên nghe được một tiếng cười dài, "Ngô Chi Năng, ngươi ngàn tính vạn tính chính là tính không ra ta sẽ đến."

Thân hình Ngô Chi Năng kịch chấn, nói: "Ngụy Đạt, ngươi tới rất không phải lúc."

Ngụy Đạt nói: "Ta cũng biết ta tới không phải lúc. Vũ Tác ngươi tốt nhất nên dừng tay, dù võ công ngươi cao đến đâu đại khái cũng không chống lại được một trăm binh lính của ta đâu?"

Vũ Tác nhìn Ngô Chi Năng một lúc, lại lui về.

Ngụy Đạt đi đến đỡ Thiết Huyết Cừ dậy nói: "Ta tưởng ngươi đã chết đi rồi."

Thiết Huyết Cừ nói: "Ta cũng tưởng mình đã chết, đợi không tới lúc ngươi đến cứu ta."

Hai người nhìn nhau đồng thanh cười lớn.

Thiết Huyết Cừ hỏi: "Lưu Hương Ngưng như thế nào rồi?"

Ngụy Đạt nói: "Ta đã mang giao cho phụ thân của nàng rồi."

"Cảm ơn ngươi!"

Ngụy Đạt rất trẻ con nói: "Không cần cảm ơn, tróc nã kẻ xấu là chuyện của ta. Ta phải cảm ơn ngươi mới đúng, ngươi giúp ta bắt được một kẻ xấu này.....ha ha"

Ngô Chi Năng nói: "Ngụy Đạt, chuyện của võ lâm, ngươi không nhúng tay vào là tốt nhất."

Nguyệt Đạt nói: "Người cướp đoạt dân nữ, ta làm sao có thể mặc kệ, hà huống ta đã nhúng tay rồi, ta có thể làm sao đây? "

Ngô Chi Năng nói: "Nguyệt Đạt, người rồi sẽ hối hận. "

Nguyệt Đạt cười nói: "Ta cả đời này, chẳng biết đã làm bao nhiêu chuyện sai trái, đích thị cũng có lúc thấy hối hận, chỉ có hôm nay việc này, ta tuyệt đối không bao giờ hối hận. Ngô Chi Năng người một đời kiêu hùng, sao lại có thể làm ra chuyện dọa người như thế. "

Ngô Chi Năng nói: "Dù người hôm nay bỏ qua, người vẫn như cũ làm khó dễ ta. "

Nguyệt Đạt nói: "Ít nhất cũng là chuyện ta nên làm. "

"Người đứng!" Ngô Chi Năng không hề cùng Nguyệt Đạt cãi cọ, đối diện Thiết Huyết Cừu nói: "Người thế nào tra ra được ta bỏ Lưu Ngưng Hương dưới mật thất? Nơi đó cũng chỉ có rất ít người biết, người có thể tìm được thật là ngoài dự liệu của ta."

Thiết Huyết Cừu nói: "Ta thật không biết mật thất nằm chỗ nào, chỉ biết người để Lưu Ngưng Hương tại Liệt Diễm Bang. Khi người đi ra, vì người không dễ bỏ lại Lưu Ngưng Hương, song tất nhiên chỗ người an bày Lưu Ngưng Hương ẩn thân tức là chỗ phòng ngự sâm nghiêm nhất. Nguyệt Đạt khi đến, tự nhiên có thể tra ra. Liệt Diễm Bang môn đồ tuy nhiều nhưng cũng vẫn còn không dám cùng quan phủ đối nghịch. "

Ngô Chi Năng nói: "Nếu ta thật sự mang Lưu Ngưng Hương đến, Nguyệt Đạt không phải không dùng tay? "

Thiết Huyết Cừu nói: "Người dứt khoát không phải là người đơn giản vậy. "

"Ha ha....." Ngô Chi Năng cường tiếu: "Thiết Huyết Cừu người thật sự cao minh, đích thị hồ đã hồ chàng, ta thật thua cho người? "

Thiết huyết cừu nói: "Ta nói rồi, ta chỉ là gặp may mắn. "

Ngô Chi Năng đi tới bên Nguyệt Đạt nói: "Nguyệt Đạt, đi thôi, đây là lần cuối cùng người làm bộ đầu truy nã, ta để cho người bắt một lần, Thiết Huyết Cừu chẳng biết lần sau thì còn ai cứu người?"

Nguyệt Đạt đột nhiên nói: "Ngô Chi Năng nói không sai, ta cũng chỉ có thể cứu được người lần này. "

Thiết Huyết Cừu nói: "Một lần là đủ rồi. Có thể có được tính mệnh lần thứ hai, đối với cá nhân mà nói đã là điều rất sung sướng rồi. "

Nguyệt Đạt cười khô, buông Thiết Huyết Cừu ra, để cho hắn tự mình đứng thẳng.

Ngô Chi Năng nói: "Thiết Huyết Cừu, nếu như người bây giờ hối hận, có lẽ vẫn còn kịp đây. "

Thiết Huyết Cừu đáp: "Nguyệt Đạt sau này có thể hối hận, ta đương nhiên cũng thế. Mọi người ai cũng có những chuyện đáng tiếc chỉ là chữ hối hận ta cả đời đến nay vẫn chưa biết đến. Có lẽ sau này ta sẽ cố gắng học cho được hai chữ "hối hận" này. "

Ngô Chi Năng cười ha hả, nụ cười rất sáng khoái. Hắn hình như lúc nào cũng có thể nở nụ cười rất nhanh, rất hào sảng, hắn nói: "Người rất khôi hài, đáng tiếc là quá ngu ngốc. Người quá ngu ngốc ngược lại làm cho người ta chán ghét. "

"Ta cũng không nói là muốn người thích ta."

Ngô Chi Năng nói: "Ta không thích ai, thường người đó sẽ không có kết quả tốt đẹp gì. Nguyệt Đạt, tin rằng người cũng đã biết? "

Nguyệt Đạt trả lời: "Người nói nhiều quá, người giết hết một trăm người mà ta mang đến, hay là theo ta về nhà môn, nói đi?"

"Đi, ta đi đến cùng huyện thái gia uống trà thôi! "

Bạn đang đọc truyện *Ái Dịch Quyền Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Ôn Hình Lữ

Thiết Huyết Cừu ở Lưu phủ nhìn thấy Lưu Hương Ngưng sắc mặt tiêu tụy, cơ thể gầy đi rất nhiều, trong lòng liền dâng lên một cỗ tức giận. Lưu Quý Biên thấy Thiết Huyết Cừu tới, vẻ mặt rất lạnh lùng, chỉ nói một câu: "Ta đi tìm Ngô Chi Năng tính sổ" đoạn liền đi ra ngoài.

Lưu Hương Ngưng nằm tại khuê phòng của nàng lúc chưa xuất giá. Trĩ Tâm và một nha hoàn chừng mười lăm, mười sáu tuổi đứng một bên hầu hạ nàng.

Mặc dù Thiết Huyết Cừ tóc tai rối loạn, lại còn có chòm râu trên mặt nhưng Trĩ Tâm vẫn nhận ra hắn, nói: "Ca ca, Hương Ngưng tỷ tỷ cho đến giờ vẫn không nói lời nào. Tỷ tỷ có vẻ rất buồn, tỷ trước kia không phải như thế."

Thiết Huyết Cừ đi tới trước mặt nàng, cúi xuống nói: "Ca ca cùng tỷ tỷ có chút chuyện cần nói. Trĩ Tâm hãy ra ngoài một chút có được không?"

Trĩ Tâm nhìn qua Lư Hương Ngưng một chút, khẽ gật đầu.

Thiết Huyết Cừ đứng lên, nói với nha hoàn kia: "Cô nương, phiền cô theo Trĩ Tâm ra ngoài một chút nha."

Nha hoàn không dám hỏi nhiều, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Trĩ Tâm đi ra ngoài.

Thiết Huyết Cừ đứng trước giường hồi lâu mới nói: "Xin lỗi, lâu như vậy mới cứu được nàng ra ngoài."

Lư Hương Ngưng than nhẹ một tiếng đoạn nói: "Ngươi không cần xin lỗi ta!"

Thiết Huyết Cừ hỏi: "Mấy ngày này, Ngô Chi Năng có hay không đối với nàng...."

"Một nam nhân không từ mọi thủ đoạn để có được một nữ nhân, khi tới được tay rồi, hắn có ngu ngốc không làm gì với nữ nhân đó không?"

Thiết Huyết Cừ cúi đầu không nói, hắn biết tự mình đã hỏi một câu dư thừa, một vấn đề mà hắn không muốn biết đáp án.

Lư Hương Ngưng nói: "Ngươi ngồi xuống bên cạnh ta đi, đứng như thế không mệt sao?"

Thiết Huyết Cừ ngồi xuống mép giường, cảm thấy có chút không tự nhiên, hắn lại đứng lên nói: "Không sao."

Lư Hương Ngưng cười. Từ lúc nàng về lại Lư phủ đến nay là lần đầu tiên nàng cười. Vì câu trả lời ngốc nghếch của Thiết Huyết Cừ, chỉ có chàng ngốc này là người thương nàng nhất. Có lẽ nàng đã đợi một người ngốc nghếch như vậy. Dưới ma trảo của Ngô Chi Năng nàng luôn nhớ đến trượng phu đã mất của mình. Lý Thiếu Dương, Thiết Huyết Cừ, Ngô Chi Năng đều thích nàng. Ba người này Lý Thiếu Dương là chiếm được thân thể và trái tim của nàng, Ngô Chi Năng cũng cưỡng chiếm nàng trong một thời gian dài. Chỉ có tên ngốc chất phác trước mặt nàng cái gì cũng không có, nhưng lại khổ sở chờ đợi nàng, vì nàng mà nỗ lực hết thảy.

Nàng đột nhiên cảm nhận được tên ngốc này là người thích nàng nhất. Lý Thiếu Dương là người trong mộng của nàng, giấc mộng lãng mạn của một nữ tử trẻ. Ngô Chi Năng đã cưỡng đoạt phá vỡ nó. Mộng tan.....hiện thực chân thật lại trở về với nam nhân bên nàng.

"Lời trước kia ta nói với ngươi, có còn nhớ không?"

Thiết Huyết Cừ nói: "Những lời nàng nói với ta, mỗi câu nói, ta đều nhớ kỹ."

Lư Hương Ngưng nói: "Ngươi tại sao lại đối tốt với ta?"

Thiết Huyết Cừ suy nghĩ một chút lại nói: "Có lẽ bởi vì ta cho tới bây giờ vẫn chưa có được nàng."

Lư Hương Ngưng hỏi: "Nếu như có được thì sao?"

Thiết Huyết Cừ nói: "Nghĩa phụ vẫn chưa sở hữu được Trữ Đình, cho dù đến chết, ông ấy vẫn còn nhất tâm một lòng yêu bà ta. Ta nghĩ nếu như không có chuyện ngoài ý muốn, nghĩa phụ và Trữ Đình kết thành phu thê, ta tin rằng nghĩa phụ vẫn yêu nàng ấy không thay đổi."

Lư Hương Ngưng nói: "Ồ, vậy tại sao tại đây ngươi không thể thẳng thắn bồi tiếp ta, ngươi có cái gì sợ hãi chăng?"

Thiết Huyết Cừ nói: "Ta không sợ hắn, ta chỉ sợ làm thương tổn đến nàng."

Lư Hương Ngưng nói: "Vô luận ngươi đối tốt với ta như thế nào, ta cũng không thể trở thành người nữ nhân của ngươi, ngươi hiểu không?"

Trong đôi mắt Thiết Huyết Cừ hiện lên chút bi ai nói: "Thiết Huyết Cừ ta không có mẫu thân, không ai dạy ta ở chung với một nữ nhân phải như thế nào. Nghĩa phụ đã dạy ta cách yêu một người, ta muốn nhưng bởi vì nàng quá hoàn hảo, quá nhiều hy vọng xa vời. Nam nhân như ta, đích thật không thích hợp với nàng."

Lư Hương Ngưng nói: "Đôi khi ta nghĩ ngươi nên học theo Ngô Chi Năng."

Thiết Huyết Cừ nhìn nàng, khi nàng nói những lời này có vẻ rất bình thản.

"Ngô Chi Năng không có sai, là ta sai. Khi ta mười tám tuổi, ta đã từng ao ước lấy được một nam nhân như hắn. Cũng bởi ta gặp Thiếu Dương nên mới cự tuyệt hắn. Một người nữ nhân cho một nam nhân hy vọng rồi lại làm cho người đó tuyệt vọng, đây là lỗi lầm của nữ nhân đó."

Thiết Huyết Cừ thở dài nói: "Có lẽ.....ai cũng không sai, chỉ là ông trời cho nàng quá xinh đẹp, Ta không thể là Ngô Chi Năng, điều đó quá khó khăn. Hắn là một người có dã tâm, ta không có. Dã tâm có thể làm một nam nhân trở nên điên cuồng."

Lư Hương Ngưng đột nhiên hỏi: "Ngươi có nghĩ tới làm sao để báo thù cho Thiếu Dương?"

"Trong khoảng thời gian này, ta chỉ nghĩ cách làm như thế nào để mang nàng trở về, chuyện báo thù, ta chưa nghĩ tới..." Thiết Huyết Cừ nói.

Vậy, bây giờ.....thì sao?"

Thiết Huyết Cừ sững sốt rồi trả lời: "Bây giờ cũng chưa nghĩ. Ta biết, dù cho ta không tìm đến Ngô Chi Năng, hắn cũng sẽ tìm đến ta. Bất kể là ta mạnh đến như thế nào cũng không thể địch nổi Liệt Diễm bang. Sinh mạng bản thân tùy thời đều nằm trong tay người khác, còn nói gì đến chuyện báo thù..."
Hắn nhướng mi.....huyết dịch theo hai bên khóe miệng rỉ ra. Hắn nghiêng răng nuốt ngược trở vào nhưng vẫn làm bại lộ tinh huyết, hai mắt Lư Ngưng Hương chợt âm đạm.

Lư Ngưng Hương ngồi nhanh dậy, lấy ra khăn tay giúp hắn lau máu ở khóe miệng, nhẹ nhàng nói: "Đề ta đi ra ngoài gọi người hầu cắt thuốc."

Thiết Huyết Cừ nói: "Nàng bản thân không khỏe, ta đi là được rồi. Thương thế như thế này, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là tự nhiên khỏi mà."

Lư Ngưng Hương nhìn Thiết Huyết Cừ đi ra khỏi phòng, nàng nằm xuống giường trầm nghĩ: "Chàng luôn che giấu sự đau khổ của mình trong tận sâu trong tâm trí.....ôi!"

Lư Ngưng Hương nghỉ ngơi, cho đến tận chiều tối, phụ thân nàng đã trở về, trên khuôn mặt đầy vẻ giận dữ cắn phẫn nói: "Ta dù có tán gia bại sản cũng phải làm cho Liệt Diễm Bang nghiêng ngả, thật là hiệp người thái quá. Nữ nhi, phụ thân ngày mai sẽ tới kinh thành, con ở nhà phải tịnh dưỡng cho khỏe, có ngọc tử đó ở đây chiều cổ người ta cũng rất yên tâm rồi. Trầm mặc.....Nam nhân một khi đã ghi hận phát khởi cũng giống như sài lang a."

Lư Ngưng Hương có chút không cao hứng: "Phụ thân lại không tốt như thế nữa sao, hắn là ân nhân của nữ nhi mà?"

Lư Quý Biên nói: "Nữ nhi, trong tất cả các động vật, lang sói đối với bằng hữu là trung thành nhất."

Lư Ngưng Hương như không nghe thấy gì, nhưng phụ thân nàng nói như thế, nàng cũng không có lời nào phản ứng. Trong lòng chợt dâng lên một niềm cảm giác chưa từng có: "Sau cơn khổ nạn, tìm thấy y thật là hạnh phúc."

Hôm sau, Lư Quý Biên quả nhiên đi trước tới tỉnh thành, hơn nữa còn mang theo rất nhiều bảo tiêu cùng với đại bộ phận tài sản của ông. Lư Hương Ngưng biết quan phụ mẫu của Vĩnh Tồn huyện đã không bán sổ sách của phụ thân nàng, cho nên phụ thân nàng muốn đi tìm quan lớn hơn, chẳng những muốn khiến cho Liệt Diễm bang điên đảo mà còn muốn đem quan phụ mẫu của Vĩnh Tồn huyện xuống đài. Đôi khi tiền so với vũ lực còn hữu dụng hơn, và Lư Quý Biên có tiền. Lư Hương Ngưng có chút lo lắng. Nàng sợ cha nàng không tới được tỉnh thành. Nguyên nàng muốn cho Thiết Huyết Cừ đi theo nhưng Lư Quý Biên nhất định để Thiết Huyết Cừ lưu lại bên nữ nhi của ông. Ông trước kia xem thường hạ nhân này. Nhưng giờ phút này đối với Lư Quý Biên, hắn là cường giả tối tin tưởng. Nam nhân trầm mặc giống như điều câu nhưng cũng hung hãn như dã lang - Đó là đánh giá của Lư Quý Biên đối với Thiết Huyết Cừ.

Nửa tháng sau, thương thế của Thiết Huyết Cừ cơ bản đã khôi phục. Ngày hôm nay, Lư Hương Ngưng đề xuất muốn đi tới Lỗ sơn môn một chút. Thiết Huyết Cừ liền đáp ứng nàng. Lỗ Sơn môn đã giải tán. Lư Quý Biên đã an bài lại mười người hầu chiều cổ chôn đại trạch này, cho nên nơi này được quét dọn rất sạch sẽ, chỉ là người khác cảm giác rất lạnh lẽo buồn tẻ. Lư Hương Ngưng lưu lại phòng của nàng một hồi, nước mắt từ đôi mắt xinh đẹp kia không ngừng chảy ra. Thiết Huyết Cừ chỉ yên lặng bồi tiếp. Hắn vốn vụng lòi, cho dù trong lòng hắn muốn ai ủi Lư Hương Ngưng vài câu, hắn cũng không biết làm thế nào mà an ủi.

Lư Hương Ngưng nằm khóc ở trên giường. Một hồi lâu, nàng nói: "Chúng ta tới Vong Tinh hồ một chút." Nàng rút khăn tay ra lau nước mắt. Thiết Huyết Cừ nhẹ nhàng đoạt lấy cái khăn, lặng lẽ lau những giọt lệ cho nàng, sau đó diu nàng đứng dậy, nói: "Ta sợ nàng lại khóc."

Lư Hương Ngưng lặng lẽ nói: "Chỉ có khóc, ta có thể không khóc được sao?"

Thiết Huyết Cừ cúi đầu không nói gì.

Lư Hương Ngưng khe khẽ tựa vào bờ vai của hắn, nói: "Có phải ta nói sai gì không?"

Thiết Huyết Cừ lắc đầu, nói: "Chúng ta ra ngoài."

Hai người tới bên hồ Vong Tinh. Nước Vong Tinh hồ không thay đổi nhiều lắm, chỉ là nơi này sắp đến đầu mùa xuân, biểu hiện một vẻ yên tĩnh thật khó giải thích. Bên hồ không có gió, cây cối cũng yên tĩnh như hồ nước vậy. Vào tiết này ở Vong Tinh hồ, lại hiện ra vẻ tịch mịch của nó. Cả bên hồ Vong Tinh, chỉ có Thiết Huyết Cừ cùng Lư Hương Ngưng.

Bọn họ đi tới dưới tàng cây lùn đầu gần mặt, Lư Hương Ngưng ngồi xuống, Thiết Huyết Cừ cũng đến gần nàng ngồi xuống, nàng lại tựa vào bờ vai của hắn, hai người đều không nói gì. Nước mắt của Lư Hương Ngưng len lút chảy xuống tại bả vai của Thiết Huyết Cừ. Thiết Huyết Cừ tùy ý nàng khóc. Hắn nghĩ "Vong Tinh hồ a Vong Tinh hồ, huyết của ta thấm vào cốt tủy của ngươi, lệ của nàng nổi trên bề mặt của ngươi, ngươi làm cho người ta như thế nào vong tình?"

Lư Hương Ngưng đột nhiên nói: "Vì sao ngươi trước kia giống như hồ này trầm mặc?"

Thiết Huyết Cừ suy nghĩ một hồi, nói: "Hồ này vốn là một đạo phong cảnh của huyện Vĩnh Tồn. Ta như hồ này giống nhau, chỉ là xuất hiện một đạo phong cảnh để canh giữ tánh mạng nàng. Phong cảnh vốn không nói gì, chỉ là người bắt nó vận mệnh hóa, nhưng ta, thì lại là phong cảnh hóa."

Lư Hương Ngưng trầm mặc. Thời gian đang lặng lẽ trôi qua. Hai người ôi y thành một thể ngưng nhìn Vong Tinh hồ trầm tĩnh; Vong Tinh hồ cũng ngưng

nhìn hai người ôi y thành một thể trầm tĩnh.

Khi hoàng hôn đã tới, Lư Hương Ngưng nói về nhà, Thiết Huyết Cừ không nói cái gì, cùng nàng đi trở về.

Từ nay về sau, Thiết Huyết Cừ luôn cùng Lư Hương Ngưng đi khắp nơi, tới nhiều nhất cũng là Vong Tình hồ. Có lẽ thật sự là vì vong tình, Lư Hương Ngưng sau lại không có bước vào Lỗ Sơn môn lần nữa, chỉ là muốn tại bên Vong Tình hồ trầm mặc, tựa hồ muốn bảo Vong Tình hồ dạy nàng như thế nào vong tình. Nhưng là, nàng thật có thể vong điệu hết thảy sao chứ? Vong Tình hồ không có trí nhớ, cho nên không quên. Con người có trái tim, không phải hồ.

Lại nửa tháng trôi qua. Lư Quý Biên còn không có từ tỉnh thành trở lại, Lư Hương Ngưng bắt đầu lo lắng cho phụ thân của nàng. Thiết Huyết Cừ hiểu rõ loại lo lắng này. Bởi vì Ngô Chi Năng có thể đi yên lặng vào nha môn, mạnh khỏe không tổn hao gì đi ra, còn Ngụy Đạt bị cách chức. Cũng chính khi làm những điều này, Lư Quý Biên mới đi trước tỉnh thành.

Bụng của Lư Hương Ngưng càng lúc càng lớn, nỗi lo trong lòng nàng cũng càng lúc càng lớn. Ngụy Đạt đến, làm nỗi lo của nàng trở thành sự thật, Lư Quý Biên thật sự đã xảy ra chuyện. Ngụy Đạt nói cho bọn họ Lư Quý Biên chết khi ở trên đường đi tỉnh thành.

Lư Hương Ngưng khóc lớn.

Ngụy Đạt đối mặt Thiết Huyết Cừ nói: "Các người cũng nhanh lên rồi đi huyện Vĩnh Tồn đi, như vậy đối với các người có chỗ tốt, nơi này đã không có công chánh."

Thiết Huyết Cừ tiễn Ngụy Đạt đi, trở lại khuê phòng của Lư Hương Ngưng, đứng ở trước giường, lặng lẽ che chở cho nàng. Nàng khóc rất bi thảm, hẳn là không hiểu cách an ủi.

Lư Hương Ngưng khóc một ngày, cho đến đêm, nàng mới từ trong khóc tỉnh lại, đối mặt Thiết Huyết Cừ vẫn canh giữ ở bên cạnh nàng gượng cười, sau đó lại ngủ. Thiết Huyết Cừ thể nàng đắp mềm cho nàng, đi ra ngoài. Hắn đi tới trước cửa lớn của Liệt Hỏa bang, đột nhiên xoay người đi trở về Lư phủ.

Nửa đêm, Thiết Huyết Cừ nghe được một tiếng tạp thanh, hắn từ trên giường nhảy xuống, khoác thêm một chiếc áo ngoài, liền trực tiếp tiến vào phòng ngủ của Lư Hương Ngưng.

Lư Hương Ngưng đã tỉnh dậy, kinh hoàng thất thố hỏi: "Bên ngoài xảy ra chuyện gì?"

Thiết Huyết Cừ nói: "Bọn họ tới."

Lư Hương Ngưng hỏi: "Ai đó, Ngô Chi Năng phải không?"

Thiết Huyết Cừ đi tới trước giường nàng, ôm lấy Lư Hương Ngưng nói: "Xin lỗi, ta không có năng lực cứu hết mọi người." Nói rồi hai chân khẽ nhún, hướng đầu lên trời, thân thể trực tiếp phá tan ốc đỉnh (nóc nhà), mất hút vào bóng đêm.

Thiết Huyết Cừ kiểm một chiếc xe ngựa, mang Lư Hương Ngưng an trí ở trong xe, tự bản thân làm xạ ích nhắm phía cửa thành đi tới.

Cửa thành đã đóng lại, phía trước có vệ binh canh giữ, Thiết Huyết Cừ không thể không dừng lại. Từ trên xe ngựa lao thẳng tới, thiết quyền tung ra đánh thẳng vào đám vệ binh canh giữ ngã xuống đất, tiếp tục mở cửa thành chạy đi.

"Chúng ta đi đâu đây?" Lư Hương Ngưng từ trong xa mã hỏi.

"Ta không biết bây giờ phải tới đâu, chỉ biết là phải mang nàng rời khỏi nơi này."

Tốc độ xe ngựa bắt gặp chậm lại, Lư Hương Ngưng thờ dài nói: "Người không sợ chúng đuổi theo sao?"

Thiết Huyết Cừ cười nói: "Ta sợ, nhưng ta chỉ sợ hãi từ trong bụng nàng không chịu được giằng xé của xe thôi."

Trong xe ngựa, ánh mắt Lư Hương Ngưng nhìn đắm đắm về phía trước, đột nhiên cảm giác được một sự ám áp xuyên thấu xe ngựa rót vào tận trong tim, thấy hắn như một thanh niên vô tình, từ khi thấy nàng, hắn chăm sóc nàng thâm lặng, len lút bảo vệ nàng. Tình cảm của hắn, sự chăm sóc của hắn mãi mãi thâm lặng. Vĩnh viễn không biểu đạt tình yêu đơn phương thâm lặng này, so với tình yêu của Thiệu Dương dành cho nàng còn mãnh liệt hơn nhiều lắm. Phương thức biểu đạt đúng rất ôn hòa âm áp, không mang ngôn ngữ tình yêu, nhưng khiến cho nàng cảm thấy được một sự ám áp không ngừng. Giống như lần đầu gió xuân thổi qua đám cỏ mùa đông lạnh giá, chờ đợi mọi điều đều được xanh lại. Như mặt đất nhớ lại lần đầu xuất hiện của xuân phong, Lư Hương Ngưng nhớ lại lần đầu tiên Thiết Huyết Cừ thấy nàng, ánh mắt chợt rung động, run rẩy nhận y phục. Nam nhân mạnh mẽ này cũng vì nàng mà run rẩy, đã dâng trọn cho nàng cả trái tim, giống như mặt đất luôn chờ đợi gió xuân. Lư Hương Ngưng ở đây lại nhớ tới Thiết Huyết Cừ cũng vậy, chính xác sự rung động tâm linh này đó là sự rung động của tình yêu.

Từ lúc nàng thoát khỏi ma trảo Ngô Chi Năng, Thiết Huyết Cừ luôn bảo bọc, hộ tống nàng, cũng như vậy, đôi khi nàng lại nhớ tới khoảng thời gian vui vẻ đã qua cùng Lý Thiệu Dương. Cũng trong thời gian này, mỗi phút mỗi giây nàng cùng đi cùng ngồi cùng Thiết Huyết Cừ đến Vong Tình hồ. Gã thanh niên chất phác trước mặt nàng dù luôn luôn trầm mặc nhưng lại rất thâm tình. Cái tình cảm đó tựa như mùi hương hoa thiên lý thoảng lan tỏa trong đêm, theo gió xuân nhẹ nhàng khe khẽ vuốt ve, thấm vào tâm trí, làm nàng mê say. Nàng đột nhiên xúc động thâm hy vọng đêm tối vĩnh hằng luôn tồn tại, hy vọng con đường này mãi mãi kéo dài và thế gian này chỉ có mỗi mình chiếc xa mã này thôi.

Nàng tin tưởng, dù con đường phía trước vô vàn gian nan khó khăn, chỉ cần có Thiết Huyết Cừ, hẳn luôn dùng tính mạng của mình để bảo vệ nàng, dùng vòng tay ấm áp của hắn cho nàng hạnh phúc vĩnh viễn.

Một người có nắm tay vô cùng cường hãn, trái tim cũng vậy vô cùng mạnh mẽ.

Tình yêu của chàng?

Lưu Ngưng Hương nhắm mắt, khẽ thì thầm lầm bầm: "Hương thủy(nước hoa) vì nữ nhân mà tồn tại, nam nhân này có thể vì ta sao? Hẳn cũng giống như hương thủy làm cho nữ nhân không cách nào cự tuyệt."

Đêm tối như không hiểu lời nàng nói, chỉ là đêm tối làm cho con người say ngủ.

Lưu Ngưng Hương ngủ thiếp đi, xe ngựa vẫn tiếp tục di chuyển. Trong giấc mộng của nàng tràn đầy máu và nước mắt, mùi hương nhàn nhạt tỏa ra khiến người ta cảm thấy ấm áp, giống như mùi hoa lài lặng lẽ nở trong bình minh sương sớm.

Bạn đang đọc truyện *Ái Dịch Quyền Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Hữu Trùy Quyền

Tại thôn trang nhỏ lân cận Vĩnh Tồn huyện, hai tháng trước đây bỗng xuất hiện một đôi phu phụ mới đến định cư. Nhất thời thôn dân như có việc mới để nói chuyện với nhau, thảo luận hết sức náo nhiệt. Mọi người nói đủ mọi chuyện, nhưng chỉ có một chuyện là mọi người cùng nhau nhất trí cho rằng, thiếu phụ kia vốn xinh đẹp như tiên nữ trên trời lại gả cho một gã phàm phu tục tử, lại muốn vì phàm phu tục tử này mà sinh hài tử nữa, a, a.

Kỳ thật thôn dân đều đã hiểu sai hết, một nam một nữ này ko phải phu phụ, mà là chạy trốn từ Vĩnh Tồn huyện ra. Chính là Thiết Huyết Cừ cùng Lưu Hương Ngưng.

Thiết Huyết Cừ vốn định đến một nơi cách xa Vĩnh Tồn huyện một chút, nhưng Lưu Hương Ngưng không thích hợp để bốn ba đường dài, đợi sau khi Lưu Hương Ngưng sinh nở xong, sẽ tiếp tục thực hiện dự định đó. Lưu Hương Ngưng đã đem đồ trang sức trên người cầm cố. Nàng vốn là nữ nhi con nhà giàu có, đồ trang sức đeo trên mình tất nhiên là vật cực kỳ quý báu, đương nhiên đã đổi được không ít tiền. Hai người đã tậu một mảnh đất ruộng, dựng một căn nhà nhỏ ở nơi đây, trải qua cuộc sống không tranh đua cùng thế tục.

Dần dần, bọn họ cũng quen với thôn dân ở đây. Trước mặt thôn dân, bọn họ thừa nhận hai người là phu thê. Đối với loại quan hệ phu thê giả này thì Thiết Huyết Cừ không giải thích mà Lưu Hương Ngưng cũng chẳng nói gì, tựa hồ như tự mặc nhận cái quan hệ này vậy.

Lúc mới đầu, Thiết Huyết Cừ ngủ bên cạnh phòng Lưu Hương Ngưng nhưng nàng lại nói sợ hãi sự tịch mịch của bóng đêm. Thiết Huyết Cừ cũng không nói lời nào, mang giường của mình sang kê trong phòng Lưu Hương Ngưng.

Xuân đến, vạn vật lại bắt đầu sinh sôi nảy nở.

Lưu Hương Ngưng ngồi trước cửa nhìn Thiết Huyết Cừ cuốc đất, mồ hôi theo trán hắn chảy xuống, rớt xuống bùn đất dưới chân.

Nàng thốt: "Nghỉ ngơi một chút đi?"

Thiết Huyết Cừ ngẩng lên nhìn Lưu Hương Ngưng nở nụ cười nói: "Những chuyện này trước kia ta vẫn thường làm, vẫn chưa thấy mệt đâu."

Lưu Hương Ngưng nhìn nét mặt tươi cười của Thiết Huyết Cừ. Trong khoảng thời gian ban ngày này, nàng thường bắt gặp nụ cười của hắn, khiến nàng không thể không nhớ tới hẳn ngày trước, với nụ cười tiếu hân lạnh như tiền. Lúc chung sống với Lý Thiếu Dương, Lý Thiếu Dương đã từng bảo rằng "Ta thích nhất là nhìn thấy nụ cười của Thiết Huyết Cừ." Khi đó, nàng hỏi lại: "Khuôn mặt đó của hắn cũng có thể xuất hiện nụ cười được sao?" Sau khi nàng đi cùng hắn đến cái thôn nhỏ này, hắn đã thường xuyên cười, nụ cười của hắn cũng giống như nụ cười của bao người dân trong thôn - một thứ nụ cười thuần phác đến từ nội tâm, tạo cho người ta cảm giác tốt đẹp như đang ngoảnh mặt đón gió xuân. Trong con mắt của Lưu Hương Ngưng, trên khuôn mặt Thiết Huyết Cừ chính là thứ nụ cười ngốc nghếch; nàng yêu thích thứ nụ cười này - nó đáng yêu giống như hài tử vậy.

"Ngốc tử, ta bảo chàng nghỉ ngơi, chàng không nghe thấy sao?" Lưu Hương Ngưng bắt đầu làm nũng nói. Chẳng biết từ lúc nào nàng đã quen những nhéo trước mặt Thiết Huyết Cừ. Nếu nàng cân thận tính toán lại, nàng làm nũng trước mặt Thiết Huyết Cừ còn nhiều hơn lúc nàng làm nũng trong ngực Lý Thiếu Dương.

Thiết Huyết Cừ vội vàng dừng tay, đặt cái cuốc cạnh tường rồi ngồi xuống cạnh nàng. Lưu Hương Ngưng liền lấy ra một cái ghế đầu cho Thiết Huyết Cừ ngồi.

Lưu Hương Ngưng đã chuẩn bị sẵn một chiếc khăn, hắn cũng để nàng tùy ý lau mồ hôi cho hắn.

Thế là Thiết Huyết Cừ lại ngây ngốc cười, Lư Hương Ngưng bật thốt: "Chàng bây giờ trông thật giống một nông dân."

Thiết Huyết Cừ cười nói: "Ta vốn là người như vậy mà."

Lư Hương Ngưng nói: "Chúng ta sẽ trở lại thôn của chàng chứ?"

Thiết Huyết Cừ đáp: "Chờ nàng sinh ra hài tử rồi nghỉ ngơi cho thân thể thật khỏe ta sẽ dẫn nàng về, vĩnh viễn rời xa Vĩnh Tồn huyện."

Lư Hương Ngưng hỏi: "Chàng từ xa như vậy tới Vĩnh Tồn huyện là vì cái gì?"

Thiết Huyết Cừ nhìn Lư Hương Ngưng một chút rồi lại quay đầu nhìn về phương xa, không trả lời nàng.

Lư Hương Ngưng than nhẹ một tiếng, "Chàng không muốn trả lời cũng được."

"Lúc ban đầu là do nghĩa phụ sai ta tới Vĩnh Tồn huyện để ta bí mật điều tra nghĩa mẫu - cũng chính là mẫu thân của Lý công tử. Nhưng do ta khi đó tâm lý trong lòng còn chưa rõ ràng lắm, mình tới Vĩnh Tồn huyện làm gì, cho tới khi gặp nàng ta mới hiểu được mình vì sao phải tới Vĩnh Tồn huyện."

"Sao?"

"Chính vì gặp nàng đã làm cho ta hiểu rõ lý do của nghĩa phụ, cùng với....."

Thiết Huyết Cừ vừa ngừng lời, Lư Hương Ngưng vội hỏi: "Cùng với cái gì?"

Thiết Huyết Cừ nhìn thật sâu vào Lư Hương Ngưng, nói: "Khổ luyện quyền chính là chân chánh ý nghĩa."

Lư Hương Ngưng trừng hai mắt, sắc giọng: "Cái gì chân chánh ý nghĩa? Chàng vì sao lại nói chuyện không đầu không đuôi như vậy, nếu còn không nói mình bạch ta nhất định sẽ tức giận." Nàng nâng chiếc bụng lớn đứng lên, giống như con giận của nàng đã lên đến bụng vậy, trông rất khả ái.

Thiết Huyết Cừ nói: "Nghĩa phụ nói: nắm tay chỉ dùng để bảo vệ tình yêu ở trong lòng, người bảo vệ Trữ Đình, ta bảo vệ nàng."

Lư Hương Ngưng hơi đỏ mặt, khẽ cúi đầu xuống, Thiết Huyết Cừ nói tiếp: "Do nhiều nguyên nhân, nghĩa phụ không bảo vệ tốt cho Trữ Đình được, nhưng ta hy vọng sẽ bảo vệ cho nàng hết thảy, cho đến ngày bàn tay ta biến mất." Hắn nhắc lấy cây cuốc, rồi đặt nó trước phòng.

"Chàng thấy nên gọi hài tử này là gì thì đẹp?"

Thiết Huyết Cừ quay đầu nhìn Lư Hương Ngưng, nói: "Ta không biết đặt tên cho hài tử."

Lư Hương Ngưng hỏi: "Chàng muốn hài tử tên (họ) gì?"

Thiết Huyết Cừ đáp: "Hài tử này là con của công tử, đương nhiên mang họ Lý rồi."

Lư Hương Ngưng không nghe: "Để hài tử mang họ của chàng đi. Ta không muốn cho nó mang họ Lý, mang họ của chàng mới phải?"

"Nàng nói hài tử này mang họ của ta? Ngưng Hương, nàng nguyện ý làm thê tử của ta?" Thiết Huyết Cừ buông cái cuốc ra, chạy vội đến bên Lư Hương Ngưng, run run quỳ dưới chân nàng hỏi.

Lư Hương Ngưng không trực tiếp hỏi đáp, chỉ là mỉm cười sắc giọng: "Ngốc tử!" Bàn tay trắng muốt của nàng khẽ vuốt ve Thiết Huyết Cừ. Cảm nhận sự ôn nhu ve vuốt của nàng, hắn khe khẽ vuốt vào bụng nàng. Hắn nghĩ, hài tử sau khi hạ sinh hạ, hắn sẽ làm phụ thân của hài tử, hắn sẽ mang theo Ngưng Hương và hài tử về nhà.

Thiết Huyết Cừ vẫn đang nghĩ phải đặt tên gì cho hài tử trong bụng của Lư Hương Ngưng, xong đến khi nó hạ sinh cũng phải mười ngày sau đêm này.

Mọi vật chìm vào bóng đêm, trên bầu trời lấp lánh ánh sao.

Nhưng, màn đêm đang yên tĩnh chợt có tiếng sấm nổi lên báo hiệu một cơn mưa sắp tới.

Thiết Huyết Cừ bị tiếng sấm nổ đánh thức dậy, hắn nghe được tiếng rên rỉ thống khổ của Lư Hương Ngưng, vội vã đốt đèn, nhìn thấy vẻ mặt đau đớn của Lư Hương Ngưng, vội vã hỏi: "Nàng làm sao thế?"

Lư Hương Ngưng thờ dốc, thều thào: "Ta.....chuyển dạ..."

Thiết Huyết Cừ nói: "Nàng hãy cố gắng chịu đựng, ta ra ngoài tìm bà đỡ trong thôn này." Dứt lời vội vàng đẩy cửa chạy vội trong đêm tối mưa gió.

Cùng với bà đỡ đang trở về trên đường, phía trước đột nhiên xuất hiện một tia sáng ám muội, kẻ mà Thiết Huyết Cừ không muốn gặp rốt cuộc đã đến.

Vũ Tác dẫn theo hơn hai mươi môn đồ Liệt Diễm Bang mang theo đèn lồng đặc chế có thể sáng được trong mưa, chặn ngang đường đi của bọn họ.

Thiết Huyết Cừ quát: "Cút ngay!"

Vũ Tác cười nói: "Thiết Huyết Cừ, lại gặp mặt, chúng ta thật có duyên a!"

Bà đỡ thấy tình thế như vậy, sợ hãi vớt cả cây dù và đèn lồng cuống cuống chạy mất.

Vũ Tác nhìn theo sau lưng lão bà đỡ, ha ha cười nói: "Lão bà tử chạy rất nhanh, không sợ đường trơn trượt hay sao chứ?"

Chúng môn đồ đi theo hần ha ha cười rộ lên, trong màn đêm mưa gió, Thiết Huyết Cừ trong tai nghe như có mấy chục thanh cự lôi đánh thẳng vào đầu.

Một tia chớp lóe lên, khuôn mặt chất phác của hần chợt trở nên vô cùng dữ tợn, những cơ nhục trên khuôn ngực để trần chợt trở nên cứng rắn như sắt, cơ bắp trên song chưởng vòng lên như hình tam giác, cơ nhục cùng gân guốc cuộn cuộn, âm thanh băng lãnh xuyên qua mưa gió sấm chớp vang lên.

"Các ngươi đều phải trả giá đắt."

Thân ảnh Thiết Huyết Cừ lao về phía đám người trước mặt hần đột khởi.

Vũ Tác quát lên: "Giết nó!"

Trong mưa gió điên cuồng, đám môn đồ cùng xông tới, những bước chân đạp bùn, nước văng tung tóe cao đến vạn trượng.

Trừ Vũ Tác và hai kẻ mang đèn lồng, đám môn đồ còn lại đều nhằm Thiết Huyết Cừ xông tới.

Trong đêm tối, Thiết Huyết Cừ cùng môn đồ Liệt Diễm Bang hỗn chiến, không phân biệt được ai là ai, đó đây vang lên tiếng kêu gào thê thảm. Đám môn đồ Liệt Diễm Bang đều bị ngã xuống, trong vùng nước, Thiết Huyết Cừ sử tả quyền đánh thẳng vào đầu của người đệ tử cuối cùng của Liệt Diễm bang, Vũ Tác sắc mặt đại biến, nhân lúc Thiết Huyết Cừ đang thờ dõc, phi thân đến, song chưởng tung ra, xuyên qua màn mưa, trực diện công thẳng vào lồng ngực Thiết Huyết Cừ.

Vào thời khắc nguy hiểm đó, Thiết Huyết Cừ đột nhiên cong lưng cuối xuống, hai nắm đấm đánh vào mặt đất, bùn đất cùng nước động văng mạnh lên trước mặt hần giống như một tấm bình phong bằng nước.

Song chưởng Vũ Tác mang theo kinh khí bị dòng nước ngăn cản, hai mắt nhất thời không nhìn rõ động tác của Thiết Huyết Cừ.

Quá ngạc nhiên, hần ngừng ngay thế công lại, hai chân vừa chạm đất, đã thấy Thiết Huyết Cừ đứng ngay trước mặt.

"Nếu là đòn đánh lén, tại sao lại dừng tay?" Thiết Huyết Cừ tả quyền không dừng lại. Thấy vậy Vũ Tác trong lòng kinh hãi, tránh không kịp chỉ đành giương hữu chưởng như đao bổ về tả quyền Thiết Huyết Cừ đồng thời tả chưởng bốn ngón tay chụm lại như kiếm đâm thẳng vào trái tim Thiết Huyết Cừ, hần biết Thiết Huyết Cừ chỉ có tả quyền cường hãn. Nếu Thiết Huyết Cừ không thu quyền trở về chống đỡ hữu chưởng hoặc là né tránh, nhiều nhất hần chỉ phải phé bỏ cánh tay phải còn Thiết Huyết Cừ phải nguy đến tánh mạng. Trong thế đánh này, Vũ Tác hần rất ổn.

Thiết Huyết Cừ, tả quyền thế công bất biến, Vũ Tác tâm lý thập phần hoan hỉ, lại thấy hữu quyền Thiết Huyết Cừ nhắm hướng kiếm chưởng nghênh đón, trong lòng lại mừng như điên: "Thiết Huyết Cừ, hữu quyền của ngươi chung quy không đủ sức mạnh, ngươi nhất định chết chắc rồi."

Trong nháy mắt, song quyền chạm vào song chưởng, một tiếng hét thảm vang lên. Thân hình Vũ Tác bay xéo ra ngoài, thân ảnh Thiết Huyết Cừ chớp động chân hần đã đứng ở dưới.

"Thiết Huyết Cừ, tại sao ngươi, hữu quyền và tả quyền đều như nhau thế?"

Song chưởng Vũ Tác huyết nhục lẫn lộn, thân thể cùng nước bùn bết bết.

Thiết Huyết Cừ nhìn Vũ Tác trên mặt đất cười lạnh nói: "Nghĩa phụ ta vẫn nói, tả quyền sức mạnh tuy lớn nhưng không cách nào vận dụng được toàn diện, thế nên ta từ nhỏ đã được nghĩa phụ bắt buộc khổ luyện cả song quyền. Nghĩa phụ bảo, thế gian này rất nhiều người biết nhược điểm của tả quyền, cho nên nghĩa phụ muốn biến nhược điểm này thành đòn đánh chí mạng." Nói rồi, lại tọa tấn, hữu quyền cũng trầm xuống, đánh thẳng vào trán Vũ Tác.

Vũ Tác không kịp kinh ngạc, tánh mạng hần rốt cuộc cũng giao cho Thiết Huyết Cừ bởi do suy đoán không có sức mạnh tại hữu quyền.

Hai môn đồ cầm đèn lồng liền vớt bỏ đèn, chạy điên dầy vào bóng đêm.

"Các ngươi đã biết bí mật của ta, đối với địch nhân mà nói, đó là điểm chí mạng, đối với ta mà nói, đó cũng là điều chết người. Thật đáng tiếc, ta không thể để các người sống sót được". Hần vừa nói vừa nhắm phương hướng của hai người đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Ái Dịch Quyền Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Ngã Ái Nhĩ

Thiết Huyết Cừ bắt chập mưa to trở về, lúc này đã gần bình minh.

Hắn về đến trước cửa đột nhiên ngăn người.

Lưu Hương Ngưng đang ôm một đứa trẻ, nhẹ giọng âu yếm. Hắn từ sắc mặt tái nhợt không có huyết sắc của nàng thấy một loại ánh mắt thánh khiết khiến hắn hiểu rằng giờ phút này nàng đẹp nhất.

Nàng phát giác hắn trở về, quay lại nói: "Thiết Huyết Cừ, đến xem đứa nhỏ thật đáng yêu quá!"

Thiết Huyết Cừ vừa đi đến vừa nói: "Là trai hay gái vậy?"

Lưu Hương Ngưng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của đứa bé nói: "Là một bé gái đáng yêu."

Thiết Huyết Cừ nói: "Đề ta bế một cái. Ân, Hương Ngưng, nó lớn lên nhất định sẽ xinh đẹp như nàng."

"Không, thiếp không muốn nó lớn lên xinh đẹp đâu, xinh đẹp chính là một loại bi kịch. Thiếp hy vọng nó bình phàm giống chàng, không nên giống ta."

Thiết Huyết Cừ nói sang chuyện khác: "Nàng không sao chứ?"

Lưu Hương Ngưng cười nói: "Sanh nở là bản năng của nữ nhân, thiếp không sao."

Đứa bé đột nhiên khóc, Thiết Huyết Cừ trao đứa nhỏ cho Lưu Hương Ngưng, đứa nhỏ liền ngưng khóc.

Lưu Hương Ngưng hôn lên khuôn mặt đứa bé, nói: "Thiết Huyết Cừ, chàng nghĩ ra tên cho đứa nhỏ chưa?"

Thiết Huyết Cừ nói: "Lý Hương Hương được không?"

"Chàng.....à!"

Thiết Huyết Cừ khẩn trương hỏi: "Tên này không tốt sao?"

"Tên này không được, đứa nhỏ này tuyệt không thể mang họ Lý được."

"Lại làm cho ta phải suy nghĩ nữa, không họ Lý thì họ gì đây chứ?" Thiết Huyết Cừ trở về phòng không tránh khỏi suy tư.

Lưu Hương Ngưng sắc mặt càng lúc càng tái nhợt, Thiết Huyết Cừ cũng không phát giác ra.

"Vậy hãy gọi là Lưu Thiết Lý đi. Lưu của Lưu Hương Ngưng, Thiết của Thiết Huyết Cừ, Lý của Lý Thiệu Dương."

Lưu Hương Ngưng nghe xong nhẹ giọng lặp lại: "Lưu Thiết Lý? Lưu Thiết Lý?"

Thiết Huyết Cừ ngồi ở mép giường khẩn trương hỏi: "Được chứ?"

"Ân, để thiếp nghĩ xem, cái tên này gọi lên rất êm tai- Lý."

"Hương Ngưng, nàng làm sao vậy? Thân thể sao lại lạnh như vậy mà hơi thở của nàng cũng rất yếu ớt?" Thiết Huyết Cừ cầm tay Lưu Hương Ngưng mà tay hắn cơ hồ cũng phát run.

Lưu Hương Ngưng cười nhẹ nói: "Có thể để cho đứa nhỏ bình yên vô sự là tâm nguyện lớn nhất của thiếp."

Thiết Huyết Cừ đột nhiên phát hiện trên người Lưu Hương Ngưng thấm huyết tích, vén chăn lên thì thấy hạ thể của nàng đã bị xé rách. Hắn ngồi bệt xuống đất khóc thành tiếng.

Lưu Hương Ngưng nói: "Là một nữ nhân, thiếp không thể để đứa nhỏ chết trong người thiếp được. Thiếp phải làm một con đường cho đứa nhỏ gặp không khí trong lành."

Thiết Huyết Cừ vẫn tiếp tục khóc như cũ.

Lưu Hương Ngưng ôm đứa nhỏ đặt qua một bên, động tác của nàng rất khó khăn và mệt nhọc, bàn tay vịn trước thành giường, nhìn khuôn mặt Thiết Huyết Cừ nói: "Huyết cừ, thiếp muốn được sống."

"Ta đi tìm đại phu." Thiết Huyết Cừ đột nhiên đứng lên, chuyển thân dục trùng.

"Huyết Cừ, thiếp không muốn, thiếp.....thời gian cũng không còn bao nhiêu, chỉ muốn được ở bên chàng trong khoảng thời gian cuối cùng này. Nếu chàng đi, khi trở về e rằng không còn gặp được Lư Hương Ngưng."

Thiệt Huyết Cừ xoa người nói: "Là ta không tốt, ta không nên ra ngoài lâu như vậy."

"Huyết Cừ, đến đây, hãy ôm lấy thiếp."

Thiệt Huyết Cừ ngồi ở mép giường, ôm lấy Lư Hương Ngưng, để nàng dựa trong lồng ngực của hắn.

Lư Hương Ngưng vươn tay lau nước mắt trên mặt hắn, lệ trên mắt nàng cũng thấm đẫm nói: "Vừa rồi chàng lại gặp bọn chúng phải không?"

Thiệt Huyết Cừ nói: "Vì thời gian cấp bách, ta không thể giết chết bọn chúng."

Thở dài, Lư Hương Ngưng nói: "Nếu không phải vì thiếp, đôi tay chàng cũng không vậy bầm vì máu của nhiều người như vậy. Chàng.....thậm chí cho đến khi chết, thiếp cũng sẽ không quên. Huyết Cừ, thiếp đã biết chàng yêu thiếp, yêu say đắm ngay từ lần gặp gỡ đầu tiên. Từ ánh mắt của chàng, thấy được tâm ý của chàng đến thiếp. Lúc đó, tình cảm của chàng dành cho thiếp so với Thiếu Dương chỉ sợ còn sâu đậm hơn. Chỉ là thiếp rút cuộc đã lựa chọn Thiếu Dương."

"Sự lựa chọn của nàng là đúng. Công tử so với ta tốt hơn rất nhiều. Huyết Cừ không muốn cùng công tử tranh đấu."

".....bởi vì.....Thiếu Dương là bằng hữu của chàng ư?"

"Không đơn giản như vậy, chủ yếu chỉ vì trong lòng nàng, người nàng yêu là công tử, không phải là Thiệt Huyết Cừ."

Lư Hương Ngưng thì thầm: "Huyết Cừ.....xin lỗi chàng!"

Thiệt Huyết Cừ nói: "Không cần nói xin lỗi ta. Giữa ta và công tử, mỗi nữ nhân khẳng định sẽ lựa chọn công tử thôi."

Lư Hương Ngưng nói khẽ: "Khi đó, thiếp chính là yêu Thiếu Dương, song cảm tình chàng dành cho thiếp cũng khiến thiếp không cách nào quên được. Chàng luôn trầm lặng quan tâm, săn sóc, bảo hộ thiếp. Kể từ ngày được ở bên chàng, mặc dù chàng ít nói, cũng không hiểu nữ nhân, nhưng bên cạnh chàng, lại cảm thấy vô cùng an tâm và yên dạ. Ái nhân chất phát như vậy, thiếp tiếp nhận cũng là tự nhiên. Đã lâu rồi, thiếp từng nghĩ, nếu gặp gỡ lúc đầu thời thiếu nữ là chàng, thiếp sẽ lựa chọn chàng. Nữ nhân không phải yêu bằng mắt mà bằng cái tâm cảm nhận. Thời thiếu nữ, rong tâm thiếp chỉ có Thiếu Dương, trái tim trao trọn cho huynh ấy. Lúc đó thiếp không nghĩ đến, yêu bằng cả con tim và thân xác. Bất quá, thiếp không hối hận yêu Thiếu Dương cũng như hết thấy. Yêu và được yêu, đối với nữ nhân mà nói, đã là hạnh phúc rất nhiều rồi, có lẽ trời cao đã có an bài.....Thiếu Dương ra đi, thiếp là thê tử Thiếu Dương cũng phải đi theo. Chỉ là, nếu có thể, thiếp thật sự rất muốn được sống, bởi vì thiếp rất muốn được quan ái chàng. Chàng quá yêu thiếp, thiếp là người chàng yêu thương nhưng cho tới bây giờ vẫn không có được thiếp, một lần cũng chưa có....."

Thiệt Huyết Cừ thống khổ nói: "Đừng nói nữa, nàng sẽ tốt thôi?"

Lư Hương Ngưng thở hổn hển nói: "Huyết Cừ, thiếp muốn đổi tên cho hài tử này."

Thiệt Huyết Cừ nói: "Nàng nói đi!"

Lư Hương Ngưng nói: "Đổi chữ ‘lý’ thành thiên lý (ngàn dặm), thiếp đã suy nghĩ nhiều."

Thiệt Huyết Cừ lẩm bẩm nói: "Lư Thiệt Lý?"

"Được, quyết định như thế."

Thiệt Huyết Cừ nói: "Tốt lắm, nàng nhất định thích cái tên này."

Lư Hương Ngưng trên khuôn mặt tái nhợt hiện lên một chút hồng quang, một thần thái ngọt ngào nhưng trong mắt Thiệt Huyết Cừ thật sự vô cùng đau đớn.

Thiệt Huyết Cừ khe khẽ, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, hài tử bên cạnh nàng lúc này vẫn đang ngủ một cách rất an tường.

Lư Hương Ngưng phảng phất như sợ làm hài tử thức giấc, thanh âm đứt quãng của nàng khe khẽ nói: "Thiệt Huyết Cừ, mặc kệ thiếp trước kia yêu ai, giờ phút này, trong tim thiếp chỉ có chàng. Ngoài hài tử này ra thiếp chỉ nghĩ về chàng, thiếp nếu thật sự có kiếp sau, thiếp nhất định muốn làm thê tử của chàng. Huyết Cừ chàng nguyện ý như vậy chứ?" Hương Ngưng dùng chút khí lực cuối cùng nói tiếp: "Thiếp yêu chàng."

Đứt lòi, hai mắt nàng nhẹ nhắm lại, phảng phất như đang ngủ, giống như hài tử của nàng, trên khuôn mặt nàng còn thấy nụ cười hạnh phúc ngọt ngào, điều đó thuộc về nàng và đứa bé cũng như thuộc về Thiệt Huyết Cừ.

Thiệt Huyết Cừ hai mắt lệ tuôn như mưa, hắn ôm chặt Lư Hương Ngưng thì thầm lẩm bẩm: "Hương Ngưng, nếu có kiếp sau, chúng ta gặp gỡ, ta nhất định vẫn sẽ bảo hộ nàng, Hương Ngưng, khi bình minh đến, ta sẽ mang nàng và hài tử trở về nhà. Ta và hài tử sẽ cùng ở nơi này vĩnh viễn bảo hộ nàng. Dù có đến nơi đâu, nàng cũng không phải sợ đơn độc tịch mịch vì có ta sẽ luôn ở cạnh nàng."

Hắn cứ như vậy ôm Lư Hương Ngưng, lặng lẽ rơi lệ, nước mắt gã nam nhân đã rơi ướt đẫm mái tóc người nữ nhân đó.

Bình minh đến, trời đã ngừng mưa.

Vẫn chưa có tia nắng mặt trời, tuy nhiên trời đã sáng tỏ.

Có nhiều bước chân dẫm nát thủy lộ, âm thanh bên ngoài cửa truyền vào.

Thiết Huyết Cừ vẫn giống như vô hồn.

Tiếng bước chân đã im lặng, ngoài cửa có tiếng người nói to: "Thiết Huyết Cừ, Ngô Chi Năng ta đã tới, không ra nghênh đón ta sao?"

Thiết Huyết Cừ nhẹ nhàng khe khẽ buông Hương Ngưng, lại nói: "Nàng cùng hài tử ở đây ngủ một chốc, ta ra ngoài giết bọn cẩu tặc bên ngoài rồi trở về cùng hai người."

Thân thể hắn đứng thẳng, xoay người, song nhãn bắn ra hai đạo thần mang sắc bén.

Bạn đang đọc truyện *Ái Dịch Quyền Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Quyền Khứ Dĩ

Sau cơn mưa lớn, mặt đất trải qua sự tẩy rửa lộ ra vẻ quang đăng và trong lành.

Ngô Chi Năng dẫn theo bốn năm người đứng chờ ở trước phòng.

Thiết Huyết Cừ từ trong phòng bước ra, đứng ở trước cửa, nhìn chăm chăm Ngô Chi Năng ở trước mặt.

Ngô Chi Năng cười nói: "Thiết Huyết Cừ, chúng ta lại gặp mặt, không hỏi thăm hay sao?"

Thiết Huyết Cừ nói: "Tại sao cứ nhất định phải cố dòn ép nhau chứ?"

Ngô Chi Năng nói: "Ta cũng không muốn, nhưng ngươi tại sao lại phải cướp đi nữ nhân mà ta chẳng dễ dàng gì mới lấy về được? Huống hồ, vì ngươi, chẳng những ta được mời tới nhà môn uống chén trà đắng, lại còn khiến ta hao binh tổn tướng, ngươi bảo ta làm sao có thể quên được ngươi đây?"

Thiết Huyết Cừ nói: "Quả thực không dễ quên được."

Ngô Chi Năng nói: "Luu Hương Ngưng đâu?"

Thiết Huyết Cừ cố nén nỗi đau trong lòng, đáp: "Nàng đang ngủ."

Ngô Chi Năng ngưng thần nhìn Thiết Huyết Cừ, thật lâu mới nói: "Ngươi đã roi lệ?"

Thiết Huyết Cừ không nói gì.

Ngô Chi Năng tiếp: "Từ trong ánh mắt của ngươi, ta thấy được, Luu Hương Ngưng mãi mãi không tỉnh nữa. Ha ha, Thiết Huyết Cừ, thứ gì ta không cướp được ta chấp nhận hủy hoại."

Hai tay của Thiết Huyết Cừ nắm chặt.

Ngô Chi Năng quát: "Thiết Huyết Cừ, ngươi không nên cướp đi Luu Hương Ngưng từ trong tay ta! Ngươi từ đầu tới cuối chỉ là một kẻ yếu đuối, kẻ yếu không cách nào bảo vệ được người yêu của mình. Cái chết của Luu Hương Ngưng hoàn toàn là tại ngươi, ngươi chính là hung thủ giết người! Cút đi, ta muốn mang Hương Ngưng trở về."

Thiết Huyết Cừ lạnh lùng đáp: "Ngươi thử có tiến vào xem."

Hai người đối mặt, Ngô Chi Năng chậm rãi đi về phía cửa Thiết Huyết Cừ đang trấn giữ.

Một tiếng khóc trẻ con lướt qua không trung, phá tan sự im lặng.

Ngô Chi Năng dừng bước hỏi: "Nam hay nữ?"

Thiết Huyết Cừu nói: "Ngươi không có quyền hỏi tôi."

Ngô Chi Năng cười lên điên cuồng, người cũng lùi lại, nói: "Thiết Huyết Cừu, ta xem ngươi có thể chống chọi đến lúc nào? Trận chiến tới hôm qua ngươi đã tiêu hao không ít thể lực. Ta thực muốn xem xem ngươi còn có thể giết hết toàn bộ người ta dẫn tới hay không?"

Thiết Huyết Cừu nói: "Ta chỉ muốn giết ngươi."

Ngô Chi Năng nói: "Vừa hay, ta cũng muốn giết ngươi nhất! Bây giờ để xem xem là ai giết ai?"

"Ta cũng muốn biết."

Ngô Chi Năng nói: "Ta nói trước cho ngươi biết, người bị giết nhất định là ngươi - Thiết Huyết Cừu!"

"Điều đó cũng chưa chắc, Ngô bang chủ!"

Nghe thấy thanh âm này, thân hình Ngô Chi Năng chấn động, quay đầu nhìn thấy Hồ Minh và Sầm Chí dẫn theo trên ba mươi môn đồ Lỗ Sơn môn đi tới.

Ngô Chi Năng cười nói: "Chà, hoá ra là hai vị phó môn chủ à, Lỗ Sơn môn không phải đã tan tác rồi sao?"

Hồ Minh đáp: "Lỗ Sơn môn đúng là đã tan tác, nhưng người của Lỗ Sơn môn vẫn còn, Ngô bang chủ, điểm này ngươi không quên chứ?"

Ngô Chi Năng nói: "Các ngươi không đến, ta suýt nữa quên mất rồi."

Hồ Minh nói: "Ngô bang chủ chiếu cố thiếu phu nhân của chúng ta như vậy, chúng ta tuyệt đối không thể quên được."

Sầm Chí nói: "Thiết Huyết Cừu, ngươi là một hán tử kiên cường, ta xin tạ lỗi với ngươi." Hắn phi thân lướt đến trước mặt Thiết Huyết Cừu, hai gối quỳ xuống dập đầu ba cái.

Thiết Huyết Cừu đỡ hắn dậy, dùng tay áo lau đi bùn đất trên trán hắn, nói: "Ngươi cũng là một hán tử! Sầm đại ca, phiền huynh hãy vào trong chiếu cố cho Hương Ngưng cùng đưa nhỏ, tuyệt đối không để người nhân cơ hội làm gì mẹ con họ."

Sầm Chí đáp: "Trừ phi ta chết, nếu không, không ai có thể đến gần phu nhân cùng tiểu thư."

Thiết Huyết Cừu nghiêng mình để Sầm Chí tiến vào trong phòng, tiếng khóc của đứa nhỏ liên dần dần nín lại.

Thiết Huyết Cừu nói: "Ngô Chi Năng, nếu ngươi không buông tha chúng ta, ta cũng không bỏ qua cho ngươi. Món nợ giữa chúng ta, đã đến lúc phải thanh toán rồi."

Ngô Chi Năng đáp: "Ta xem ngươi lấy gì để thanh toán với ta, Thiết Huyết Cừu, tới đây đi, ta đang đợi ngươi."

Hồ Minh nói: "Huyết Cừu, ngươi chỉ cần chiếu cố Ngô bang chủ, những người khác của hắn để ta và huynh đệ tới chiếu cố. Ha ha, Ngô bang chủ, ân oán giữa hai phái chúng ta cũng cùng giải quyết trong ngày hôm nay."

Hắn nói xong, hữu thủ cầm thiết phiến liên vung về phía trước, môn đồ Lỗ Sơn môn theo hắn xông vào đám người Liệt Diễm bang.

Ngô Chi Năng quát: "Các huynh đệ, hãy đến chơi đùa cùng bọn chúng đi."

Theo tiếng quát của hắn, bang chúng Liệt Diễm bang quay người nghênh đón những môn đồ của Lỗ Sơn môn.

Huyết chiến nổ ra.

Ngô Chi Năng trường đao cầm tay, thân hình cao lớn hiên ngang, khí thế bức người.

"Tới đây, Thiết Huyết Cừu, làm một trận sinh tử đi."

Thiết Huyết Cừu nắm chặt tay trái, đột nhiên xoay người quát lớn một tiếng, tay trái đánh lên trên tường làm bung ra một cái hố lớn.

Vào lúc hắn xoay người, Ngô Chi Năng đã giương đao lên cao, dùng sức đâm thẳng về phía lưng Thiết Huyết Cừu.

"Thiết Huyết Cừu, mặc dù ngươi rất mạnh, nhưng số ngươi đã định là kẻ yếu."

"Mạnh yếu do nắm tay định đoạt!" Trong khoảnh khắc Thiết Huyết Cừu quay người, tay trái vung ra, nắm đấm cùng đao phong đụng nhau, phát ra tiếng kim loại va chạm chói tai. Nhấn sát trên ngón giữa tay trái hắn chặn lại đao phong sắc bén của Ngô Chi Năng.

Thân thể hai người run rẩy kịch liệt.

Ngô Chi Năng đao chiêu biến hoá trong chớp mắt, xuôi theo ngón tay đâm tới, dùng chiêu kiếm đặc ý tấn công.

Thế đi của mũi đao hơi cong, đâm thẳng về phía cuồng hống Thiết Huyết Cừu.

Thân thể Thiết Huyết Cừu hơi nghiêng sang trái, tay trái rút lại, ai biết đao Ngô Chi Năng xoay chuyển trong chớp mắt, dùng đao phong đón lấy tả quyền Thiết Huyết Cừu, lại một tiếng va chạm giữa kim loại vang lên.

Hai người đồng thời bị đánh bay.

"Thiết Huyết Cừu, tay không vĩnh viễn không địch lại vũ khí, ngươi đã thua ngay từ đầu rồi."

"Trong sức mạnh, nắm tay là đệ nhất."

"Ta thật muốn xem nắm tay của ngươi nặng, hay là đao của ta lợi hại."

Đao của Ngô Chi Năng vung lên liên miên trước ngực tạo thành một mảng quang mang, bỏ thẳng về phía Thiết Huyết Cừu, bao trùm hẳn vào trong màn đao ảnh.

Thiết Huyết Cừu bị đao thế mãnh liệt của Ngô Chi Năng ép cho không ngừng lui về sau, đột nhiên sắc mặt đại biến, lưng hẳn đã chạm vách tường không còn đường lui nữa.

"Thiết Huyết Cừu, ngươi chấp nhận số phận đi!"

Ngô Chi Năng đôi chém thành đám, khi tới gần phần bụng của Thiết Huyết Cừu thì y đã không thể xoay sở cũng không còn nơi nào để tránh nữa.

"Hey!"

Vào lúc khẩn cấp này, Thiết Huyết Cừu liền quát lớn một tiếng, tập trung toàn bộ sức mạnh vào lưng, cố gắng phá vỡ bức tường, cả người bay vào trong phòng.

Ngô Chi Năng không ngờ tới Thiết Huyết Cừu lại ra được kỳ chiêu, muốn đuổi theo lại không dám, chỉ đành dừng lại, nhìn chằm chằm phía trong hốc tường.

"Thiết Huyết Cừu, có gan thì đừng núp ở bên trong, cút ra đây!"

Lời vừa dứt, từ trong phòng liền truyền ra tiếng nứt vỡ, hẳn ngẩng đầu nhìn lên, Thiết Huyết Cừu đã phá nóc, từ bên trên hạ xuống. Hẳn thét dài một tiếng, thân ảnh bay lên đón lấy Thiết Huyết Cừu.

Tay trái Thiết Huyết Cừu nặng nề như một núi đá mang theo quyền kinh mạnh mẽ ép xuống.

Thân hình Ngô Chi Năng xoay tròn hướng lên trên, đao giơ trên đầu, mũi đao nhắm ngay vào tim Thiết Huyết Cừu.

Va chạm với tư thế này, người chết nhất định là Thiết Huyết Cừu.

Quyền cùng đao, dài ngắn có thể thấy ngay được.

Nhưng mà, Ngô Chi Năng cũng hiểu rõ, dù cho đao có xuyên qua tim Thiết Huyết Cừu, thế rơi từ trên xuống của y cũng không dừng lại, đến cuối cùng, tất nhiên sẽ thành cục diện Thiết Huyết Cừu chết, hẳn bị thương.

Hắn không thể đoán được thương thế Thiết Huyết Cừu gây ra cho hắn sẽ nặng đến mức nào?

Cú đâm bá đao kia quả là đáng sợ, tối hôm qua hắn đã kiểm tra những bang chúng đã chết đi, đa số đều là một quyền trí mạng.

Trên người những kẻ đó, chỉ có một vết thương, đó chính là chỗ bị nắm đâm đánh nát, ngay cả đầu tay cũng không lưu lại, chỉ lộ ra một lỗ lớn đầy máu thịt.

Ngô Chi Năng liền nghiêng mình, đao rời khỏi tay ném thẳng lên trên, thân hình lại vọt sang một bên.

Khi tay trái Thiết Huyết Cừu đánh trúng mũi đao, đột nhiên cảm thấy vai trái bị Ngô Chi Năng đá trúng, cả người rớt xuống như sao băng, ngã trên mặt đất, gắng gượng bò dậy, đứng run rẩy, tay trái vô lực thông xuống.

"Ha ha, Thiết Huyết Cừu, tay trái của ngươi đã chịu một trọng cước của ta, ngươi chết chắc rồi." Hắn đi tới trước thanh đao, cây đao ấy đã chìm vào trong đất, chỉ nhú một chút mũi đao lên mặt đất. Hắn giậm mạnh chân lên mặt đất một cái, cả cây đao từ trong bùn đất bay vọt lên rồi vung tay phải nắm lấy thanh đao.

Hắn dùng ống tay lau chùi bùn đất trên thân đao, cọ rửa thật sạch sẽ.

"Thiết Huyết Cừu, quyền của ngươi cũng cố chấp như con người ngươi vậy. Một khi quyền trái của ngươi bị hủy, tính mạng ngươi cũng sắp kết thúc rồi. Chẳng lẽ trước kia ngươi không nghĩ đến tăng cường những bộ vị khác sao? Ha ha, giờ đây ngươi chỉ như một phế nhân thôi!"

"Cho dù là phế nhân, ta cũng có thể đánh ngã ngươi. Bởi vì ngươi ngay cả phế nhân cũng không bằng." Quyền trái Thiết Huyết Cừ lại nắm chặt.

Ngô Chi Năng nhìn quyền trái của y, nói: "Không nghĩ tới ngươi còn có sức lực để nắm tay lại, xem ra ta phải cho ngươi thêm một đòn nặng nữa. Thiết Huyết Cừ, ta không chặt bỏ tay trái của ngươi không xong!"

Hắn vùng đao nhào về phía Thiết Huyết Cừ.

Khuôn mặt Thiết Huyết Cừ chẳng những không tỏ ra chút sợ hãi nào, trái lại còn lộ ra một nụ cười thê lương. Tay trái hắn từ từ nâng lên, nói: "Vi Hương Ngưng, nắm đầu của ta không thể không đánh ngã ngươi."

"Ngươi suy nghĩ thật quá ngây thơ, quyền của ngươi chẳng những không có sức lực, ngay cả tốc độ cũng đã chậm rất nhiều, xem ngươi làm thế nào đỡ một đao này của ta?" Ngô Chi Năng vùng đao chém bổ phía cánh tay trái Thiết Huyết Cừ, "ha ha, Thiết Huyết Cừ, đây chính là kết quả ngươi là địch với ta."

"A..." Ngô Chi Năng đột nhiên kêu lên một tiếng kinh hoàng.

"Ngô Chi Năng, ngươi đã quên ta còn một nắm tay khác. Để ta nói cho ngươi một bí mật, từ trước tới nay ta không phải là kẻ cố chấp cực đoan, chỉ là ngươi chưa từng hiểu rõ ta thôi!"

Đúng lúc đao của Ngô Chi Năng chém tới tay trái Thiết Huyết Cừ, y đột nhiên tiến lên trước một bước, tay phải như tia chớp đánh về phía ngực trái của hắn.

Nơi nắm đấm công kích chính là vị trí của trái tim. Khuôn mặt Ngô Chi Năng như xám như tro tàn, hắn vội vàng thu đao lùi lại, đao lướt qua cánh tay.

Chỗ tay trái đứt của Thiết Huyết Cừ máu chảy như suối.

Cho dù như vậy, Ngô Chi Năng vẫn không thể tránh kịp. Hắn vận toàn bộ sức lực lên ngực trái, thân thể hơi nghiêng sang phải, đón nhận một quyền toàn lực và bất ngờ của Thiết Huyết Cừ. Y kêu thảm một tiếng, máu phun ra từ trong cái miệng đang mở lớn kia, thân thể to lớn bay ngược về sau...

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Ái Dích Quyền Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.